

சிறுவர்களுக்கான மகாபாரதம்

பரராச மகரிஷியின் புதல்வரான வேதவியாசர் வேதங்களைத் தொகுத்த பின்பு மகாபாரதம் என்னும் இதிகாசத்தை எழுத விரும்பி, பிரம்ம தேவரைத் தியானித்தார். உடனே பிரம்மதேவர் அவரின் முன்பு தோன்றினார்.

“பகவானே, இதிகாச நூலான மகாபாரதம் எனது மனதில் தோன்றியுள்ளது. இதை என்னால் எழுதமுடியவில்லை. நான் சொல்லச் சொல்ல எழுதக் கூடிய எவரும் இப் பூமியில் இல்லை. அதை எழுதுவதற்குத் துணை செய்தருளல் வேண்டும்” என்று மனமுருகித் தொழுதார்.

“வேதவியாசரே, உம்முடைய மனதில் தோன்றிய அரிய நூலை விநாயகப்பெருமானைத் தவிர எழுதவல்லோர் எவருமில்லை. அதனால் விநாயகப் பெருமானை மனமுருகி வழிபட வேண்டும்” என்று கூறிவிட்டு மறைந்தார். வேதவியாசர் மனமுருகி விநாயகரைத் தொழுதார்.

உடனே வியாசர் முன்பு தோன்றிய விநாயகர்; “வியாசரே, உமதுள்ளத்தில் தோன்றிய மகாபாரதக் கதையை நாம் அறிவோம். அதை நீர் சொல்லச் சொல்ல நான் எழுத வேண்டும் என்பதே உமது விருப்பம் ஆகும். ஆனால் ஒரு நிபந்தனை, அதை ஏற்றுக்கொண்டால் தான் உமது விருப்பம் பூர்த்தியாகும்.” என்றார் விநாயகர்.

“உமது நிபந்தனைப்படி நடக்கின்றேன். நிபந்தனையைச் சொல்லுங்கள்” என்று வணங்கினார் வியாசர்.

“வியாசரே எழுதத்தொடங்கினால் எனது எழுது கோல் நிற்காது. அதனால் நீர் விரைந்து நிற்காது சொல்லுதல் வேண்டும்” என்றார்.

“அப்படியே ஆகட்டும் சுவாமி. நான் சொல்வதன் பொருளை உணர்ந்த பின்பே தாம் எழுதுதல் வேண்டும்.” என்று வேண்டினார் வியாசர்.

அதற்கு விநாயகர் உடன்பட்டார். வேதவியாசர் சொல்லச் சொல்ல விநாயகர் மகாபாரதத்தை எழுதிமுடித்தார்.

1

ஒரு நாள் சந்தனு மகாராஜா கங்கை நதிக் கரையில் உலாவிக்கொண்டிருந்தார். அப்போது சந்தனுமகாராஜா அத்தினாபுரத்தை ஆண்டுவந்தார். அவர் நல்ல அழகன், அத்துடன் சகல போர்ப் பயிற்சிகளையும் பெற்றவர். பெரும் வீரர். அயல் நாட்டு மன்னர்கள் பலர் அவருக்குப் பயந்து திறைசெலுத்திக்கொண்டிருந்தனர்.

மாலைவேளை இளந்தென்றல் மெதுவாக வீசிக் கொண்டிருந்தது. அவ்வேளையில் கங்கை அழகிய பெண்ணுருவில் கரையில் உலாவிக்கொண்டிருந்தாள். அவளின் அழகின் மெய்மறந்த சந்தனுமகாராஜா அவளின் அருகே வந்து; “பெண்ணே, உனதுபேரழகு என்னை மெய்மறக்கச் செய்துள்ளது. நான் அத்தினா புரத்து அரசன். நீ எனது நாட்டின் பட்டத்தரசியாதல் வேண்டும். உனக்கு எனது நாட்டையே பரிசாகத் தருகிறேன்” என்றான்.

அவனைப் பார்த்த கங்காதேவியானவள்; “அரசே, உமது விருப்பத்தைப் பூர்த்தி செய்ய நான் தயாராக இருக்கின்றேன்.

ஆனால் நீயோ, அன்றி உனது குலத்தாரோ என்னைப் பற்றி விசாரிக்கக் கூடாது. எதுவும் கேட்கவும் கூடாது. நான் செய்யும் செயல்களை அறிந்திருக்கவும் கூடாது. இவற்றை மீறி நடந்தால் அன்றே உன்னை விட்டுச் சென்று விடுவேன். இதற்குச் சம்மதிக்கிறாயா?” என்று கேட்டாள்.

காதல் மயக்கத்தில் இருந்த சந்தனுமகாராஜா எதையும் சிந்திக்காது அவளின்கோரிக்கைகளை ஏற்றுக் கொண்டான்.

கங்காதேவி சந்தனுமகாராஜாவுடன் இல்லறம் நடத்தினாள். அவள் மகாராஜாவுக்கு எந்தக்குறையும் வைக்கவில்லை. அன்பை அள்ளி அள்ளிக் கொடுத்தாள். மாகராஜாவும் அவள் காட்டிய அன்பில் மயங்கிப் போனார்.

கங்காதேவிக்குப் பல குழந்தைகள் பிறந்தன. பிறந்த குழந்தைகளை அவள் கொண்டு சென்று கங்கையாற்றில் போட்டுவிட்டு மகிழ்வுடன் வந்தாள்.

அதனால் சந்தனுமகாராஜாவுக்குப் பெரும்மனக் கவலை உண்டானது. எனினும் அதற்குக் கராணம் கேட்டால் அவள் தன்னை விட்டுச் சென்று விடுவாள் என்று பயந்தான். இவ்வாறு தான் பெற்ற ஏழு குழந்தைகளைக் கொண்டு சென்று அவள் கங்கையில் போட்டாள். இது மகாராஜாவுக்குப் பெருந்துன்பத்தைக் கொடுத்தது.

எட்டாவது குழந்தை பிறந்தபோது கங்காதேவி அதைத்தூக்கிக் கொண்டு கங்கை நதியை நோக்கிச் சென்றாள். அதைப் பொறுக்க முடியாத சந்தனுமகாராஜா; “பெண்ணே, இந்தப் பாவமான செயலை ஏன் செய்கிறாய்? உனக்குத் தாய்மை உணர்வு இல்லையா?” எனக் கோபத்துடன் கேட்டான்.

“மகாராஜா, நீ எனது கோரிக்கையை மறந்து என்னை விசாரித்து விட்டாய், அதனால் இனி நான் உன்னுடன் வாழமாட்டேன். எட்டாவதாகப் பிறந்த இந்த மகனை நான் கொல்லவில்லை. மன்னவனே, நான் கங்கா நதியாவேன். வசிட்டரின் சாபத்தால் இந் நிலையை அடைந்தேன். நான் பெற்ற குழந்தைகள் தான் அட்ட வசுக்கள். அவர்களுக்கு நான் தாயாகவும், நீ தந்தையாகவும் இருக்க வேண்டும் என்பது நியதி. அட்டவசுக்களின் தந்தையான நீ பெரும்பேற்றை அடைவாய். இக் குழந்தையை நான் வளர்த்து உரிய காலம் வந்ததும் உன்னிடம் ஒப்படைப்பேன். அவன்தான் பீஷ்மன்.” என்று சொல்லிவிட்டு மறைந்தாள்.

கங்காதேவி இப்படி நடப்பதற்கான ஒரு சாபம் உள்ளது. ஒரு நாள் அட்டவசுக்கள் தமது மனைவி மார்களுடன் வசிட்டமுனிவர் தவம் செய்துகொண்டிருந்த ஆச்சிரமத்தின் அருகே வந்து ஆடிப்பாடிக் குதூகலித்திருந்தனர். அப்போது அவர்களில் ஒருவன் வசிட்டமுனிவர் வளர்த்துவந்த காமதேனு என்ற பசுவின் மீது ஆசை கொண்டான். அதன் அழகு அவனை வெகுவாகக் கவர்ந்தது. அதன் அழகில் மெய்மறந்த அவன் அதைத் தனது மனைவிக்குக் காட்டினான். அவளையும் அப் பசு வெகுவாகக் கவர்ந்தது. அதனால் அவள் தன்னுடன் வந்தவர்களை அழைத்துப் பசுவைக் காட்டினாள். அவர்கள் எல்லோரும் காமதேனுவைப் பார்த்து அதிசயித்தனர்.

“காமதேனுவைத் தேவர்களின் உலகத்திற்குக் கொண்டு செல்லவேண்டும்” என்று அட்டவசுக்களின் ஒருவனான பிரபாசன் என்பவனின் மனைவி பிடிவாதம் பிடித்தாள். அவளின்

பிடிவாதத்திற்காகப் பிரபாசன் காமதேனுவையும் கன்றையும் தேவலோகத்திற்குக் கொண்டுசென்றான்.

வேறிடம் சென்ற வசிட்ட முனிவர் ஆச்சிரமத்திற்குத் திரும்பிவந்து நடந்ததை அறிந்து கோபங்கொண்டு; “அட்டவசக்கள் எட்டுப்பேரும் மனித உலகில் பிறந்து கஷ்டப்படவேண்டும்” எனச் சபித்தார். சபித்ததும் அச்சாபம் அட்டவசக்களைப் பற்றிப்பிடித்தது.

சாபத்தால் பீடிக்கப்பட்ட அட்டவசக்கள் வசிட்டரின் ஆச்சிரமத்திற்கு வந்து தம்மை மன்னிக்குமாறு இரந்தனர்.

“சாபத்தை மாற்ற முடியாது. பசுவைக்கொண்டு சென்ற பிரபாசன் நீண்ட காலம் பூவுலகில் புகழுடன் வாழ்வான். பின் தேவருலகை அடைவான். ஏனைய வசக்கள் பூமியில் பிறந்ததும் சாபவிமோசன மடைவார்கள். இதை மாற்ற முடியாது” என்றார் வசிட்டர்.

அதனால் கவலை கொண்ட வசக்கள் கங்காதேவியிடம் சென்று தமது நிலையைக் கூறி, கங்கையைத் தமக்குத் தாயாகும் படி இரந்து வேண்டினர்.

அவர்களுக்காகப் பரிதாபப்பட்ட கங்காதேவி பெண்ணுருக்கொண்டு கங்கைக்கரையில் உலாவியபோது சந்தனுமகாராஜாவைக் கண்டு மணம் செய்து எட்டுக் குழந்தைகளைப் பெற்றாள். சாப்படி ஏழு குழந்தைகளை அவள் ஈன்றெடுத்தும் கங்கையில் போட்டு அவர்களுக்குச் சாப விமோசனம் அளித்தாள். எட்டாவதாக ஈன்ற பிரபாசன் என்பவன் நீண்ட காலம் சாப்படி பூமியில் வாழவேண்டியிருந்ததால் சந்தனுமகாராஜா அவளின் நிபந்தனைகளை மீறக் கங்காதேவியானவள் எட்டாவது குழந்தையுடன் மறைந்து விட்டாள்.

மிகுந்த மனவேதனையடைந்த சந்தனுமகாராஜா முன்பு போலக் கங்கைக் கரையில் தினமும் உலாவி வந்தார். ஒரு நாள் உலாவும்போது ஓர் அழகான பலசாலியான இளைஞன் ஒருவன் அம்புகளை எய்து கங்கையின் வேகத்தைத் தடுத்துக் கொண்டிருந்தான். அவனருகில் ஒரு பெண் நின்று அவ்விளைஞனைக்குப் பயிற்சி கொடுத்துக் கொண்டு நின்றாள். அவள் சந்தனுமகாராஜாவைக் கண்டதும் அருகில்வந்து; “மகாராஜாவே, நான் பெற்றெடுத்த எட்டாவது புதல்வன் இவன். இவன் எல்லாக் கலைகளையும் கற்று மாவீரனாகி விட்டான். வசிட்டரும் சக்கிராச்சாரியாருமே இவனது குருமார். யுத்தம் செய்வதில் பரசுராமனுக்குச் சமமானவன். இவனை நான் மிகச் சிறந்த முறையில் கல்வியும் போர்ப்பயிற்சியும் கொடுத்து வளர்த்துள்ளேன். இவனை யாராலும் வெல்லமுடியாது. இவனுக்கு நானிட்ட பெயர் தேவவிரதன். இவன்பின் நாளில் பீஷ்மன் எனப்போற்றப்படுவான். இப்போது நீ இவனை அழைத்துச்செல்” என்று கூறி மறைந்தாள் கங்காதேவி.

2

சந்தனுமகாராஜா தனது மகனைக் கண்டதும் அளவில்லா ஆனந்தம் அடைந்து அவனை அழைத்துக் கொண்டு அரண்மனைக்குச் சென்றார். சில நாட்கள் சென்ற பின் அவனுக்கு யுவராஜா பட்டாபிஷேகம் செய்யப்பட்டது.

வருடங்கள் சில கழிந்தன. ஒருநாள் சந்தனுமகாராஜா யமுனை ஆற்றங்கரைக்குச் சென்றார். அங்கே மனதைக் கவரும் ரம்மியமான வாசனை வந்ததது. அப்படியான ஒரு வாசனையை அவர் இதுவரை அனுபவித்ததில்லை. அவ் வாசனை எங்கிருந்து வருகிறது என்று தேடலானார். ஆற்றங்கரையில் தேவமகளிரைப்

போன்றதொரு அழகிய பெண் நின்றாள். அவளிடமிருந்தே அந்த நறுமணம் வருதை உணர்ந்து அவளின் அருகே சென்றார். அப்பெண்ணின் அழகு அவரைக் கவர்ந்தது. அதனால் அவளைத் திருமணம் செய்ய அவர் விரும்பினார்.

“பெண்ணே, நான் இந்த நாட்டின் மன்னன் சந்தனு. உனது அழகும் , உன் மீதிருந்து எழுந்து இப்பிரதேசம் முழுவதையும் நிறைத்திருக்கும் நறு மணமும் என்னைக் கொள்ளை கொண்டு விட்டன. அதனால் என்னை நீ திருமணம் செய்வாயா?” என்று சந்தனு கேட்டார்.

“அரசே , நான் செம்படவப்பெண். நீங்கள் எமது நாட்டின் அரசர். அதனால் எனது தந்தையோடு பேசுங்கள். அவர் சம்மதித்தால் நானும் சம்மதிப்பேன்” என்றாள்.

சந்தனு அவளின் தந்தையான அச் செம்படவனைச் சந்தித்துத் தனது விருப்பத்தை வெளிப்படுத்தினார்.

“அரசே , தாங்கள் எனது மருமகனாய் வருவதையிட்டு நான் பெருமைப்படுகின்றேன். ஆனால் நீர் எனது விருப்பத்திற்கு இணங்குதல் வேண்டும்.”

“ என்னென்று சொல். நீ கேட்பது நியாயமானதானால் அதற்கு நான் சம்மதிக்கிறேன்” என்றான். சந்தனு.

“எனது மகளுக்கு அரசு உரிமை வழங்கவேண்டும். அத்துடன் அவளுக்குப் பிறக்கும் பிள்ளைக்கு முடிசூட்டி, அவனை அரசனாக்க வேண்டும்” என்றான் செம்படவன்.

அதற்குச் சந்தனு ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. கவலையுடன் அரண்மனைக்குத் திரும்பினான். அவனால் அவளை மறக்கமுடியவில்லை. நாட்கள் செல்ல அம் மனவருத்தம் உடல்

வருத்தமாக மாறியது. அதனால் அவனால் நடமாடக் கூட முடியவில்லை.

தகப்பனின் நோயைக் கண்டு பரிதவித்த தேவவிரதன்; “தந்தையே, தங்களை நான் சமீப நாட்களாக அவதானித்து வருகின்றேன். தங்களது உடல் தளர்ந்து விட்டது. மருத்துவர்கள் உங்களுக்கு மனதில் தான் வருத்தம் என்கிறார்கள். என்னவென்று சொன்னால் அதை நான் தீர்த்து வைப்பேன்” என்றான்.

“மகனே, அரசர்க்குப் பலகுமாரர்கள் இருத்தல்வேண்டும். அப்படி இருந்தால் தான் பகைவர்கள் கலங்குவார்கள். நீ நூறு பேரின் வலிமை பெற்றவன். இருப்பினும் உனக்குத் துணையாகச் சகோதரர்கள் ஒரு சிலராவது இருத்தல் வேண்டும்” என்று கூறி அச்செம்பவடப் பெண்ணின் தந்தை கூறியவற்றை விபரமாகச் சொன்னான்.

அதன் பின் தேவவிரதன் அச்செம்படவனிடஞ் சென்று தன் தந்தைக்கு அச் செம்படவனின் மகளைப் பெண்கேட்டான்.

அதற்கு அச்செம்பவடன்; “இளவரசே, உமக்கு ஏற்கனவே யுவராஜாவாகப் பட்டாபிஷேகம் செய்யப்பட்டுள்ளது. அதனால் நீரே சந்தனு மன்னனுக்குப் பின் அரசனாவீர். எனது மகள் பட்டத்தரசியாதல் வேண்டும். அத்துடன் எனது மகளுக்குப் பிறக்கும் மகனே அரசனாக வேண்டும். அது நீர் இருக்கும் வரை நடைபெறாது. அதனால் உமது தந்தைக்குப்பெண் கொடுக்க மாட்டேன்” என்று மறுத்தான்.

அதைக்கேட்ட தேவவிரதன்; “பெரியவரே, உமது மகளுக்குப் பிறக்கும் மகன் தான் அரசனாக வருவான். எனது பட்டாபிஷேகத்தை நான் தியாகஞ் செய்கிறேன்”. என்றான்.

“உமது வாக்கை நான் நம்புகிறேன். ஆனால் நீர் திருமணம் செய்தால் பிறக்கும் உமது பிள்ளைகள் ராஜபரிபாலனத்தைக் கோருவர். இல்லாவிட்டால் யுத்தம் செய்ய விரும்புவர். அதனால் இதை நான் விரும்பவில்லை” என்றான் செம்படவன்.

“பெரியவரே, நீர் நினைப்பது சரியானது. அதனால் நான் என் ஆயுள் முழுவதையும் பிரம்மச்சாரி விரதம் பூண்டு கழிப்பேன். இது சத்தியம்!” என்றான்.

அந்நேரம் தேவர்கள் பூமழை பொழிந்தார்கள். வானத்தில் ‘பீஷ்மன், பீஷ்மன்’ என்ற அசரீரி ஒலித்தது. அதன்பின் பீஷ்மன் செம்படவனின் மகனான சத்தியவதியை அழைத்துச் சென்று தன் தந்தையிடம் ஒப்படைத்தான். அற்புதமான உலகத்தில் யாரும் செய்ய முடியாத செயலைச் செய்த தேவவிரதன் அன்று முதல் பீஷ்மன் என்று அழைக்கப்பெற்றான்.

சத்தியவதிக்கும் சந்தனு மகாராஜாவுக்கும் வெகு விமர்சையாகத் திருமணம் நடைபெற்றது. அவர்களுக்குச் சித்திராங்கதன், விசித்திர வீரியன் என்ற இரு ஆண்பிள்ளைகள் பிறந்தனர்.

3

சத்திய வதியின் மகனான சித்திராங்கதன் காந்தவர்வன் ஒருவனால் கொல்லப்பட்டதால் அவனது தம்பி விசித்திரவீரியனுக்கு முடிசூட்டப்பட்டது.

விசித்திரவீரியனுக்குத் திருமண வயது வந்தது. காசி ராஜன் தனது மூன்று கன்னிப்பெண்களுக்கும் சுயம்வரம் நடாத்த நாள்க்குறித்தான். இதை அறிந்த பீஷ்மர் தனது தம்பிக்குப் பெண்பார்க்கக் காசிராஜன் நடத்தும் சுயம்வரமண்டபத்திற்குச் சென்றார். அங்கு பல தேசத்து அரசகுமாரர்கள் கூடி இருந்தனர்.

பீஷ்மர் சுயம்வரம் நடைபெறும் மண்டபத்தை அடைந்ததும் அவரைக்கண்ட ராஜகுமாரர்கள் பயந்தனர். அவரை வெல்லமுடியாதென்று பலர் விலகிச் சென்றனர். பீஷ்மர் தனது தம்பிக்குப் பெண் பார்க்க வந்திருக்கிறார் என்ற விடயம் யாருக்கும் தெரியாது. தான்மணம் செய்யவே சுயம்வர மண்டபத்துக்கு வந்துள்ளார் என்று எண்ணினர்.

அதனால் சபையில் சலசலப்பு ஏற்பட்டது, 'பிரம்மச்சரியாகவே காலம் முழுவதும் வாழ்வேன் என்று சத்தியம் செய்து விட்டு இவ் வயோதிப வயதிலா பீஷ்மருக்குத் திருமண ஆசை வந்ததது' என்று பலரும் பரிகசித்தனர்.

அதனால் கோபம் கொண்ட பீஷ்மர் அங்கு வந்திருந்த அனைத்து அரசர்களையும் போருக்கழைத்துப் போரிட்டார். அனைவரும் தோற்று ஓடினர். அதனால் பீஷ்மர் மூன்று பெண்களையும் தனது தேரில் ஏற்றிக் கொண்டு அஸ்தினாபுரத்திற்குப் புறப்பட்டார்.

சௌடாள தேசத்து அரசன் சால்வன் , காசிராஜனின் மூத்த மகளான அம்பையை விரும்பியிருந்தான். அம்பையும் அவனை விரும்பினாள். அதனால் சால்வன் பீஷ்மரோடு கடும் யுத்தம் புரிந்தான். இறுதியில் அவன் தோற்றமையால் பீஷ்மர் அவனைக் கொல்ல நினைத்தார். காசி ராஜனின் புத்திரிகள் மூவரும் அவனைக்கொல்ல வேண்டாமென்றும், அவனுக்கு அம்பையைத் திருமணம் செய்து கொடுக்கும் படியும் இரந்தனர். அதற்குப் பீஷ்மர் உடன்பட்டார். அம்பையின் சகோதரிகளான அம்பிகை, அம்பாலிகை என்ற இருவரையும் விசித்திரவீரியனுக்குத் திருமணம் செய்து வைத்தார்.

அம்பை தனது காதலனான சால்வவனிடம் சென்றாள்; “ அரசநியதிப் படி நீ பீஷ்மரின் மனைவியானவள். அதனால் உன்னை நான் ஏற்கமாட்டேன்” என்று கூறினான் சால்வன்.

இதனால் மனவருத்தமடைந்த அம்பை, பீஷ்மரிடஞ் சென்று தன்னைத் திருமணம் செய்து கொள்ளும் படி வற்புறுத்தினாள்.

பீஷ்மர் தனது சத்திய வார்த்தையை எடுத்துக்கூறி அவளைத் திருமணம் செய்ய மறுத்துவிட்டார்.

அதனால் பெருந்துன்பப்பட்ட அம்பை பீஷ்மரிடம் நியாயம் கேட்குமாறு முனிவர்களையும் ரிஷிகளையும் அரசர்களையும் வேண்டினாள். அவர்கள் பீஷ்மருக்குப் பயந்து நியாயம் கேட்கவில்லை.

அதன்பின் அம்பை முருகனை நினைத்துப் பல காலம் தவஞ் செய்தாள். அவளின் தவத்தின் வலிமையை உணர்ந்த முருகப்பெருமான் அவளுக்கு ஒரு வாடாத தாமரைப்பூமாலையைக் கொடுத்து, “இந்த மாலையை அணிந்து கொண்டு பீஷ்மருடன் போர் செய்பவன் பீஷ்மரைக் கொல்வான்.” என்று கூறினார்.

அம்பை அந்த மாலையுடன் எல்லா அரசர்களையும் சந்தித்துத் தனது கருத்தைச் சொன்னாள். யாரும் அதைக்கேட்டு நிறைவேற்ற முன்வரவில்லை. இறுதியாக ஒரு முனிவர்; “பெண்ணே, உனக்கு நேர்ந்த நிலையைப்பற்றிப் பரசு ராமரிடம் சென்று சொல். அவர்தான் உனக்கு நீதி வழங்குவார்” என்றார்.

அம்பைக்கு நடந்த அநீதியைக் கேட்டுக் கொதித்ததெழுந்த பரசுராமர் பீஷ்மருடன் போர் செய்து தோற்றுப்போனார். அதனால் அவரால் பீஷ்மரைத் தண்டிக்க முடியவில்லை.

அம்பைமிக்க வருத்தத்துடன் இமய மலைக்குச் சென்று சிவனை நினைத்துத் தவம் செய்தாள். சிவன் அவள் முன்

தோன்றி; “அம்பையே, நீ இன்னொரு பிறப்பெடுப்பாய். அதில் நீ பீஷ்மரைக் கொல்வாய்” என்றார். உடனே அம்பை தீமூட்டி அதனுள் விழுந்து உயிர் துறந்தாள்

சிவனின் வரப்படி அம்பை துருபதராஜனின் மகளாகப் பிறந்தாள். அவள் வளர்ந்த பின், முன்பு துருபதராஜனின் அரண்மனைக்கு வந்து முருகன் கொடுத்த பூமாலையைத் துருபதராஜனிடம் கொடுத்துப் பீஷ்மரைக் கொல்லும்படி வேண்ட அவன் மறுத்துவிட்டான். அதனால் கோபம் கொண்ட அம்பை அம்மாலையைத் துருபதனது வாசலில் வீசிவிட்டுச் சென்றாள். அம்மாலை அவள் வந்து பார்த்தபோது அது வாடாமல் இருந்தது. அதனால் அதை எடுத்துத் தான் அணிந்து கொண்டாள்.

அதைக்கண்டு துருபதன் பயங்கொண்டான். பீஷ்மர் தன்னைக்கொன்று விடுவார் எனப் பயந்தான். அதனால் அம்பை வனத்திற்குச் சென்று தவம் செய்து ஆண் தன்மையைப் பெற்றாள்.

பீஷ்மர் சிறைப்பிடித்துக் கொண்டுவந்த அம்பிகை அம்பாலிகை என்ற இருபெண்களையும் விசித்திர வீரியன் திருமணம் செய்து கொண்டான். அம்பிகைக்குத் திருதராட்டினனும் அம்பாலிகைக்குப் பாண்டு என்ற மகனும் பிறந்தனர். திருதராட்டினன் காந்தாரியை மணந்து நூறு பிள்ளைகளைப் பெற்றெடுத்தான். பாண்டு குந்தியை மணந்து ஐவரைப் பெற்றெடுத்தான்.

4

மாண்டவ்வியர் என்ற முனிவர் ஊரின் அருகே உள்ள வனத்ததில் ஆச்சிரமம் அமைத்துத் தவம் செய்து கொண்டிருந்தார். ஒருநாள் அவர் நிஷ்டையில் இருந்தபோது சில திருடர்கள் முனிவரின் ஆச்சிரமத்திற்கு வந்தார்கள். அவர்கள் அரண்மனையில்

திருடிக்கொண்டிருந்த போது காவலர்கள் அவர்களைக் கண்டு விட்டார்கள். திருடிய பொருட்களுடன் தப்பி ஓடிய திருடர்களை அரண்மனைக் காவலர் துரத்திவந்தனர்.

காவலர்கள் தம்மைத் துரத்தி வருவதை அறிந்த திருடர்கள் ஆச்சிரமத்துள் புகுந்து மறைந்து கொண்டனர். வெளியே மரத்தின் கீழ் நிஷ்டையில் இருந்த மாண்டவ்வியரைப் பார்த்துக் காவலர்களின் தலைவன்; “இப்பக்கமாக யாராவது திருடர்கள் ஓடி வந்தார்களா?” என்று கேட்டான். மாண்டவ்வியருக்கு வெளியே நடைபெற்ற எதுவும் தெரியவில்லை. அதனால் கோபங்கொண்ட போர்வீரன்; “அதோ ஒரு குடிசை தென்படுகிறது. அதைச் சோதனையிடுங்கள்” என்றான்.

குடிசையின் உள்ளே சென்ற காவலாளிகள் அங்கே திருடப்பட்ட பொருட்கள் இருப்பதைக்கண்டு தமது தலைவனுக்கு அறிவித்தனர். அவன் வந்து பார்த்து விட்டு மாண்டவ்வியர் தான் திருடர்களின் தலைவர் என நினைத்து அவரைக் கைதுசெய்து கொண்டு சென்று அந்நாட்டு அரசன் முன் நிறுத்தினான்.

நாட்டில் பல காலமாகத் திருட்டுக்கள் நடைபெற்று வந்தன. அவற்றிற்குக் காரணம் மாண்டவ்வியர் என்று அரசன் முடிவு செய்து; “உடனே அவரைச் சூலத்தில் ஏற்றுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

படைவீரர் மாண்டவ்வியரை இழுத்துச்சென்று சூலத்தில் ஏற்றினர்.

சூலத்தில் ஏற்றப்பட்ட மாண்டவ்வியர் பலநாட்கள் சென்றும் இறக்கவில்லை. இதையறிந்த முனிவர்கள் பலர் அவ்விடத்திற்கு வந்து மாண்டவ்வியர் படும் வேதனையைக் கண்டு துடிதுடித்தனர்.

முனிவர்கள் வந்து கூடியதைச் சேவகர்கள் மூலம் அறிந்துகொண்ட அவ்வூர் மன்னன், திகைத்துத் திகிலடைந்து அவ்விடத்திற்குச் ஓடோடி வந்தான். முனிவர் சூலத்தில் ஏற்றப்பட்டுப் பல நாட்கள் கழிந்தும் உயிரோடு இருப்பதைக் கண்டு ஆச்சரியமடைந்து அவரைச் சூலத்திலிருந்து இறக்கி, அவரின் காலில் விழுந்து மன்னிப்புக்கோரினான்.

மாண்டவ்வியர் அரசனின் மீது கோபம் கொள்ளாது அவனை மன்னித்துவிட்டுத் தனக்கேன் இத்துன்பம் வந்ததெனக் கேட்கத் தரும தேவதையிடம் சென்றார்.

“மாண்டவ்வியாரே, நீர் சிறுவனாக இருக்கும் காலத்தில் பறவைகளையும், வண்டுகளையும் பிடித்துச் சித்திரவதை செய்து விளையாடினீர். சிறுவனாக இருந்தாலும் செய்த பாவத்திற்கான தண்டனையை அனுபவித்தே தீர் வேண்டும். அது உமக்குத் தெரியாததல்ல” என்றது தருமதேவதை.

அதைக்கேட்ட மாண்டவ்வியர்; “தருமதேவதையே, அறியாப்பருவத்தில் நான் செய்த குற்றத்திற்கு இவ்வளவு பெரிய தண்டனையா? இது தகாது. இதற்காக நீ மனிதப் பிறப்பெடுப்பாய்” என்று சபித்தார்.

இவ்வாறு மாண்டவ்வியரால் சபிக்கப்பட்ட தருமதேவதை விசித்திர வீரியனின் மனைவி அம்பாலிகையின் வேலைக்காரியின் கருவில் உற்பத்தியாகி வேலைக்காரியின் புதல்வன் விதுரனாகப் பூமியில் பிறந்தது.

தர்ம தேவதையின் அவதாரமான விதுரன் சிறந்த தர்மவானாகவும் நீதிமானாகவும் எதிர்காலத்தில் நடப்பவற்றை உணர்ந்தவனாகவும் இருந்தான். விதுரனைத் திருதராட்டின மகாராஜாவுக்கு முதல் மந்திரியாகப் பீஷ்மர் நியமித்தார். அதனால்

விதுரனிடம் ஆலோசனை பெற்றே திருதராடின மன்னன் அரசாட்சி செய்து வந்தான்.

5

கண்ணனின் பாட்டனான சூரன் என்பவனுக்குப் பிருதை என்றொரு மகள் இருந்தாள். சூரனின் மைத்துனான குந்திபோஜனுக்குப் பிள்ளையில்லாமையால் சூரன் தனது மகளான பிருதையை அவனுக்கு வளர்ப்பு மகளாகக் கொடுத்தான். அதன் பின் பிருதை குந்தி என்றழைக்கப்பட்டாள்.

அவள் கன்னியாக இருந்த காலத்தில் துருவாசமுனிவர் குந்திபோஜனின் அரண்மனைக்கு வந்து அங்கு ஒரு வருட காலம் தங்கியிருந்தார். அப்போது குந்தியே முனிவருக்கு மிக்க அன்புடன் பணிவிடை செய்தாள். அவளது பணி விடையில் மகிழ்ந்த துருவாசமுனிவர் ஒரு ச்சதி மிக்க மந்திரத்தை அவளுக்கு உபதேசித்தார். பின்பு மகளே; “இந்த மந்திரத்தைச் சொல்லி நீ எந்தத்தேவரை அழைக்கிறாயோ அவர் உன் எதிரே வந்து உனக்குப் பாக்கியம் நிறைந்த புத்திரனைத் தருவார்” என்று சொல்லி விட்டுச் சென்றார். பிற்காலத்தில் குந்திக்குப் பிள்ளைகள் பிறக்காதென்பது முனிவருக்குத் தெரியும்.

விளையாட்டுப்பெண்ணாக இருந்த குந்திக்கு உடனே அம்மந்திரத்தைப் பரீட்சித்துப்பார்க்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் தோன்றியது. உடனே அவள் ஆகாயத்தில் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்த சூரியனை வணங்கி மந்திரத்தைச் சொன்னாள்.

உடனே சூரிய தேவன் அவள் முன் தோன்றினான். அவனைக்கண்டு நடுநடுங்கிய குந்திதேவி; “பகவானே, அறியாத்தனத்தால் உன்னை நினைத்துத் துருவாசமுனிவர் கூறிய மந்திரத்தை உபதேசித்து விட்டேன். நான் கன்னி,

திருமணமாகாதவள். அதனால் என்னை மன்னித்துத் திரும்பிச் சென்றுவிடுங்கள்” என்றாள்.

“குந்திதேவியே, என்னை அழைத்தால் அதன் பலனைப்பெற்றாக வேண்டும். அதனால் எனது சக்தி பெற்ற புதல்வன் ஒருவன் உனக்குப் பிறப்பான்”. என்று கூறி மறைந்துவிட்டான். உடனே கவசமும் குண்டலங்களும் கொண்ட அழகான ஆண்மகனொன்று குந்திக்குப்பிறந்தது.

குழந்தையைப்பெற்றெடுத்த குந்தி பெரும் அதிர்ச்சியடைந்தாள். தன்னால் அக்குழந்தையை வளர்க்கமுடியாதுதென்று உணர்ந்த குந்தி ஒருபெட்டி செய்து அதனுள்ள்த் தனது சேலையை வைத்து அதன்மேல் குழந்தையை வைத்து ஆற்றில் விட்டாள். ஆற்றில் மிதந்து வந்த பெட்டியை எடுத்த ஒருதேரோட்டி அக் குழந்தையை தனது வீட்டுக்குக் கொண்டு சென்று மனைவியிடம் கொடுத்தான். அவர்களுக்குப் பிள்ளையில்லாததால் அக்குழந்தையைக் கடவுள்தான் தமக்குத் தந்தார் என்று நினைத்து மகிழ்ந்து கர்ணன் என நாமமிட்டு வளர்த்துவந்தனர்.

அதன் பின் பாண்டு மன்னன் குந்திதேவியை மணந்தான். அதன்பின் பீஷ்மரின் யோசனைப்படி மத்ரராஜனுடைய தங்கை மாத்திரியையும் மணந்து கொண்டான். திருதராட்டினன் குருடனானபடியால் பாண்டுவுக்கு முடிசூட்டப்பட்டது. பாண்டு நீதி தவறாது நாட்டை ஆண்டு வந்தான்.

6

பாண்டிராஜன் ஒருநாள் வேட்டையாடக் காட்டுக்குச் சென்றான். காட்டில் மிருகங்கள் இல்லாததால் காட்டின் உள்ளே வெகுதூரம் சென்றான். அப்போது ஒருமுனிவரும் அவரின் மனைவியும் மானாக உருமாறி விளையாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். மானுருவில் விளையாடுபவர் முனிவர் என்று அறியாத பாண்டு அம்மானின் மீது அம்பு தொடுத்தான். அம்பு தைத்தவுடன் மானுருவில் விளையாடிய முனிவர் தனது சுய உருவைப் பெற்றார். அவருக்குக் கடுங்கோபம் வந்தது; “விளையாடும் மிருகங்களை ஈவிரக்கமின்றி கொல்ல முயன்ற பாதகனே, நீ உன் மனைவியுடன் சேர்ந்தால் மரணம் உண்டாகும்” எனச் சபித்தார்.

முனிவரின் சாபத்தால் மனமுடைந்த பாண்டு இராச்சியத்தைப் பீஷ்மனிடம் ஒப்படைத்து விட்டு மனைவியருடன் காட்டுக்குச் சென்று தவம் செய்தான்.

பாண்டுவின் நிலையைப் புரிந்து கொண்ட குந்தி, தனக்கு முன்பு துருவாசமுனிவர் உபதேசித்த மந்திரத்தைப் பற்றிக் கூறி அதை உச்சரிக்க அனுமதி கோரினாள். பாண்டு அதற்கு உடன்படக் குந்தியும் மாத்திரியும் அம் மந்திரங்களைத் தேவர்களை நினைத்து உச்சரித்துப் பஞ்ச பாண்டவர்களைப் பெற்றெடுத்தனர். அதன்பின் அவர்கள் பல காலம் காட்டில் வசித்து வந்தனர்.

ஒரு நாள் பாண்டுவும் மாத்திரியும் தனிமையில் இருந்த போது பாண்டு காமவசப்பட்டுத் தனக்கிடப்பட்ட சாபத்தை மறந்து அவளோடு கூடியிருக்கையில் அவனது உயிர் பிரிந்தது. தன்னால் தான் பாண்டு இறந்தான் எனக் கவலைப்பட்ட மாத்திரி பாண்டுவைத் தகனம் செய்த போது அச் சிதையில் விழுந்து மாண்டாள்.

பாண்டு இறந்த செய்தியைக் கேள்விப்பட்ட பீஷ்மர் மிகுந்த துக்கம் அடைந்தார். விதுரனும் பீஷ்மரும் வியாச முனிவரும் திருதராட்டினனும் முறைப்படி கிரியைகளைச் செய்தனர். நாட்டு மக்கள் பெருந்துன்பங்கொண்டு அழுது புலம்பினர்.

அதன் பின் சத்தியவதி அம்பிகையையும் அம்பாலிகையையும் அழைத்துக் கொண்டு காட்டுக்குச் சென்று தவஞ்செய்தாள்

7

பாண்டு இறந்ததும் குந்தியும் பாண்டவர்களும் அத்தினாபுரத்துக்கு வந்தனர். பஞ்ச பாண்டவர்கள் திருதராட்டினது நூறு பிள்ளைகளோடும் சேர்ந்து விளையாடுவார்கள். துரியோதனனுக்குப் பஞ்ச பாண்டவர்களைப் பிடிக்காது. அதனால் பஞ்ச பாண்டவர்களுடன் முரண்படுவான். வீமன் பெரும் பலசாலி திருதராட்டினது பிள்ளைகள் பத்துப்பேரை ஒரே முறையில் அடிப்பான். அதனால் அவர்களுக்கு வீமன் மீது அதிக விரோதம் ஏற்பட்டது.

பிரம்மச்சாரியப் பருவத்தில் திருதராட்டினனது நூறு பிள்ளைகளாகிய கௌரவர்களும் பாண்டுவின் ஐந்து புத்திரர்கள் ஆகிய பஞ்ச பாண்டவர்களும் கிருபாச்சாரியாரிடம் வேதக் கல்வியையும் ஆயுதப் பயிற்சியையும் பெற்றனர். வீமன் வீரனாகையால் ஆயுதப் பயிற்சியின் பின் பெருவீரனானான். அதனால் அவன் பிற்காலத்தில் தனக்குப் பெரும் விரோதியாக மாறிவிடுவானென நினைத்து அவனைக் கொல்ல வேண்டுமெனத் துரியோதனன் நினைத்தான். வீமனைக் கொன்று விட்டால் பாண்டவர்களின் கொட்டம் அடங்கிவிடும். பின் அர்ச்சுனனையும் தருமனையும் பிடித்துச் சிறையில் அடைத்து விட்டுத் தான் அரசாளலாம் என்றும் நினைத்தான்.

ஒரு நாள் கங்கைக் கரையில் கூடாரம் அமைத்து அங்கே தங்கியிருந்து நீந்தி விளையாடிய பாண்டவர்களும் கௌரவர்களும் கங்கைக் கரையில் அமைந்திருந்த கூடாரத்தில் உணவருந்தினர். கபட எண்ணங்கொண்ட துரியோதனன் வீமனுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட உணவில் நஞ்சைக் கலந்தான். அதை அறியாத வீமன் உணவை வயிறாற உண்டு விட்டுக் கங்கைக்கரையில் நின்ற மரநிழலில் படுத்து உறங்கினான். உணவில் நஞ்சு கலக்கப்பட்டதால் வீமன் மயக்கமடைந்தான். அதற்காகக் காத்திருந்த துரியோதனன் காட்டுக்கொடிகளால் வீமனது கைகளையும் கால்களையும் கட்டிக் கங்கை நீருள்த் தள்ளி விட்டான்.

கங்கை நீரில் நீந்தி விளையாடி மீன்களைப் பிடித்துத் தின்று கொண்டிருந்த விஷப்பாம்புகள் வீமனைக் கண்டதும் அது தீன்பண்டமென நினைத்துக் கௌவின. அதனால் வீமன் உண்ட உணவில் இருந்த விஷம் செயலற்றுப்போய் விட்டது. அதனால் வீமன் சுயநினைவடைந்தான்.

விஷப் பாம்புகள் வாழும் கங்கை நீரில் தள்ளப்பட்ட வீமனை விஷப் பாம்புகள் தீண்டியிருக்கும் என்றும், அத்துடன் உணவில் கலந்த விஷமும் சேர்ந்து வீமனின் உயிரைப் பறித்திருக்கும் என்றும் நினைத்துக் கௌரவர்கள் மகிழ்வுடன் அரண்மனைக்குச் சென்றனர்.

தருமன் வீமனைத் தேடிய போது துரியோதனன் சொன்னான்; “வீமன் முன்பே அரண்மனைக்குச் சென்று விட்டான். நீ போ” என்றான். அதனால் தருமன் அரண் மனைக்குச் சென்று வீமனைத் தேடிப்பார்த்தான். அவன் அங்கு இல்லை. அதனால் தாயாரைக் கேட்டான். தாயும், “வீமனைத் தான் காணவில்லை” என்று சொன்னாள். வீமனைக் காணாமையால் கலங்கிய குந்திதேவி

விதுரனிடஞ் சென்றாள்; “விதுரா, கங்கையில் நீராடச்சென்ற எல்லோரும் திரும்பிவந்து விட்டனர். வீமனைக் காணவில்லை. எனக்குப் பயமாகவுள்ளது. வீமனைத் துரியோதனனுக்குப் பிடிக்காது. அவன் ஏதாவது சொய்திருப்பான்” என்றாள் கலக்கத்துடன்.

“துரியோதனன் மிகவும் கொடியவன் தான், ஆனால் உனது பிள்ளைகள் அனைவரும் தீர்க்காயுள் படைத்தவர்கள். பலசாலிகள். துரியோதனனால் அவர்களை எதுவும் செய்யமுடியாது.. நீ பயப்படாமல் செல்” என்றான் விதுரன்.

மனக் கலக்கத்துடன் குந்தி அரண்மனைக்கு வந்த போது வீமன் அங்கே மகிழ்வுடன் இருந்தான். விடம் நீங்கப்பெற்ற வீமன் நீந்திக் கரை சேர்ந்து அரண்மனைக்கு வந்திருந்தான்.

வீமனைக்கண்ட துரியோதனனுக்கு வியப்பு மேலிட்டது; “இவன் எப்படித் தப்பி வந்தான்?” என்று சிந்தித்தான்.

8

துரோணாச்சாரியார் தம்மிடம் ஆயுதப் பயிற்சி பெற்ற இராஜகுமாரர்களின் திறமையை வெளிப்படுத்த விழா ஒன்றை எடுத்தார். அதில் பாண்டவர்களும் கௌரவர்களும் கலந்து கொண்டனர்.

திடீரென்று விழா மேடையில் ஒரு வீரன் தோன்றி; “நான் கர்ணன் , முடிந்தால் விழாவில் கலந்து கொள்ளும் வீரர்கள் என்னை வெல்லட்டும்” என்றான். அதன்பின் அர்ச்சுனனின் பக்கம் திரும்பி; “நீ எதையெல்லாம் செய்தாயோ அவற்றை உன்னை விடச் சிறப்பாகச் செய்வேன்” என்றான்.

“குரு அழைக்காதவருடன் போட்டியிட நான் தயாரில்லை” என்று கோபத்துடன் கூறினான் அர்ச்சுனன்.

“இங்கு அரசுகுமாரர்கள் மட்டுமே போட்டியில் கலந்து கொள்ளலாம். நீ எந்தநாட்டரசனின் புத்திரன்” என்று கேட்டார். கிருபாச்சாரியார்.

அதைக்கேட்ட கர்ணன் மௌனியானான். அவனாற் பேசமுடியவில்லை.

உடனே துரியோதனன் எழுந்து; “ அவன் தேரோட்டியின் மகன், பெயர் கர்ணன். இவனை இன்று நான் அங்க தேசத்தின் அரசனாக முடி சூட்டுகிறேன்” என்று கூறி முடிசூட்டி வைத்தான்.

தேரோட்டியின் மகன் அங்க தேசத்து அரசனானாலும் அர்ச்சுனனுக்குச் சமனாக மாட்டான். அதனால் கர்ணன் போட்டியில் கலந்துகொள்ள முடியாது” என்றான் வீமன் .

சபையில் பெருங்குழப்பமுண்டாயிற்று. அதனால் அது கலைந்து சென்றது.

கர்ணன் பெரும் வீரன். அவன் துரோணாச்சாரியார் தம்மிடம் ஆயுதப்பயிற்சிபெற்ற அரசுகுமாரர்களின் திறமையை வெளிப்படுத்த வைத்த விழாவுக்கு முன்னார் கர்ணன் பரசுராமரிடம் சென்று அவரிடம் ஆயுதப் பயிற்சி பெற விரும்பினான். அவர் பிராமணர்களைத் தவிர்ந்த வேறு எவருக்கும் பயிற்சியளிப்பதில்லை. அதனால் கர்ணன் தான் பிராமணன் என்று பொய் சொல்லி அவரிடம் ஆயுதப்பயிற்சி பெற்றான். சகல பயிற்சிகளையும் முடித்துப் பெருவீரனாகத் திகழ்ந்த கர்ணனின் திறமையை மெச்சி அவனுக்குப் பிரம்மாஸ்திர மந்திரத்தைக் கற்றுக்கொடுத்தார் பரசுராமர்.

ஒருநாள் பரசுராமர் கர்ணனின் மடியில் தலை வைத்துத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது ஒரு கொடியவண்டொன்று கர்ணனின் தொடையைக் கடித்தது. அதனால் இரத்தம் பெருகியது. பெரும் வலி எடுத்தது. தூங்கிக் கொண்டிருக்கும் குரு தான் அசைந்தால் எழுந்துவிடுவார் என்பதற்காக அவன் வலியைப் பொருட்படுத்தாது இருந்தான். வெகுநேரம் கழித்து நித்திரை விட்டெழுந்த பாசுராமர் இரத்தம் வடிந்த நிலையில் இருந்த கர்ணனைப்பார்த்து; “நீ பிராமணனல்ல. பிராமணனென்றால் இக் கொடிய வலியை நீ தாங்கிக் கொள்ள மாட்டாய். . நீ யார் என்ற உண்மையைச் சொல்” என்றார்.

கர்ணன் ; “நான் பிராமணன் அல்ல . தேரோட்டியின் மகன்” என்றான் நடுநடுங்கியபடி.

பாசுராமருக்குக் கடுமையான கோபம் வந்தது; “நீ பொய் சொல்லிப் பயிற்சி பெற்றது மாபெருங்குற்றம். அதனால் உனக்குத் தேவையான போது பிரம்மாஸ்திர மந்திரத்தை மறக்கக்கடவாய்” என்று சபித்தார்.

அதன் பின் கர்ணன் துரியோதனனின் உயிர் நண்பனானான். அவனை வைத்து அர்ச்சனைகளைக் கொல்ல வேண்டும் எனத் திட்டமிட்டான் துரியோதனன்.

9

பரத்வாய முனிவரின் மகன் துரோணர். துரோணர் சிறந்த வில் வீரர். பஞ்சால தேசத்தின் அரசனான துருபதன் துரோணருடன் அஸ்திரப் பயிற்சி பெற்றவன். அத்துடன் இருவரும் நல்ல நண்பர்கள். அதனால் துருபதன் பாஞ்சால தேசத்தின் அரசனாக முடிசூடியதும் தனது இராச்சியத்தில் அரைவாசியைத்

துரோணருக்குக் கொடுப்பதற்காகக் கூறியிருந்தான். அதைத் துரோணர் நம்பியிருந்தார்.

ஆச்சிரம வாழ்க்கை முடிந்தபின் துரோணர் கிருபருடைய சகோதரியை மணந்து அசுவத்தாமன் என்ற மகனைப் பெற்றார்.

ஒருநாள் பாசராமர் தன்னிடமிருந்த பொருட்கள் எல்லாவற்றையும் தானமாகக் கொடுத்து முடிந்தபின் துரோணர் அவரிடம் பொருள் பெறவந்தார். பாசராமரிடம் பொருட்கள் எதுவும் இல்லாததால் தான் கற்ற வித்தைகள் அனைத்தையும் துரோணருக்கு உபதேசித்தார்.

பாஞ்சாலமன்னன் இறந்ததும் துருபதனுக்கு முடிசூட்டப்பட்டது. இதை அறிந்த துரோணர் துருபதனிடஞ்சென்று முன்பு தனக்குத் தருவதாகச் சொன்ன அரைவாசி நாட்டைத் தரும்படி கேட்டார்.

அதைக்கேட்டுப் பரிகசித்த துருபதன் துரோணரை அவமானப் படுத்தி அனுப்பினான். அதனால் அவமானமடைந்த துரோணர் தனது மனைவியின் அண்ணனின் வீட்டுக்குச் சென்று தங்கியிருந்தார்.

ஒருநாள் பீஷ்மர், துரோணரை அழைத்துப் பாண்டவர்களுக்கும் கௌரவர்களுக்கும் ஆயுதப்பயிற்சியளிக்குமாறு கேட்டுக்கொண்டார். அதன்படி துரோணர் அவர்களுக்கு ஆயுதப்பயிற்சியளித்தார். பாண்டவர்கள் மாவீரர்களாயினர். ஆயுதப் பயிற்சி முடிந்ததும் தனது மாணவர்களிடம் துருபதனை உயிருடன் பிடித்து வந்து தனக்குக் குருதட்சணையாகத் தரும்படி வேண்டினார்.

முதலில் துரியோதனனும் கர்ணனும் சென்று தோற்றுத்திரும்பினர். பின்னர் அருச்சுனன் சென்று போரிட்டுத் துருபதனைக் கைது செய்து துரோணரின் முன் நிறுத்தினான்.

அதனால் துருபதனுக்குத் துரோணரின் மீது கடுங்கோபம் உண்டானது. அதனால் அவன் துரோணரைக் கொல்லக் கூடிய ஒரு மகனும், அர்ச்சுனனுக்குத் திருமணம் செய்து கொடுக்க ஒரு மகளும் வேண்டி யாகம் செய்தான். அதன்படி திருஷ்டத்யும்மன் என்ற மகனும் திரௌபதி என்ற மகளும் அவனுக்குப் பிறந்தனர்.

10

வீமனுடைய பலத்தையும் அர்ச்சுனனுடைய வில்வித்தையும் கண்டு துரியோதனன் கவலைப்பட்டான். அவன் எப்படியும் பாண்டவர்களை அழித்தே தீர வேண்டும் என்று எண்ணினான். அதற்கு அவனது தாய்மாமனான சகுனி ஆலோசனைகளை வழங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

பாண்டவர்கள் உரிய வயதை அடைந்தனர். அதனால் வீரனான தருமனுக்கே முடிசூட வேண்டும் என்று நாட்டிலுள்ள பெரியவர்களும் மக்களும் விரும்பினர். இதனால் துரியோதனன் கடுங்கோபம் கொண்டான்.

துரியோதனன் சகுனியிடம் ஆலோசனை பெற்றுத் தன் தந்தையிடம் சென்று சொன்னான்; “ தந்தையே, தங்களுக்குக் கண்தெரியாததால் பாண்டுவுக்கு முடிசூட்டப்பட்டது. இப்பொழுது பாண்டு இறந்தமையால் பீஷ்மர் நாட்டைப் பராமரித்து வருகிறார். நாட்டிலுள்ள பெரியவர்களும் மக்களும் தருமனுக்கே அடுத்து முடி சூட்ட வேண்டும் என்று சொல்கிறார்கள். அப்படி முடி சூட்டினால் நாம் எமக்குரிய நாட்டை இழந்து விடுவோம். தருமனுக்குப் பின் அவனது புத்திரர்களுக்கே முடிசூட்டப்படும். அதன்பின் நாம் என்ன செய்வது?” என்று அழுதான்.

திருதராட்டினனுக்குத் தனது மகன் சொல்வது நியாயம் எனப்பட்டது. அத்துடன் துரியோதனன் நாட்டிலுள்ள சில

பெரியவர்களுக்குத் திரவியங்களை அள்ளிக் கொடுத்துத் தன்பக்கம் சேர்த்திருந்தான் அவர்கள் துரியோதனனுக்குக்காகத் திருதராட்டினனுடன் கதைத்தனர். திருதராட்டினனுடைய மனம் சிறிது சிறிதாக மாறுபட்டது.

திருதராட்டினன் தருமனை அழைத்து மிகவும் அன்புள்ளவனைப்போலச் சொன்னான்; “ மகனே, வாரணாவதம் என்ற நகரத்தில் பெருமானுக்குப் பெரும் திருவிழா நடக்கப்போகிறது. நீங்கள் ஐவரும் அங்கு சென்று சிவனைத் தரிசித்துக்கொண்டு வாருங்கள் . அத்துடன் அந் நகர மக்கள் உங்களைக் காணவேண்டும் என்று ஆசைப்படுகின்றனர். அதனால் அவர்களையும் சந்தித்து மகிழ்ச்சிப் படுத்திக்கொண்டு வாருங்கள்”

அதற்கு உடன்பட்ட தருமன் பெரியவர்களிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு தனது சகோதரர்களையும் தாயையும் அழைத்துக்கொண்டு வாரணாவதம் சென்றான்.

இதை அறிந்த துரியோதனனும் சகுனியும் கர்ணனும் இரகசியமாகச் சதித்திட்டம் தீட்டினர். அதன்படி புரோசனன் என்பவன் வாரணா வதத்திற்குச் சென்று குங்கிலியம் , மெழுகு, நெய், கொழுப்பு, அரக்கு ஆகிய எரியும் பொருட்களோடு மண்ணையும் கலந்து அழகான ஒரு மாளிகையைக் கட்டி முடித்தான். அதில் பாண்டவர்களைத் தங்க வைத்து அதற்குத் தீ வைக்கத் துரியோதனன் திட்டமிட்டான்.

11

வாரணவதத்திற்குப் பாண்டவர்கள் புறப்படுமுன் அத்தினாபுரத்தில் உள்ள பெரியவர்கள் அனைவரிடமும் ஆசி பெற்றனர். விதுரனிடம் ஆசிபெறச் சென்றபோது விதுரன் சொன்னான்; “மகனே தருமா , துரியோதனன் உங்களை வாரணா

வதத்திற்குத் தீயநோக்குடன் தான் அனுப்புகிறான். மிகவும் அவதானமாக இருங்கள். உங்களுக்குத் துன்பம் நேர நான் விடமாட்டேன். உரிய நேரத்தில் உங்களுக்கு உதவ மதிநுட்பமானவர்களை அனுப்புவேன்”.

பாண்டவர்கள் தமக்கெனக் கட்டப்பட்ட அந்த அழகான மாளிகையில் தங்கினர். தருமன் மாளிகையை நன்கு நோட்டமிட்டான். அது எரியும் பொருட்களாற் கட்டப்பட்டது என்று தெரிந்தது அதனால்; “ மிகவும் அவதானமாக இருங்கள்” என்று சகோதரர்களுக்குக் கூறினான்.

அப்போது விதூரன் அனுப்பிய வீரன் ஒருவன் இரகசியமாக வந்து சேர்ந்து; “மாளிகையின் பின் புறத்தில் இருந்து நீங்கள் பாதுகாப்பாக வெளியேற இரகசியச் சுரங்கப்பாதை ஒன்றை அமைத்துள்ளேன். அதனுடாக நீங்கள் ஆபத்து வந்த வேளையில் வெளியேறலாம்” என்றான்.

பாண்டவர்கள் அம் மாளிகையில் ஒருவருட்காலம் இருந்தனர். அப்போது அவர்கள் அங்குள்ள துரியோதனனின் காவலாளர்கள் சந்தேகப்படும் படியாக நடந்து கொள்ளவில்லை.

ஒருநாள் நள்ளிரவு வேளையில் எல்லோரும் அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருக்கையில் தருமன் வீமனை அழைத்து; “வீமா, துரியோதனன் எம்மை இந்த மாளிகையில் வைத்துத் தீ வைத்துக் கொல்ல அனுப்பிய புரோசனன் இம்மாளிகைக்குத் தீவைத்துக் கொழுத்த முன் இன்றிரவு நீ அதைக் கொழுத்தி விடு. நான் எமது தாயாரையும் சகோதரர்களையும் இரகசியச் சுரங்கப்பாதையினுடாக அழைத்துச் செல்கின்றேன்” என்றான்.

தருமனின் சொற்படி வீமன் நள்ளிரவில் அவ் அரக்குமாளிகைக்குத் தீ வைத்தான். அவ் அரக்குமாளிகையின்

எல்லாப் பாகங்களிலும் தீபற்றிக் கொண்டது. அதனால் பாண்டவர்கள் தப்புவதற்கு வாய்ப்பில்லை என்று வரணாவதத்து மக்கள் பெரும் துன்பங்கொண்டு கதறி அழுதனர்.

அதை அறிந்த துரியோதனனும் சகுனியும் மட்டற்ற மகிழ்ச்சி அடைந்தனர். திருதராட்டினனுக்கு மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. இனித் துரியோதனனுக்கு முடி சூட்டாலாமென்று எண்ணி மகிழ்ந்தான். அதை அவன் வெளிக்காட்டாது பெருந்துக்கம் கொண்டவன் போல அழுது புலம்பினான்.

ஆனால் விதுரன் கலங்கவில்லை. பாண்டவர்கள் தனது திட்டப்படி தப்பிச் சென்றிருப்பார்கள் என்று நினைத்தான்.

இரவெல்லாம் விழித்திருந்ததாலும், காட்டு வழியே நடந்ததாலும் குந்தி தேவி மிகவும் களைத்திருந்தாள். அதனால் அவளை வீமன் தூக்கிச் சென்றான். காட்டைக்கடந்து கங்கைக்கரைக்குப் பாண்டவர்கள் வந்து சேர்ந்தனர். அங்கே அவர்கள் தப்பிச் செல்வதற்காக விதுரன் ஒரு படகை அனுப்பியிருந்தான். அதில் ஏறிக் கங்கையின் மறு கரையை அடைந்து அங்கிருந்து காட்டுவழியாக மிகுந்த சிரமத்துடன் நடந்து சென்றனர்.

காட்டின் நடுவே ஓர் ஆச்சிரமம் இருக்கக் கண்டு அங்கு சென்றனர். அங்கு இருந்த வியாச முனிவரைக்கண்டு மகிழ்ந்து அவரை வணங்கினர்.

அங்கு தங்கி அவரின் ஆசியைப் பெற்று, அவரின் சொற்படி பிராமண வேடம் பூண்டு ஏக சக்கர நகரத்தில் உள்ள ஒரு பிராமணனது வீட்டை அடைந்தனர்.

அப்பிராமணன் அவர்களைத் தனது வீட்டில் தங்கியிருக்க அனுமதித்தான். அதனால் மகிழ்ந்த பாண்டவர்கள் அக் கிராமத்தில்

உள்ளவர்களிடம் உணவுப் பொருட்களைத் தானமாகனப் பெற்று அதைச் சமைத்து உண்டு வாழ்ந்தனர்.

12

பாண்டவர்கள் ஏகசக்தி நகரத்தில் பிராமண வேடம் பூண்டு வசித்து வந்தனர். ஒருநாள் அவ்வீட்டில் பெரும் அழகூரல் கேட்டது. ஏதோ துக்க சம்பவம் அவ்வீட்டில் நிகழ்ந்து விட்டதென்று உணர்ந்த குந்திதேவியும், வீமனும் அழகூரல் கேட்ட இடத்திற்கு விரைந்து சென்றனர்.

பிராமணனும் அவனது மனைவியும் பிள்ளைகள் இருவரும் பெருங்குரலெடுத்து அழுது கொண்டிருந்தனர். அதைக் கண்டு பதறிய குந்தி தேவி அவர்களின் அருகே சென்று; “தாயே, ஏன் இவ்வாறு பெருங்குரலெடுத்து அழுகிறீர்கள்? நாம் துன்பத்தில் வந்தபோது எமது துன்பத்தைப்போக்கிய உங்களை எம் உயிர் உள்ளவரை மறக்க மாட்டோம். தயவு செய்து உங்களுக்கேற்பட்ட துன்பத்தை எமக்குச் சொன்னீர்களானால் எம்மால் முடிந்த வரை உதவுவோம்”. என்றாள் குந்திதேவி.

“ஐயோ, தாயே உங்களால் அல்ல வேறு எவராலுமே எமக்கேற்பட்ட துன்பத்தைத் தீர்க்கமுடியாது. எமது நாட்டின் அருகே உள்ள காட்டில் உள்ள குகையில் பகாசுரன் என்றொரு கொடிய அரக்கன் இருக்கிறான். அவன் நெடுங்காலத்திற்கு முன்பு ஊரில் நுழைந்து மக்களைக் கொன்று தின்று வந்தான். அவனது கொடுமைகளைத் தாங்க முடியாத இவ்வூர் மக்கள் அனைவரும் ஒன்று சேர்ந்து; “பகாசுரா, நீ நினைத்தபடி ஊருக்குள் நுழைந்து மக்களை வயது வேறுபாடின்றிக் கொன்று குவித்துவிட்டு ஒரீரு உடல்களை எடுத்துச் சென்று உண்கிறாய். இனி அப்படிச்செய்யாதே. நாம் ஒரு ஒழுங்கு விதிப்படி ஒவ்வொருநாளும்

ஒவ்வொரு வீட்டிலிருந்தும் உனக்கு வேண்டியளவு மாமிசமும் , சோறும், தயிரும், பாலும், கள்ளும் பாத்திரங்களில் வைத்து ஒருவண்டியில் ஏற்றி இரு காளைகளை அவ்வண்டியில் பூட்டி ஒருவண்டி ஓட்டுபவனையும் வாரத்திற்கு ஒருமுறை அனுப்புகிறோம். நீ இருந்த இடத்திலிருந்து கொண்டு அவற்றை உண்”. என்று இரந்து வேண்டினார். அதற்கு அக் கொடியவன் உடன்பட்டான். அக் கொடிய அரசர்கள் மகாபராக்கிரமசாலி. அவனை அரசனாலும் தண்டிக்க முடியவில்லை. இன்று நாம் உணவு அனுப்ப வேண்டிய நாள். அவனுக்கு உணவைக் கொண்டு போவது யார் என்று முடிவுகட்டமுடியாமல் அழுகின்றோம்” என்றாள்.

“அம்மா , பயங்கொள்ளாதீர்கள். எனக்கு ஐந்து புத்திரர்கள் உள்ளனர். நீங்கள் எமக்கு உதவியதற்காக எனது புத்திரர்களில் ஒருவனை உணவு கொண்டு செல்ல அனுமதிக்கின்றேன்” என்றாள் குந்தி தேவி.

“ஐயையோ, விருந்தினராக வந்த உங்களைப் பலியிட நாம் விரும்பவில்லை. அது மகா பாவம். அப்பாவம் எம் குலத்தைத் தாக்கும்” என்றான் பிராமணன்.

“பிராமணரே, பயப்படாதீர்கள், என் மகன் பெரும்பலசாலி. அவனை இப்பூவுலகில் யாராலும் வெல்ல முடியாது. அவன் அக் கொடிய அரசர்களை அழிப்பான். அதனால் பயங்கொள்ளாதீர்கள்.” என்றாள் குந்திதேவி.

அதன் பின் அந்தநகர மக்கள் மாமிசத்தையும் சோற்றையும் பலகிடாரங்களில் நிரப்பி வண்டியில் ஏற்றினார்கள். பல குடங்கள் நிறையப் பாலும் தயிரும் ஏற்றப்பட்டன. வண்டியில் இரண்டு கறுப்பு

நிறக்கொழுத்த காளைகள் பூட்டப்பட்டன. அவ்வண்டியில் வீமன் ஏறிப்பகாசுரனது இருப்பிடத்திற்குச் சென்றான்.

பகாசுரனது குகை வாசலில் எலும்புகளும் வெற்றுக்கிடாரங்களும் காணப்பட்டன. அதைச் சுற்றிக் கழுகுகள் பறந்துகொண்டிருந்தன. அப்பிரதேசம் முழுவதும் தூர்நாற்றம் வீசியது.

வண்டிலை நிறுத்திய வீமன் சோற்றுக்கிடாரங்களை இறக்கி அதனுள்க் கறிகளையும் தயிரையும் விட்டு உண்ணத் தொடங்கினான்.

அதைக்கண்டு கோபம் கொண்ட பகாசுரன் வீமன் இருக்குமிடத்திற்கு வந்து அவனது முதுகில் ஓங்கிக் குத்தினான். வீமன் அதைக் கவனிக்காதவன் போல உணவை உண்டு கொண்டிருந்தான். கோபம் கொண்ட அசுரன் மீண்டும் மீண்டும் வீமனைத் தாக்கினான். அதற்கு அஞ்சாத வீமன் உணவு முழுவதையும் உண்டு முடித்து விட்டுப் பால் முழுவதையும் குடித்தான். பல நாட்களுக்குப் பின் அன்று தான் அவனுக்கு வயிறு நிறைய உணவு கிடைத்தது.

வீமன் உண்ண உண்ணப் பகாசுரன் தாக்கியபோதும் வீமன் பலவீனமடையவில்லை. அதனால் பகாசுரன் தன் பலம் முழுவதையும் திரட்டித் தாக்கினான். வீமன் உணவை உண்ட பின் எழுந்து அசுரனைத் தூக்கித் தரையில் மோதினான். அதுபோலப் பல முறை அசுரனைத் தூக்கித் தரையில் மோதினான். அதனால் பகாசுரன் மரணமடைந்தான். பகாசுரனின் பிணத்தை இழுத்து வந்து நகரத்தின் கோபுர வாசலில் போட்டுவிட்டு வீமன் தான் வசித்து வந்த பிராமணனின் வீட்டை அடைந்தான். பகாசுரன் இறந்த செய்தியைக் கேட்ட நாட்டு மக்கள் அனைவரும் கூட்டம் கூட்டமாக

வந்து மகிழ்ச்சியாரவாரம் செய்து வீமனுக்கும் தாய்க்கும் சகோதரர்களுக்கும் நன்றி கூறினார்.

13

ஏக சக்கர புரத்தில் தாம் யாரென வெளிப்படுத்தாது பிராமண வேடம் பூண்டு பாண்டவர்கள் வாழும்போது பாஞ்சால அரசன் துருபதன் தனது மகளான திரௌபதிக்குச் சுயம்வரம் நடைபெறவிருப்பதாகச் சகல தேசத்தரசர்களுக்கும் அறிவித்தான். தருமன் தன் தம்பிகளோடு பிராமண வேடந்தரித்து சுயம்வரத்திற்குச் சென்றான்.

சுயம்வர மண்டபம் அழகாக அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. அரசுகுமாரர்களும், பிராமணர்களும், முனிவர்களும், விருந்தினர்களும், பார்வையாளர்களும் அமர்வதற்காகத் தனித்தனியாக இருக்கைகள் வைக்கப்பட்டிருந்தன.

சுயம்வர மண்டபத்தில் ஒருவில் கட்டப்பட்டிருந்தது. அவ் வில்லை வளைத்து நாணை அதில் பூட்டி அம்பு எய்து மேலே கண்களுக்குத் தெரியாத உயரத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் பொருளை, அதன் கீழ்வைக்கப்பட்டிருக்கும் ஒரு சுழலும் சக்கரத்தின் துவாரத்தின் ஊடாக அடித்து விழுத்து பவனே எனது மகளான திரௌபதியை மணக்கலாம் என்று துருபதன் அறிவித்தான்.

பெரும்பெரும் வீரர்களான அரசுகுமாரர்கள் பலர் சென்று வில்லை எடுத்து நாண்பூட்ட முடியாது வெட்கத்துடனும் அவமானத்துடனும் திரும்பிவந்து தமது ஆசனங்களில் அமர்ந்தனர்.

அதன்பின் துரியோதனனும் பின் கர்ணனும் வில்லை எடுத்து நாண்பூட்டி எய்ய முடியாது திரும்பினார். எந்த நாட்டு அரசர்களாலும் வில்லில் நாண்பூட்ட முடியவில்லை.

இறுதியாகப் பிராமண வேடந் தரித்து வந்த அர்ச்சுனன் எழுந்து சென்று துருபதனின் மகனின் அருகே சென்று; “எல்லா அரசுகுமாரர்களும் போட்டியில் தோல்வியடைந்து விட்டனர். நான் பிராமணன் . நான் இப்போட்டியில் கலந்து கொள்ளலாமா?” என்று கேட்டான்.

“இது எல்லோருக்குமான திறந்தபோட்டி, யாரும் கலந்து கொள்ளலாம்” என்றான் துருபதனின் மகன் திருஷ்டத்யும்மன்.

அதன் பின் அர்ச்சுனன் வில்லை எடுத்து கண்ணனை வணங்கிவிட்டுச் சுழன்று கொண்டிருக்கும் சக்கரத்தின் துவாரத்தினூடாக அம்பைச் செலுத்தி இலக்கை அடித்து நிலத்தில் வீழ்த்தினான்.

சபை ஆர்ப்பரித்தது. ஆனால் இராஜகுமாரர்கள் சண்டையிலீடுபட்டனர். அவர்களைக் கிருஷ்ணரும் பலராமனும் சமாதானப்படுத்தினர். திரௌபதி அர்ச்சுனனுக்கு மாலை சூடினாள். அர்ச்சுனன் திரௌபதியை அழைத்துக் கொண்டு தாயாரிடம் வந்தான். தாயாரின் விருப்பப்படி ஐவரும் திரௌபதியை மணந்தனர். திரௌபதியை மணம் புரிந்தவன் அர்ச்சுனன் என்று அறிந்த துருபதன் தனது இலட்சியம் நிறைவேறியமையால் பெரும் மகிழ்ச்சியடைந்தான்.

14

பிராமண வேடம் தாங்கி வந்து துருபதனின் மகளைத் திருமணம் செய்தது அர்ச்சுனன் என்றும், அவனும் சகோதரர்களும் குந்திதேவியும் இப்போது துருபதனின் அரண்மனையில் சகல வசதிகளோடும் இருக்கிறார்கள் என்றும் விதூரனும் துரோணரும் திருதராட்டினனுக்குச் சொன்னார்கள். அதை முன்பே தூதுவர்கள்

மூலம் அறிந்த திருதராட்டினன் மிக்க வேதனை அடைந்திருந்தான். ஒன்றுமற்றவர்களாக இருந்த பாண்டவர்கள் திரௌபதியைத் திருமணம் செய்ததன் மூலம் படைப்பலம் பெற்று விட்டார்கள் என நினைத்தான்.

“அரசே, தருமனுக்கு வயது வந்து விட்டது. அதனால் அவர்களுக்குச் சேரவேண்டிய அரசரிமையைக் கொடுத்தல் வேண்டும். அதனால் பாஞ்சால நாட்டில் தங்கியிருக்கும் தருமனை முறைப்படி அழைத்து முடிசூட்டவேண்டும்” என்றான் விதூரன். அக்கருத்தைத் துரோணரும் வலியுறுத்தினார். அதனால் திருதராட்டினனால் மறுக்கமுடியவில்லை. சரி என்று ஒப்புக்கொண்ட திருதராட்டினன் துருபதனிடஞ் சென்று நிலைமையை எடுத்துக் கூறிப் பாண்டவர்களை அழைத்து வருமாறு விதூரனைப் பணித்தான்.

அதற்காகக் காத்திருந்த விதூரன் பாஞ்சால நாட்டுக்குச் சென்று துருபதனுக்கு நிலைமையை எடுத்துக்கூறிப் பாண்டவர்களுக்குத் தீமை ஏற்படவிடமாட்டேன் என்று உறுதியளித்துப் பாண்டவர்களை அத்தினாபுரத்திற்கு அழைத்து வந்தான்.

தருமனுக்கு முடி சூட்டு விழா நடைபெறப் போவதை அறிந்தமக்கள் மகிழ்ந்தனர். முனிவர்களும், பிராமணர்களும் ஆசீர்வதித்தனர்.

பட்டாபிஷேகம் முடிவடைந்ததும் தருமன் திருதராட்டினனை வணங்கினான். அவனை ஆசீர் வதித்த திருதராட்டினன்; “மகனே, எனது தம்பியான பாண்டு நல்ல முறையில் ஆட்சி செய்தான். அதுபோல நீயும் நல்லாட்சி செய்தல் வேண்டும். நீங்கள் காண்டவப்பிரஸ்தத்திற்குப் சென்று உங்கள் ராஜதானியை

அமைத்துக் கொள்ளுங்கள். நம்முடைய முக்னோர்களாக புரவகவும் நகுசனும் யாயாதியும் அந்த நகரைத் தான் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி புரிந்தனர். நமது வம்சத்தின் தலைநகர் அது தான். எனவே அங்கு சென்று நல்லாட்சி செய்வாயாக” என்றான்.

பாண்டவர்கள் பாழடைந்து போயிருந்த காண்டவப் பிரதேசத்தைத் திருத்தி மேலும் புதிய மாளிகைகளையும் பாது காப்பு அரண்களையும் கட்டி, இந்திரப் பிரஸ்தம் எனப்பெயரிட்டு அறநெறி தவறாது ஆண்டு வந்தனர். அதனால் மக்கள் பெரும் மகிழ்ச்சி அடைந்தனர்.

15

இந்திரப்பிரஸ்த நகரைத் தருமன் நீதியாக ஆண்டுவந்தமையால் மக்கள் எந்தவிதமான குறைகளும் இன்றி வாழ்ந்து வந்தனர். தருமன் ராஜகூர்ய யாகம் நடத்தி அரசர்க்கெல்லாம் அரசனான பேரரசனாக வேண்டுமென்று பெரியவர்கள் முடிவு செய்து அதைத் தருமனுக்கு அறிவித்தனர் . அதைத் தருமன் கிருஷ்ணனுக்குச் சொல்லி ஆலோசனை கேட்டான்.

“தருமா, மகத நாட்டரசனான ஜராசந்தன் எல்லா நாடுகளையும் வென்று அந் நாட்டரசர்களைச் சிறைப்பிடித்து வைத்துள்ளான். அவனது புஜ பலத்திற்கு அஞ்சி ஏனைய நாட்டரசர்கள் அவனைப் பணிந்து திறை செலுத்தி வருகின்றனர். நீ ஜராசந்தனை அழித்து, அவன் சிறைப்பிடித்து வைத்திருக்கும் அரசர்களை விடுதலை செய்தாயானால், நீ ராஜ கூர்ய யாகம் செய்யலாம். கொடுமை செய்வோனை அழிப்பது ராஜநியதி. அதனால் அவனை அழிக்க வேண்டும். ஜராசந்தன் மிகுந்த பல

சாலி அவன் சண்டகௌசீகர் என்ற முனிவரின் அருளால் பிறந்த மகாபராக்கிரமசாலி. முனிவரின் வரத்தின்படி அவனது பலம் நாளுக்கு நாள் அதிகரித்துக் கொண்டிருக்கிறது. அத்துடன் அவனது உடல் இரு கூறாகப்பிரியும் தன்மையானது. அவனைப் படையுடன் சென்று வெல்லமுடியாது. தனியே போருக்களைத்து வெல்லுதல் வேண்டும்” என்றான் கிருஷ்ணன்.

அக்காலத்தில் எந்த ஓர் அரசனானாலும் போருக்கழைத்தால் போர் செய்யவேண்டும் என்ற மரபு இருந்தது. ஒரு நாள் கிருஷ்ணனும் அர்ச்சுனனும் வீமனும் ஜராசந்தனிடஞ் சென்று அவனை யுத்தத்திற்கு அழைத்தனர்.

“கிருஷ்ணன் இடையன். அதனால் அவனுடன் நான் யுத்தம் செய்ய மாட்டேன். அர்ச்சுனன் சிறுவன். அதனால் அவனுடனும் யுத்தம் செய்ய மாட்டேன். வீமன் பலசாலி அதனால் அவனுடன் யுத்தம் செய்ய நான் தயார்” என்று அறிவித்தான். வீமனும் ஜராசந்தனும் பதின்மூன்று நாட்கள் கடும் போர் செய்தனர். பதின் நான்காம் நாள் ஜராசந்தன் களைப்புற்றான். அவ்வேளையில் வீமன் ஜராசந்தனைத் தூக்கிப் பலமுறை நிலத்தில் அறைந்தான். பின் அவனது காலைப்பிடித்து அவனது உடலை இரண்டாகக் கிழித்துத் தரையில் வீசினான். உடனே கிழிக்கப்பட்ட ஜராசந்தனின் உடல் சேர்ந்து ஒன்றானது. அதனால் கலக்கமடைந்த வீமன் கிருஷ்ணனைப் பார்த்தான். உடனே கிருஷ்ணன் ஒரு புல்லை எடுத்து இரண்டாகக் கிழித்து கால் மாறிப் போட்டான். அதைப் பார்த்த வீமன் ஜராசந்தனைக் கிழித்துக் கால்மாறிப்போட்டான். அதனால் ஜராசந்தன் மரணமானான். அதன்பின் ஜராசந்தனால் சிறைப்பிடிக்கப்பட்ட அரசர்களை விடுதலை செய்து விட்டு

ஐராசந்தனனின் மகனாக சகாதேவனுக்கு முடி சூட்டி விட்டு வீமனும் கிருஷ்ணனும் இந்திரப் பிரஸ்தத்திற்கு சென்றனர்.

அதன்பின் பாண்டவர்களை எதிர்க்கக்கூடிய பலம் மிக்க அரசர்கள் எவருமில்லாததால் ராஜகூர்ய யாகத்தை கிருஷ்ணன் மிகவும் சிறப்பாக நடத்தித் தருமனை ராஜாதி ராஜனாகத் தெரிவுசெய்து முடிசூட்டினான்.

அதன்பின் அங்கு வந்திருந்தவர்களுக்கு மரியாதை கொடுக்க வேண்டு மென நினைத்த தருமன் பீஷ்மரிடஞ் சென்று முதலில் மரியாதையைச் செய்வது யாருக்கென வினாவினான்.

பீஷ்மர் துவாரகாபுரி அரசனான கண்ணனுக்கே முதல் மரியாதைசெய்யவேண்டுமெனக் கூறினார். அதன்படி தருமனின் சகோதரனான சகாதேவன் பசவுடன் ஏனைய மதிப்புக்குரிய பொருட்களைக் கண்ணனுக்கு வழங்கி மரியாதை செய்தான்.

கண்ணனுக்கு மரியாதை கொடுத்ததை அரசரில் சிலர் விரும்பவில்லை. எனினும் எதிர்க்கப்பயந்து பேசாதிருந்தனர். ஆனால் சேதி தேசத்து அரசனான சிசு பாலன் அதைப் பகிரங்கமாக எதிர்த்தான்.

“சபையில் எத்தனையோ பலம் மிகுந்த அரசர்கள் இருக்கும் போது மாடு மேய்க்கும் குலத்தில் பிறந்தவனுக்கு மரியாதை கொடுத்துள்ளாய். கண்ணனின் தகப்பனார் வாசுதேவன் அரசனான உக்கிரசேனனது வேலையாள். மகான்களும் முனிவர்களும் அரசர்களும் வீற்றிருக்கும் இச் சபையில் அரசரல்லாத ஒருவனைக் கௌரவிப்பது மற்றவர்களை அவமதிப்பதற்குச் சமனாகும். பாண்டவர்கள் தான் தகுதியறியாது கௌரவித்தால், கண்ணன் எப்படி அதை ஏற்றுக்கொள்வது?” என்று

கூறிவிட்டுச் சிசுபாலன் சபையை விட்டு வெளியேறினான். அவனோடு பல அரசர்களும் சபையைவிட்டு வெளியேறினர்.

அதன்பின் கண்ணன் மீது தீராத பகை கொண்ட சிசுபாலன் கண்ணனைப் போருக்கழைத்தான். பலநாட்கள் நடைபெற்ற போரில் கண்ணனால் சிசுபாலன் கொல்லப்பட்டான்.

16

ராஜகுரீய யாகம் பெரும் விமர்சையாக நடத்தப்பட்டுத் தருமன் ராஜாக்களுக்கெல்லாம் ராஜாவாகியதை நினைக்கத் துரியோதனனுக்குப் பொறாமை அதிகரித்தது. அதனால் தனது மாமனான சகுனியிடம் சென்றான்.

“ மாமா, தருமன் பூமியில் இந்திரப்பதவி பெற்றவன் போல மதிக்கப்படுகின்றான். அரசசபையில் கண்ணனைப் பற்றிய உண்மைகளைக் கூறிய சிசுபாலனைக் கண்ணன் கொன்று விட்டான். அதை எந்த அரசரும் தட்டிக்கேட்கவில்லை. அரசர்கள் பொன்னையும் மணியையும் தருமனின் பாதங்களில் குவிந்து அடிமைகள் போல வணங்குகின்றனர். இதைப் பார்த்த பின் என்னால் உயிர் வாழ முடியவில்லை” என்று துக்கப்பட்டான் துரியோதனன்.

“துரியோதனா, உனது கவலை எனக்குப் புரிகிறது. தற்போதைய நிலையில் பாண்டவர்கள் பெரும்பலசாலிகளாகி விட்டனர். அத்துடன் அவர்களிடம் பலம் மிக்க படையணிகள் பலவும் உண்டு. துருபதன் பலம் பொருந்திய மன்னன். அதனால் பாண்டவர்களைப் போரில் வெல்லக் கூடியவர்கள் எவருமில்லை. அதனால் அவர்களைச் சூழ்ச்சியால் தான் வெல்ல வேண்டும்” என்றான் சகுனி.

அதைக்கேட்டுத் துரியோதனன் மிகவும் மகிழ்ந்தான்; “மாமா, உங்களைத்தான் நான் நம்பியுள்ளேன். பாண்டவர்களது இராச்சியம் முழுவதையும் கைப்பற்றி அவர்களைக் கொல்வதே எனது இலட்சியமாகும்” என்றான் துரியோதனன்.

“துரியோதனா, தருமனுக்குச் சூதாட்டத்தில் விருப்பம் அதிகமுண்டு. ஆனால் அவன் சூதாடுவதில்லை. அரசர்கள் பொழுதுபோக்கிற்காகச் சூதாடுவது வழக்கம். நாம் தருமனைச் சூதாட அழைத்துத் தந்திரமாக அவனது நாட்டையும் பொருட்களையும் பறிப்போம். உனக்காக நான் சூதாடுகின்றேன்” என்றான் சகுனி.

அதன்பின் துரியோதனன் திருதராட்டினிடஞ் சென்றான். மகனிடம் பேரன்பு கொண்டிருந்த திருதராட்டினன் அவனை ஆரத் தழுவி வரவேற்றான்.

“தந்தையே, தாங்கள் என்மீது அளவில்லாத அன்பு கொண்டுள்ளீர்கள். அத்துடன் எல்லா வசதிகளையும் செய்து தந்துள்ளீர்கள். இருப்பினும் அன்று ராஜசூர்ய யாகத்தின் போதும் அதன் பின்பும் தருமனுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட திரவியங்களையும் மதிப்பு மரியாதைகளையும் என்னிடத்தில் காட்டுபவர் யாருமில்லை. பாண்டவர்கள் சகல வழிகளாலும் உயர்வடைந்து விட்டனர். நாம் அடிமைகளாகிவிட்டோம். அன்று யாகத்திற்கு வந்த எவரும் எம்மை மதிக்கவில்லை. அது எனக்குப்பெரும் அவமானமாக உள்ளது” என்று துரியோதனன் விம்மி விம்மி அழுதான்.

“மகனே, அவர்கள் உனது சகோதரர்கள் . தருமன் நீதி நியாயப்படி நடக்கும் உத்தமன். அவனுக்கு வரும் மதிப்பு மரியாதைகள் யாவும் உன்னையும், உனது சகோதரர்களையும் சாரும். எனவே கவலை கொள்ளாதே” என்றான் திருதராட்டினன்.

“தந்தையே, எதைச் சொன்னாலும் எனது மனம் ஆறுதலடைய மறுக்கிறது. பாண்டவர்களைப்போல நாடும் பேரோடும் புகழோடும் வாழ வேண்டும். அதற்கான வழிவகைகளை எனது மாமானார் சகுனி திட்டமிட்டிருக்கிறார். அதைத்தாங்கள் அனுமதிக்க வேண்டும்” என்றான் துரியோதனன்.

“மன்னா, அரசர்கள் தர்மத்தை நிலை நிறுத்தவும் போர் செய்வார்கள். திரவியங்களைத் தேடவும் போர் செய்வார்கள். போரால் பெரும் தீமைகள் தான் உண்டாகும். எனவே தங்களுக்கு விருப்பமில்லாத போரைச் செய்யாது பாண்டவர்களை வெல்ல ஒரு வழியுள்ளது. அதைச் செய்வதற்குத் தாங்கள் அனுமதிக்க வேண்டும்.” என்றான் சகுனி.

திருதராட்டினனது மன உறுதி தளர்ந்தது. பாண்டவர்களை விடத் தனது மகனான துரியோதனன் பேரும் புகழும் பெற்று வாழவேண்டும் என்ற எண்ணம் அவனது மனதில் உருவானது.

“அதற்கு நான் என்ன செய்தல் வேண்டும்?” என்று கேட்டான் திருதராட்டினன்.

“தருமனைச் சூதாடுவதற்கு வா என்று தாங்கள் அழைத்தாற் போதும். மிகுதியை நான் பார்த்துக்கொள்வேன்” என்றான் சகுனி.

அந்தத் திட்டம் திருதராட்டினனுக்குப் பிடிக்கவில்லை; “சூதாடுவது பாவம். அப்பாவம் எமது வம்சத்திற்குக் கேட்டை விளைவிக்கும். நான் எதைச் செய்தாலும் விதூரனைக் கேளாது செய்வதில்லை. அவனிடம் கேட்டுப் பார்க்கிறேன்” என்றான்.

விதூரன் தர்மவான். அவன் நீதிக்குப் பிறம்பான செயல்களைச் செய்ய விடமாட்டான் என்று தெரிந்திருந்த சகுனி, “மன்னா, விதூரன் இதை அனுமதிக்க மாட்டான். அத்துடன்

அவனுக்குத் துரியோதனனைப் பிடிக்காது. அவன் பாண்டவர்களின் மேலுள்ள விசுவாசத்தால் அவர்களுக்கு நன்மையானவற்றையே செய்ய விரும்புவான்.” என்றான்.

அதைக் கேட்ட பின்பும் திருதராட்டினனது மனம் சமாதானமடையவில்லை. சூதாடுவது தர்மத்திற்கு விரோதமானது என்றே எண்ணினான். ஆனால் துரியோதனனும் சகுனியும் விடாப்படியாக வற்புறுத்தியமையால் திருதராட்டினன் விதூரனை அழைத்து; “சூதாடுவது பாவம் என்று எனக்குத் தெரியும். துரியோதனனும் சகுனியும் சேர்ந்து பாண்டவர்களுடன் சூதாட விரும்புகின்றனர். எதைச்சொல்லியும் கேட்கிறார்கள் இல்லை. விதிஎதை எழுதி இருக்கோ அதன்படி நடக்கட்டும். நீ இந்திரப்பிரஸ்த நகரத்திற்குச் சென்று தருமனிடம் நான் சூதாட அழைத்தேன் என்று கூறி அவர்களை அழைத்து வா” என்று கட்டளையிட்டான் திருதராட்டினன்.

17

திருதராட்டினனின் கட்டளைப்படி விதூரன் இந்திரப் பிரஸ்த நகரத்திற்கு வந்து தருமனைச் சந்தித்தான்.

தருமன் விதூரனை ஆரத்தழுவி அவனது சுகநலன்களையும் திருதராட்டினனதும் அவனது பிள்ளைகளினதும் சுக நலன்களையும் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டான். விதூரனும் குந்தியினதும், தருமனது சகோதரர்களினதும், திரௌபதியினதும் சுகநலன்களை விசாரித்துத் தெரிந்து கொண்டான்.

அதன் பின் விதூரன் தான் வந்தவிடயத்தைக் கூறினான்; “மகனே, உனது பெரிய தந்தையார் பெரியதொரு விளையாட்டு மண்டபத்தைக் கட்டியுள்ளார். அது நீங்கள் கட்டிய மண்டபத்தை

விடப் பெரியது, அழகானது. அதைப்பார்த்து விட்டு அம் மண்டபத்தில் தமது பிள்ளைகளோடு நீ சூதாட வேண்டுமென அவர் ஆசைப்படுகிறார். அதனால் உடனே உனது சகோதரர்களுடன் புறப்படத் தயாராகு” என்றான் விதுரன்.

“சூதாடுவது அரசரின் பொழுதுபோக்குகளில் ஒன்றானாலும், அது தீயது” என்றான் தருமன்; “உண்மைதான் இதைப்பற்றி விபரமாக நான் எடுத்துச் சொல்லியும் திருதராட்டினன் ஒத்துக்கொள்வில்லை. பிடிவாதமாக இருக்கிறார்.” என்றான் விதுரன்.

பெரியவர்கள், குரு, வயதில் மூத்தவர்கள் ஆகியோரின் விருப்பத்தைப் பூர்த்தி செய்தல் வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் அத்தினாபுரத்திற்குப் பாண்டவர்கள் வந்தனர்.

மண்டபம் மிகவும் அழகாகக் கட்டப்பட்டிருந்தது. அதன் அழகை ரசித்தபடி பாண்டவர்கள் தமக்கென ஒதுக்கப்பட்ட ஆசனங்களில் அமர்ந்துகொண்டனர்.

சூதாட்டத்தைத் துரியோதனன் தொடக்கி வைக்க அவனுக்காகச் சகுனி ஆடினான். மண்டபத்தில் துரோணரும் கிருபரும் பீஷ்மரும் விதுரனும் திருதராட்டினனும் இருந்தனர். முதலில் தருமன் இரத்தினங்களைப் பணயமாக வைத்தான். அதன் பின் தேர்களும் குதிரைகளும் வைக்கப்பட்டன. அவற்றைத் தருமன் இழந்தான். அதன்பின் பசுக்கள் நகரங்கள் தேசங்கள் படைகள் மக்கள் என வைத்த தருமன் அவற்றை எல்லாம் ஒவ்வொன்றாக இழந்தான் .

தன்னுடைய உடைமைகள் முழுவதையும் இழந்த தருமன் தனது சகோதரர்களைப் பணயமாக வைத்து ஆடி அவர்களையும்

இழந்தான். இறுதியாகத் தருமன் தன்னைப் பணயமாக வைத்துத் தன்னையும் இழந்தான்.

“இனிப் பணயமாக வைக்க உனது மனைவி திரௌபதையைத் தவிர வேறு எதுவும் இல்லை. அதனால் அவளை வைத்து ஆடி உன்னை மீட்டுக்கொள்.” என்றான் சகுனி.

அதன்படி தருமன் திரௌபதியைப் பணயமாக வைத்து ஆடி அவளையும் இழந்தான்.

அப்போது துரியோதனன் எழுந்து; “எமக்கு அடிமையாக்கப்பட்ட திரௌபதையைச் சபைக்கு அழைத்து வாருங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

பலர் திரௌபதியை அழைக்கச் சென்றபோது திரௌபதை துயரம் காரணமாகச் சபைக்கு வரவில்லை. அதனால் கோபம் கொண்ட துரியோதனன் தனது தம்பியான துச்சாதனனைப் பார்த்து; “என் அன்பான தம்பியே, நீ சென்று திரௌபதையை இழுத்துவா” என்றான்.

உடனே துச்சாதனன் அந்தப்புரத்திற்குச் சென்று அளவிடமுடியாத துக்கத்தால் அழுது புலம்பிக் கொண்டிருந்த திரௌபதையின் தலை மயிரைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு வந்து சபையின் நடுவே நிறுத்தினான்.

யாரும் அற்ற அனாதை போலச் சபையில் கூனிக் குறுகி நின்ற திரௌபதி, தன்னைக் காப்பாற்றும்படி சபையில் உள்ள பெரியவர்களை இரந்தாள். யாரும் எதுவும் பேசவில்லை.

அதனால் மிக்கதுயரமடைந்த திருதராட்டினனது புத்திரர்களில் ஒருவனான விகர்ணன் எழுந்து; “சபையில் உள்ள பெரியவர்களே, இந்த அபலைப்பெண்ணைக் காப்பாற்றுங்கள்.

சபையில் பலரின் முன்நிலையில் ஒரு அப்பாவிப் பெண்ணைத் துன்புறுத்துவது பாவம்” என்றான்.

அப்போது கர்ணன் எழுந்து; “சிறுவனாகிய விகர்ணனுக்கு இதைப்பற்றிப் பேச அறிவுபோதாது. அதனால் சபையோர் அதை ஏற்கக் கூடாது. இவர்கள் அடிமைகள். அதனால் இவர்கள் அணிந்துள்ள அரச உடைகளைக் களைந்து விடு துச்சாதனா” என்றான்.

அதைக்கேட்ட பாண்டவர்கள் தமது உடைகளைக் களைந்து சபையில் போட்டனர். திரௌபதி அரச உடை தரித்திருந்தாள். துச்சதன் அவளது சேலையைப் பிடித்து இழுத்தான்.

அதை எதிர்பாராத சபையினர் திகைத்தனர். திரௌபதி கலக்கமின்றி கடவுள் தான் இனித்துணையென நினைத்து; “கண்ணா, என்னைக் காப்பாற்று” என வேண்டினாள். உடனே திரௌபதியின் சேலை இழுக்க இழுக்க நீண்டு கொண்டே போனது. சபையில் அவளது சேலை மலைபோலக் குவிந்தது. துச்சாதனன் களைத்துப்போனான். அவனுக்கு மயக்கம் வருவது போல இருந்தது. அதனால் தரையில் அமர்ந்தான்.

அப்போது கோபத்துடன் வீமன் எழுந்து; “துச்சாதனனைக் கொன்று அவனது ரத்தத்தைத் திரௌபதியின் கூந்தலில் தடவுவேன்” எனச் சத்தியம் செய்தான்.

“துச்சாதனைக் கொன்றபின்பு தான் எனது கூந்தலை முடிப்பேன்” எனத் திரௌபதியும் சபதம் செய்தாள்.

சூதாட்டத்திலே தோற்பவர்கள் பன்னிரண்டு வருடம் காட்டில் வாழவேண்டும். அத்துடன் ஒருவருடம் யாராலும் இனங்காணப்படாது

மறைந்து வாழ வேண்டும் என்ற நிபந்தனைப் படி பாண்டவர்கள் காட்டுக்குச் சென்றனர்.

18

பாண்டவர்கள் காட்டுக்குச் சென்றதால் நாட்டிலுள்ள பெரியவர்களும் அறிஞர்களும் முனிவர்களும் நாட்டு மக்களும் திருதராட்டினனைப் பழித்துரைத்தனர். அதனால் அவனுக்குக் கவலையும் பயமும் உண்டானது; “மன்னா , நீ உனது பிள்ளைகளுக்காக நீதியில்லாமல் நடந்து கொண்டாய். அத்துடன் அன்று சபையில் நடைபெற்ற கொடுமைகளை யாரும் தட்டிக்கேட்கவில்லை என்று மக்கள் வேதனைப் படுகின்றனர்” என்று விதுரன் கூறும் போது நாரதர் அங்கு வந்தார்; “மன்னா, இன்று உனது மகன் துரியோதனன் செய்த கொடுமையின் பயனைப் பதின் நான்கு ஆண்டுகளின் பின் உனது மகன் அனுபவிப்பான். அத்துடன் உனது பிள்ளைகள் எல்லோரும் ஒன்றாக அழிவர்” என்று கூறிவிட்டு மறைந்தார்.

அதனால் பயந்த துரியோதனன் துரோணரிடம் சென்றான் ; “குருவே, எம்மை உம்மால் தான் காப்பாற்ற முடியும்” என்று துரோணரைப் பணித்தான்.

“பாண்டவர்கள் தேவர்களின் புதல்வர்கள். அவர்களை யாராலும் அழிக்க முடியாது. எனினும் என்னிடம் நீ தஞ்சமடைந்ததால் என் உயிர் உள்ள வரை உன்னைப் பாதுகாப்பேன். எனினும் விதி வலியது” என்றார் துரோணர்.

ஒருநாள் மைத்திரிரேய முனிவர் திருதராட்டினனது சபைக்கு வந்தார்; “ காப்பாவனத்தில் தற் செயலாகப் பாண்டவர்களைச் சந்தித்தேன். வனத்தில் தவம் செய்யும் முனிவர்கள் பலரும்

அங்கிருந்தனர். எல்லோரும் உன்மீது தான் குற்றம் சுமத்தினர். நீ அவர்களுக்குச் செய்தது கொடுமை. துரியோதனா, பாண்டவர்கள் வீரர்கள், கிருஷ்ணன் அவர்களின் பக்கம் இருக்கிறான். துருபதன் பெரும்வீரன். அதனால் அவர்களைப் பகைக்காது சமாதானம் செய்து கொள்” என்றார்.

அதைக்கேட்ட துரியோதனன் மைத்திரேய முனிவரைக் கோபத்துடன் பார்த்துத் தனது காலால் பூமியை உதைத்தான். அந்த உதை தனக்கு உதைக்கப்பட்ட உதை என்று உணர்ந்த முனிவர்; “உனது கர்வத்தாலேயே நீ அழிவாய். உனது தொடையை வீமன் தனது கதையால் அடித்துப் பிளப்பான்.” எனச் சபித்தார்.

திருதராட்டினன் கலங்கிய படி அவரின் பாதங்களைப் பணிந்து; “எனது மகனைக்காப்பாற்றுங்கள்” என்று அழுதான்.

“உனது மகன் பாண்டவர்களுடன் சமாதானமானால் எனது சாபம் பலிக்காது” என்றார் மைத்திரேய முனிவர்.

19

பாண்டவர்கள் மீது மிகுந்த அன்பு வைத்திருந்த கிருஷ்ணன், பாண்டவர்கள் காட்டுக்குச் சென்ற செய்தியை அறிந்து பாண்டவர்கள் தங்கியிருந்த காட்டிற்கு வந்தார். அவரைக் கண்ட திரௌபதி துக்கத்துடன் சொன்னாள்; “கண்ணா, நான் தனிமையில் இருந்தபோது எனது தலைமயிரைப் பற்றிப் பிடித்துத் தரதரவென்று இழுத்துவந்த துச்சாதனன், என்னைச் சபை நடுவே நிறுத்தி மானபங்கப்படுத்தினான். அதை எனது கணவர்களோ, பெரியவர்களோ, முனிவர்களோ, அரசர்களோ, தட்டிக் கேட்கவில்லை. எனது துணியைச் சபையோர் முன்நிலையில்

உரிந்தனர். இதற்குப் பிறகும் நான் உயிர் வாழ வேண்டுமா?” என அழுதாள்.

“திரௌபதி, கவலை கொள்ளாதே . உன்னைத்துன்புறுத்திய அனைவரும் கொல்லப்படுவார்கள். பாண்டவர்கள் பேரரசராவர். நீ பட்டத்தரசியாவாய். அதற்கான சகல நடவடிக்கைகளையும் நான் எடுப்பேன். இது சத்தியம்” எனச் சத்தியம் செய்தான் கிருஷ்ணன்.

“தருமா , நீங்கள் சூதாடும் போது நான் சிசுபாலனை வதம் செய்தேன் என்ற கோபத்தினால் சால்வன் துவாரகையில் நான் இல்லாத போது போர்தொடுத்தான். அதனால் அவனுடன் யுத்தம் செய்ய வேண்டியதாயிற்று. நான் அன்று சபையில் இருந்திருந்தால் பெரியவர்களுக்கு நியாயத்தை எடுத்துக் கூறிச் சூதாட்டத்தை தடுத்திருப்பேன். எல்லாம் துன்பமாக முடிவடைந்து விட்டது. இனி எதுவும் செய்யமுடியாது. அமைதியாக இருங்கள்” என்று கூறிய கிருஷ்ணன் அர்ச்சனனின் மனைவியான சுபத்திரையையும் மகனாக அபிமன்யுவையும் அழைத்துக் கொண்டு துவாரகைக்குச் சென்றான்.

20

வியாசர் ஒருநாள் வனத்திற்கு வந்து பாண்டவர்களைச் சந்தித்தார்; “தருமா, வனவாசத்தின் போது எதிரிகளைத் தாக்கி அழிக்கக் கூடிய அஸ்திரங்களை நீங்கள் பெறுதல் வேண்டும். அத்துடன் தேவர்களிடம் ஆசியும் பெறுதல் வேண்டும்” என்றார்.

அதன்படி அர்ச்சனன் அஸ்திரங்களைப் பெறுவதற்காகக் காடுகளைத் தாண்டி இந்திர கீல மலையை அடைந்தான். அங்கே ஒரு கிழப்பிராமணன் இருந்தார். அவரின் அருகில் சென்ற

அர்ச்சுனன்; “ பெரியவரே, யாருமில்லாத இக்கொடிய வணாந்திரத்தில் தனித்து ஏன் இருக்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டான்.

“மகனே, உன்னைச் சந்திக்கவே நான் வந்தேன். நான் தேவேந்திரன், தேவர்களின் தலைவன்” என்று கூறித் தனது உருவத்தைக் காட்டினான் இந்திரன்.

அர்ச்சுனன் மிக்க மகிழ்ச்சி கொண்டு அவனை வணங்கினான். பின்; “சுவாமி, எனது குடும்பத்தினரைக் காப்பாற்ற வலிய அஸ்திரங்களை எனக்குத் தந்தருளுங்கள்” என்றான்.

“மகனே, முக்கண்ணாகிய சிவபெருமானை நோக்கித் தவம்செய். அவரிடமிருந்து வலிய ஆயுதங்களைப் பெற்றால் உனது எண்ணம் நிறைவேறும்”. என்று கூறி மறைந்தான் இந்திரன். இந்திரனது சொற்படி அர்ச்சுனன் சிவபெருமானை நினைத்துத் தவம் செய்தான்.

அர்ச்சுனனுக்கு உதவுவதற்காகச் சிவபெருமான் அம்பும் வில்லும் கொண்டு உமாதேவியாருடன் வேடனாக உருமாறி அர்ச்சுனன் தவம் செய்யும் இடத்திற்கு வந்தார்.

அப்போது காட்டுப்பன்றி ஒன்று அர்ச்சுனனைத் தாக்கவந்தது. அதை நோக்கிச் சிவபெருமான் அம்பு எய்தார். அர்ச்சுனனும் அம்பு எய்தான். இருவரது அம்பும் பட்டுப் பன்றி இறந்தது.

“நான் எய்த அம்பால் தான் பன்றி இறந்தது” என்றான் அர்ச்சுனன்.

“இல்லை, நான் எய்த அம்பால் தான் பன்றி இறந்தது” என்றார் வேடவடிவில் வந்த சிவபெருமான்.

வாய்த்தர்க்கம் முற்றிப் போர் ஆரம்பித்தது. அர்ச்சுனன் மழையாக அம்புகளைப் பொழிந்தான். சிவபெருமான் அவற்றைத் தனது அம்புகளால் செயலற்றதாக்கினார். அதனால் மற்போர் தொடங்கியது. இருவரும் கடுமையான மல்யுத்தத்தில் ஈடுபட்டனர். சிவபெருமான் அர்ச்சுனனைத் தன் மார்போடு அனைத்தார். கரும் பிரயத்தனம் செய்தும் அர்ச்சுனனால் அதிலிருந்து மீளமுடியவில்லை. அதனால் சிவபெருமானைத் தியானித்தான். உடனே சிவபெருமான் தனது உருவத்தைக் காட்டினார். சிவபெருமானைக் கண்ட அர்ச்சுனன் தன்னை உணர்ந்து கொண்டான். வேடனாக வந்தவர் சிவபெருமான் என அறிந்து தனது பிழையைப் பொறுத்தருளுமாறு வேண்டி சிவபெருமானது பாதங்களைப் பற்றினான்.

“மகனே, மகாபாரத யுத்தத்தில் நீங்கள் வெற்றி பெறுவீர்கள். இது பாசுபதம் என்றும் அஸ்திரம். இந்த அஸ்திரம் வலிமை பொருந்தியது. எவற்றாலும் அழிக்க முடியாதது” என்று அதைக்கொடுத்த சிவபெருமான்; “தேவலோகம் சென்று இந்திரனைச் சந்தித்து ஆயுதங்களைப் பெறு” என்று கூறி மறைந்தார். அப்போது இந்திரனுடைய தேர் அவ்விடம் வந்தது. அர்ச்சுனன் அதில் ஏறி இந்திர லோகம் சென்றான்.

21

அரிய அஸ்திரங்களைப் பெறுவதற்காகக் காட்டில் அர்ச்சுனன் நெடு நாட்கள் தவம் செய்து கொண்டிருந்தமை பாண்டவர்களுக்கு வேதனையாக இருந்தது. எனினும் அவ் வேதனையைப் பொறுத்துக் கொண்டு காட்டில் வாழ்ந்தார்கள்.

அப்போது அங்கு வந்த தெளமியர் அவர்களின் நிலையை அறிந்து கொண்டார்; “ தருமா, அர்ச்சுனன் உன் குலத்தின்

நன்மைக்காகவே அரிய அஸ்திரங்களைப் பெறத்தவம் செய்கிறான். அதற்காக வேதனைப்படுவதை விடுத்து, புனிதத் தலங்களுக்குச் சென்று வழிபடுங்கள்” என்றார். அதன்படி பாண்டவர்கள் புனிதத்தலங்களுக்குச் சென்றனர். அவர்களுக்குதவியாக வீமனின் மகனான கடோற்கஜன் வந்து சேர்ந்தான்.

வீமனும் கடோற்கஜனும் நடக்கமுடியாது பாண்டவர்கள் சிரமப்படும் வேளைகளில் அவர்களைத் தூக்கிச் சென்றனர்.

ஒருநாள் அவர்கள் காட்டு வழியாகச் செல்லும்போது பலமான காற்று வீசியது. அப்போது வீசிய காற்றில் அடிக்கப்பட்டு வந்த மலரொன்று திரௌபதையின் அருகில் விழுந்தது. அதை எடுத்துப் பார்த்த திரௌபதை அதன் அழகிலும் நறுமணத்திலும் பெரு விருப்பம் கொண்டாள். அவளுக்கருகில் அப்போது இருந்த வீமனைப் பார்த்து; எவ்வளவு அழகான மலர் இது. இதன் நறுமணம் எனது மூக்கைத் துளைக்கிறது. இந்த அரிய மலர் இக் காட்டுப் பிரதேசத்தில் தான் உள்ளது. நீங்கள் சென்று இவ் அரிய மலர்கள் சிலவற்றையும் இதன் செடியையும் கொண்டு வாருங்கள். எமது பூந்தோட்டத்தில் அதை நட வேண்டும்” என்றாள்.

திரௌபதையின் விருப்பத்தை நிறைவேற்ற வீமன் அச்செடியைத் தேடிக் காட்டுள்ச் சென்றான். வெகுதூரம் சென்று ஒரு சோலையை அடைந்தான். சோலை வழியாகச் செல்லும் பாதையில் ஒரு குரங்கு படுத்திருந்தது.

“வானரமே, நான் நீண்ட தூரம் செல்லவேண்டும். அதற்கு உனது வால் தடையாக உள்ளது. அதைத்தூக்கி வீதியின் கரையில் வை. நான் அதைக் கடந்து செல்வது முறையல்ல” என்றான் வீமன்.

“மனிதா, நீ யார்? இதற்கு மேல் யாரும் இவ்வழியால் செல்லமுடியாது. இது தேவலோகத்திற்குச் செல்லும் பாதை. மனிதர்கள் அங்கு செல்ல முடியாது” என்றது குரங்கு.

“குரங்கே நீ யார்? நான் பலம் பொருந்திய வீமன். அரச வம்சத்தவன். பாண்டவர்களில் ஒருவன். அதனால் வழியை விடு” என்றான் வீமன்.

“இந்த வழியால் இதற்கு மேல் செல்லமுடியாது. சென்றால் தீமைகள் தான் வரும். திரும்பிப்போ” என்றது குரங்கு.

“நீ எனக்கு ஆலோசனை வழங்கவேண்டாம். நான் தீமையடைந்தால் உனக்கென்ன? வழியை விடு” என்று கோபமாகச் சொன்னான் வீமன்.

“வீமா, என்னால் எழுந்திருக்கமுடியவில்லை. அவசியம் செல்லவேண்டுமானால் தாண்டிச்செல் . இல்லாவிட்டால் வாலை நகர்த்திவிட்டுச்செல்” என்றது குரங்கு.

வேறுவழியின்றி வீமன் குரங்கின் வாலை நகர்த்துவதற்காக அதைத்தாக்கினான். அதை அசைக்கமுடியவில்லை. பலமுறை முயன்றும் வால் அசையக் கூடவில்லை.

“தாங்கள் யார்? பலசாலியான என்னால் உமது வாலை அசைக்கமுடியவில்லை. அதனால் நீர் சகல வல்லமையும் பெற்ற தேவனா? தயவு செய்து கூறும்” என்று வணங்கினான் வீமன்.

“வீமா, வாயுவின் புத்திரனான அனுமான் நான் தான். உனக்கு உதவுவதற்காகவே இவ்விடம் வந்தேன். இப் பாதையால் யாரும் செல்லக்கூடாது. நீதேடி வந்த மலரும் செடியும் அந்த ஆற்றங்கரையில் உள்ளன. சென்று பறித்துச்செல்”.

“வாயுபத்திரனே, உம்மைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டுள்ளேன். ஆனால் கண்டதில்லை. உமது கடல் தாண்டிய வடிவத்தைக் காண விரும்புகின்றேன். காட்சி தாரும்” என வணங்கினான் வீமன்.

உடனே அனுமான் தனது கடல் தாண்டிய உருவத்தை வீமனுக்கு காட்டி அவனை ஆரத்தழுவி ஆசீர்வதித்தான். பின் ; “வீமா, உனக்கு வேண்டிய வரத்தைக் கேள்” என்றான் அனுமான்.

“வானர சிரேஷ்டரே, உம்மைக்கண்ட நான் பாக்கியசாலி. உம்மை ஆரத்தழுவியதால் எனது பலம் இருமடங்காக அதிகரித்தது. எமது சத்துருக்களை வெல்ல வழி சொல்லுங்கள்.” என்றான். வீமன்.

“வீமா , நீயுத்தத்தின் போது சிம்மநாதம் செய்வாய் அல்லவா. அப்போது எனது குரலும் உனது குரலோடு சேர்ந்து ஒலித்துப் பகைவர்களை நடுநடுங்க வைக்கும். அத்துடன் அர்ச்சனனின் வெற்றிக் கொடியில் நான் அமர்ந்திருப்பேன்” என்றான் அனுமான்.

அதன்பின் திரௌபதி விரும்பிய மலர்களையும் செடியையும் பறித்துக் கொண்டு வீமன் திரும்பிச் சென்றான்.

22

வனத்திற்குச் சென்று பாண்டவர்களைப் பார்த்துவிட்டு வந்த பிராமணன் ஒருவன் அவர்கள்படும் துன்பத்தைக் கண்டு வருந்தி, அவர்கள்படும் துன்பத்தைப் பற்றித் திருதராட்டினனுக்குக் கூறினான்.

பாண்டவர்கள் படும் துன்பங்களைக் கேட்டு மிக்க மகிழ்ச்சி கொண்ட தூரியோதனனும், கர்ணனும், சகுனியும் அவர்கள் படும் துன்பங்களை நேரில் பார்த்து மகிழ விரும்பினார். அதற்குத் திருதராட்டினன் அனுமதியளிக்கவில்லை.

“பாண்டவர்கள் வாழும் வனத்திற்கு அருகே உள்ள துவைதவனம் எமது ஆட்சிக்குட்பட்டது. அங்குபல இடைச்சேரிகள் உள்ளன. அங்குள்ள பசுக்கூட்டங்களை வருடத்திற்கு ஒருமுறை எண்ணிக் கணக்கிடுவது வழக்கம். இவ்வருடம் கணக்கெடுக்கப்படவில்லை. அதைக் கணக்கெடுக்கச் செல்வதுபோலச் சென்று பாண்டவர்களின் துயரங்களைப் பார்ப்போம்” என்று கர்ணன் கூற அதைக்கேட்டுத் துரியோதனன் மிக்க மகிழ்வடன் தந்தையிடம் சென்று விபரத்தைக் கூறி அனுமதி பெற்றான்.

பாண்டவர்களின் துன்பதுயரங்களைக் காணத் துரியோதனனும் கர்ணனும் சகுனியும் தமது சேனைகளுடன் சென்று துவைதவனத்திற்குச் சிறிது தூரத்தில் கூடாரமமைத்துத் தங்கினார்கள்.

மந்தைகளைக் கணக்கெடுத்து முடிந்த பின்பு அவர்கள் பாண்டவர்களின் ஆச்சிரமத்திற்கு அருகே இருந்த குளக்கரையில் தங்கினார்கள். அத் தடாகத்திற்கு அருகே காந்தர்வராஜன் சித்திரசேனனும் அவனது பரிவாரங்களும் தங்கியிருந்தனர். அவர்கள் துரியோதனனது வீரர்களை அங்கு தங்கவிடாது துரத்தி விட்டனர்.

அதைக்கேள்விப்பட்ட துரியோதனன் தன்னுடன் வந்த வீரர்களை அழைத்துக்கொண்டு வந்து சித்திரசேனனுடன் யுத்தம் செய்தான். சித்திரசேனனது படையைத் துரியோதனனால் வெல்லமுடியவில்லை. சித்திரசேனன், துரியோதனனைப் பிடித்துத் தனது தேர்க்காலில் கட்டினான். படைவீரர்கள் சிதறி ஓடினர். சிலர் பாண்டவர்களது ஆச்சிரமத்திற்குச் சென்று நடந்தவற்றைக் கூறினார்.

அதைக்கேட்ட வீமன் மிக்க மகிழ்ச்சியடைந்தான்; “எமக்குச் செய்த கொடுமைகளுக்கான தண்டனை துரியோதனனுக்குக் கிடைத்துவிட்டது” என மகிழ்ந்தான்.

அதைக்கேட்ட தருமனுக்கு வேதனையாக இருந்தது; “தம்பி வீமா, எமது சகோதரனான துரியோதனன் அடிமைப்பட்டதை நினைத்து மகிழ்ச்சி கொள்ளாதே. அவன் எமது சகோதரன் ஆகையால் அவனை மீட்பது எமது கடமை. ஆகையால் அங்கு சென்று அவனை மீட்டு வா” என்றான்.

வீமனுக்குத் தருமனின் சொற்கள் தாங்க முடியாத வேதனையைக் கொடுத்தன; “ எத்தனை துன்பங்களைச் செய்தார்கள். ஒரு பெண்ணைச் சபை நடுவே துகிலுரிந்தார்கள். அதைப் பொறுக்க முடியுமா?” என்று கவலையோடு சொன்னான்.

அப்போது துரியோதனனது அவலக்குரல் கேட்டது. அதைக் கேட்ட தருமன்; “ சகோதரர்களே, உடனே சென்று துரியோதனனை மீட்டு வாருங்கள்” என்று கட்டளையிட்டான்.

தருமனது கட்டளையை மீறமுடியாத வீமனும் அர்ச்சுனனும் சித்திரசேனனுடன் போர்செய்யப் புறப்பட்டனர். வீமனையும் அர்ச்சுனனையும் கண்ட சித்திரசேனன்; “நண்பா, துரியோதனனுக்குப் பாடங் கற்பிக்கவே அவனைக் கைது செய்து தேர்க்காலுடன் கட்டினேன். நீங்கள் வந்தபடியால் அவனை விடுதலை செய்கிறேன்” என்று கூறித்துரியோதனனை விடுதலை செய்தான். துரியோதனன் விடுவிக்கப்பட்டான் என்ற செய்தியைக் கேள்விப்பட்ட தப்பி ஓடிய சகுனியும் கர்ணனும் துரியோதனனிடம் வந்தனர்.

“பாண்டவர்களின் ஏவுதலால் தான் சித்திரசேனன் உன்னைக் கைது செய்தான். எனவே பாண்டவர்களை அழித்தே தீரவேண்டும்” என்றான் சகுனி. அதைக்கர்ணன் ஆமோதித்தான்.

சகுனியின் பேச்சைக்கேட்டதும் துரியோதனனின் நெஞ்சில்பொறாமை அதிகரித்தது. எப்படியாவது பாண்டவர்களை அழிக்க வேண்டும் என்று நினைத்தான்

23

ஒரு நாள் துருவாச முனிவர் தனது சீடர்களுடன் அத்தினாபுரத்திற்கு வந்தார். கோபகபாவமுள்ள அந்த முனிவரைத் துரியோதனன் நல்ல முறையில் கவனித்தான். அவரது ஏவல்களை ஏற்றுத் தானே சேவகம் செய்தான். அதனால் மகிழ்ந்த துருவாச முனிவர்; “துரியோதனா, உனது மனப்பூர்வமான சேவையை நினைத்து நான் ஆனந்தப்படுகின்றேன். முனிவர்கள் சபைக்கு வந்தால் அரசரின் வேலையாட்கள் தான் அவர்களுக்கு வேண்டியவற்றைச் செய்வார்கள். ஆனால் இங்கே எல்லாச்சேவைகளையும் அரசனான நீயே செய்தாய். அதனால் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தேன். அதனால் நீவேண்டிய வரத்தைக்கேள்” என்றார்.

“சுவாமி , நீங்கள் எமது அரண்மனைக்கு வந்து தங்கி மகிழ்ந்து எம்மை ஆசீர்வதித்தது போல எமது சகோதரர்களான பாண்டவர்களினது இருப்பிடத்திற்கும் சென்று தங்கி அவர்களை ஆசீர்வதித்தல் வேண்டும்” என்றான்.

“துருவாசமுனிவர் மிக்ககோபம் கொண்டவர். தனக்குப் பிடிக்காத சிறிய செயலைச் செய்தாலும் செய்தவனை உடனே சபித்துவிடுவார். தற்போதய நிலையில் பாண்டவர்களால்

அதிதிகளை வரவேற்று உணவளிக்க முடியாது. அதனால் அவர்கள் முனிவரால் சபிக்கப்படுவார்கள்” என எண்ணி மகிழ்ந்தான் துரியோதனன்.

துரியோதனன், தான் என்னிடம் ஆசி பெற்றதைப்போல பாண்டவர்களும் என்னிடம் ஆசி பெற வேண்டும் என்ற நல்லெண்ணம் உடையதனால் தான் அப்படிசொன்னானெனத் துருவாசமுனிவர் நினைத்து மகிழ்ந்து பாண்டவர்கள் தங்கியிருந்த வனத்திற்குச் சென்றார். துருவாசமுனிவரையும் அவரது சீடர்களையும் கண்ட தருமன் மிகவும் மகிழ்ந்து; “தங்களின் வரவால் நாம் புனிதமடைந்தோம். கங்கையில் நீராடிவிட்டு வாருங்கள் உணவருந்தலாம்”. என்றான்.

வனவாச ஆரம்பத்தில் தருமனின் தவத்தால் மனமகிழ்ந்த சூரிய பகவான் நேரில் தோன்றி ஓர் அக்ஷயபாத்திரத்தைத் தருமனுக்குக் கொடுத்து; “ தருமா, இதைப் பெற்றுக்கொள், உங்களின் வனவாசம் முடியும் வரை திரௌபதி சிறிதளவு சமைத்து இப்பாத்திரத்தில் இட்டாளேயானால் அவ் அன்னம் பெருகி அன்று முழுவதும் உங்களை நாடி வருபவர்களுக்குக் குறைவில்லாத அன்னம் அளிக்கும். எல்லோரும் உண்ட பின் திரௌபதி உண்டு விட்டு இப்பாத்திரத்தை கழுவி வைத்தால். அதன் பின் அது தனது சக்தியை இழந்து விடும். பின் மறுநாள் நான் கூறியபடி அன்னமிடல் வேண்டும்” என்று சொன்னான்.

அதை நம்பித் தான் தருமன் துருவாசமுனிவரிடம் அப்படி கூறினான். ஆனால் அவன் தான் தங்கியிருந்த இடத்திற்கு திரும்பிய போது திரௌபதி பாத்திரத்தைக் கழுவி வைத்து விட்டாள். அதனால் கலக்கமடைந்த திரௌபதி கிருஷ்ணனை வணங்கினாள் ; “ கண்ணா, கேட்டதெல்லாம் கொடுப்பவன் நீ,

இன்று நான் உண்டு முடிந்ததும் பாத்திரத்தைக் கழுவி வைத்து விட்டேன். துருவாசமுனிவரும் சீடர்களும் வந்துவிட்டனர். அவர் மிகுந்த கோபம் உள்ளவர். உடனே என்னைச் சபித்து விடுவார். பயமாக இருக்கிறது. என்னை காப்பாற்று” என அழுதான்.

அப்போது கிருஷ்ணன்; “ எனக்கும் பசிக்கிறது உணவு தா” என்றான். செய்வதறியாது திரௌபதி கலங்கினாள் ; “போய்க் கழுவிய பாத்திரத்தை எடுத்துப்பார்” என்றான் கிருஷ்ணன்.

திரௌபதி பாத்திரத்தை எடுத்துப் பார்த்த போது அதன் விளிம்பில் ஒரு சோற்றுப் பருக்கையும் கீரையும் ஒட்டிக்கொண்டிருந்தது. அப் பாத்திரத்தை எடுத்து வந்து கிருஷ்ணனிடம் கொடுத்தாள். கிருஷ்ணன் அச் சோற்றுப் பருக்கையையும் கீரையையும் எடுத்து உண்டான். உண்ணும் போது; “ இது எனது பசியைப் போக்கட்டும்” என்று நினைத்தான்.

சோற்றுப் பருக்கையை உண்ட கிருஷ்ணன் வெளியே சென்று வீமனைப் பார்த்து; “வீமா, ஆற்றுக்கு நீராடச் சென்ற முனிவரையும் சீடர்களையும் அழைத்து வா” என்றான்.

வீமன் ஆற்றங்கரைக்குச் சென்று முனிவரையும் அவரது சீடர்களையும் உண்ண வருமாறு அழைத்தான்; “ குருவே எமது வயிறு நிறைந்திருக்கிறது. அதனால் எமக்கு உணவு வேண்டாம்” என்றனர் சீடர்கள்.

“எனக்கும் வயிறு நிறைந்து விட்டது என்னாலும் உணவு உண்ணமுடியாதென்று தருமனுக்குக் கூறு” என்று கூறிவிட்டுத் துருவாச முனிவர் அவ்விடத்தை விட்டுச் சென்றார்.

பாண்டவர்கள் வனவாசம் செல்லும்போது ஒரு நாள் ஓர் ஏழைப்பிராமணனது ஆச்சிரமத்துக்குச் சென்ற மானின் கொம்பில் அப்பிராமணன் நெருப்பு மூட்டும் அரணிக்கட்டை கொழுவிக்கொண்டது. அதனால் வெருண்ட மான் வேகமாக ஓடியது. அதைத் துரத்திப் பிடிக்க முடியாத அப் பிராமணன் பாண்டவர்களிடம் சென்று முறையிட்டான். பாண்டவர்கள் அம்மானைத் துரத்தினார். அது மிகவும் வேகமாக ஓடி மறைந்தது.

மானைத் துரத்திக் கொண்டு வந்த பாண்டவர்கள் களைத்து விட்டனர். அவர்களது தொண்டை வரண்டுவிட்டது. அவர்கள் இருந்த இடத்தில் இருந்து பார்த்த போது சிறிது தூரத்தில் ஒரு பொய்கை இருப்பது தெரிந்தது. உடனே நகுலன் அப்பொய்கை அருகே சென்றான். கைகளால் நீரை அள்ளிக் குடிக்கப் போனான். அப்போது; “மகனே , இது நான் காவல் செய்யும் பொய்கை. அதனால் நான் கேட்கும் கேள்விகளுக்குப் பதிலளித்து விட்டு நீரைக்குடி. இல்லாவிட்டால் மரணமடைவாய்”.என்று ஒரு குரல் ஒலித்தது.

நகுலன் சுற்றிவரப்பார்த்தான். யாரையும் காணவில்லை; “நான் தாகத்தால் மிகவும் வருந்துகிறேன்” என்று கூறியவாறு நீரைக் குடித்தான். உடனேயே அவன் மயங்கி விழுந்து மரணமானான்.

நீர் எடுக்கச்சென்ற நகுலனைக் காணாமையால் தருமன் சகாதேவனை அழைத்து; “சகோதரா, நீர் எடுக்கக்கச் சென்ற நகுலனைக் காணவில்லை , நீ சென்று பார்த்து வா” என்றான்.

நகுலனைத் தேடிச் சென்ற சகாதேவன் குளக்கரையில் நகுலன் இறந்து கிடப்பதைக் கண்டு மனம் வருந்தினான். எனினும்

தாக மேலீட்டால் நீரைக் குடிக்கச் சென்றான். சென்றபோது முன்போல அசரீரி கேட்டது. அதைக் கவனிக்காது சகாதேவன் நீரைக் குடித்தான். உடனே அவனும் மரணமானான்.

நகுலனும் சகாதேவனும் திரும்பிவராததைக் கண்ட தருமன் அர்ச்சனை அழைத்து அவர்களைத் தேடி அழைத்து வருமாறு பணித்தான்.

அர்ச்சனை பொய்கைக் கரைக்கு வந்த போது நகுலனும் சகாதேவனும் இறந்திருந்தனர். அதனால் கோபங்கொண்ட அர்ச்சனை அவர்களைக் கொன்றவர்களைத் தேடினான்.

யாரையும் காணவில்லை. அதனால் நீரைக்குடித்து விட்டுத் தேடலாம் என்று நினைத்து குளத்தில் இறங்கினான். அப்போது அந்த அசரீரி ஒலித்தது. அப்போது அர்ச்சனை; “நீயார்? துணிவிருந்தால் எதிரே வா” என்று கோபத்துடன் கத்தினான். எதிரில் யாரும் வராமையால் வில்லை எடுத்து நானேற்றி நாலாதிசைகளிலும் அம்பை எய்தான். அதனால் களைப்புற்ற அர்ச்சனை நீரைக் கைகளால் அள்ளிக் குடித்தான். சிறிதுநேரத்தில் அவனும் மரணமானான்.

சகோதர்கள் மூவரையும் வெகுநேரமாகக் காணாமையால் துயரங் கொண்ட தருமன் வீமனை அழைத்து; “வீமா, நீரைத் தேடிச்சென்ற எமது சகோதர்கள் மூவரையும் வெகுநேரமாகக் காணவில்லை. நீ சென்று அவர்களை அழைத்து வா” என்றான்.

சகோதர்களைத் தேடிச்சென்ற வீமன், சகோதர்கள் மூவரும் பொய்கைக் கரையில் இறந்து கிடப்பதைக் கண்டு தாங்கமுடியாத துயரத்துடன் சுற்றிப் பார்த்தான். யாரையும் காணவில்லை. அதனால் இது யட்சகர்களுடைய வேலையாகத் தான் இருக்கும் என நினைத்து அவர்களைப் போருக்கு

அழைத்தான். அதற்கு முன் தாகத்தைத் தணிப்பதற்காகப் பொய்கையில் இறங்கித் தண்ணீரை கைகளால் அள்ளினான்.

அப்போது அவ் அசரீரி மீண்டும் ஒலித்தது; “நீ யார் என்னைத் தண்ணீர்குடிக்க வேண்டாம் என்று தடுப்பதற்கு? தைரிய மிருந்தால் என்னுடன் போர் புரிய வா” என்று போர் முழக்கம் செய்தான். யாரும் வராமையால் வீமன் தண்ணீரைக் குடித்தான். அதனால் அவனும் உடனே இறந்துபோனான்.

நீர் தேடச் சென்ற நான்கு சகோதரர்களும் திரும்பிவராமையால் பெருந்துன்பம் அடைந்த தருமன் அவர்களைத் தேடிச் சென்றான். பொய்கைக் கரையில் நால்வரும் இறந்து கிடந்தனர். அதனால் பெருந்துன்பமடைந்த தருமன் பலத்தகுரலில் அழுதான். பின்பு இதில் ஏதோ மாயம் இருக்கிறது என்று உணர்ந்து என்ன செய்யலாம் என்று யோசித்த படி நீரைக் குடிக்கப் பொய்கையில் இறங்கினான். அப்போது; “தருமா, உனது தம்பிமார் நால்வரும் எனது சொல்லைக்கேளாது தண்ணீர் அருந்தியமையால் தான் இறந்தனர். அந்தத் தவறை நீயும் செய்யாதே. நான் கேட்கும் வினாக்களுக்கு விடையளித்து விட்டு நீரை அருந்து” என்று ஓர் அசரீரி ஒலித்தது.

தருமன் இது யாரோ ஒரு யக்சனின் வாக்கு எனப் புரிந்தது கொண்டு; “சரி, உனது கேள்விகளை கேள். நான் விடையளிக்கின்றேன்” என்றான்.

“ எது தினமும் சூரியனை உதிக்கச் செய்வது”

“பிரம்மம்”

“மனிதன் எதனால் எப்போதும் துணையுள்ளவனாகிறான்”

“தைரியத்தால் தான் மனிதன் துணையுள்ளவனாகிறான்”

“எந்தச் சாத்திரத்தைப் படித்து மனிதன் புத்திமானாகிறான்”

“சாத்திரத்தால் மனிதன் புத்திமானாவதில்லை, பெரியோர்களின் துணையால் தான் புத்திமானாகின்றான்”.

“பூமியை விடக் கனமானது எது”

“மக்களைச் சுமக்கும் தாய்”

“ஆகாயத்தை விட உயர்ந்தது எது”

“தந்தை”

“காற்றை விட வேகமானது எது?”

“மனிதமனம்”

“புல்லிலும் அற்பமானது எது?”

“கவலை”

“தேசாந்திரம் செல்பவனுக்குத் துணையார்?”

“வித்தையே துணை”

“வீட்டில் இருப்பவனுக்குத் துணையார்?”

“அவனது மனைவி”

“சாகப்போபவனின் துணை யார்?”

“அவன் செய்த தருமம்”

“பாத்திரங்களுள் பெரியது எது?”

“பூமி”

“சுகம் எது?”

“நல்லொழுக்கமே நிறைவான சுகம்”

“எதைப் பிரிந்தால் மனிதன் எல்லோருக்கும் பிரியமானவனாவான்?”

“கர்வத்தை

விட்டவனே

அனைவருக்கும்

பிரியமானவனாவான்”

“எதை இழப்பதால் துயரம் ஏற்படுவதில்லை?”

“கோபத்தை இழப்பதால் துயரம் உண்டாகாது”

“எதை இழந்தால் மனிதன் தனவானாவான்?”

“ஆசையைவிட்டவனே தனவான்”

“பிராமணனது சிறப்பு எதில் தங்கியுள்ளது? குலத்திலா? ஒழுக்கத்திலா,? கல்வியிலா?”

“குலமும் கல்வியும் சிறப்பைத் தராது. ஒழுக்கமே சகல ஐஸ்வர்யங்களையும் தரும்”.

“உலகத்தில் எது ஆச்சரியமானது?”

“தினமும் உயிர்கள் மரணமடைவதைக் கண்டும் பலர் தாம் நிலையாக வாழ்வோம் என நினைப்பதே ஆச்சரியமானது”

யக்சன் கேட்ட கேள்விகளுக்கெல்லாம் சரியான பதிலை அளித்த தருமனைப் பாராட்டிய யக்சன்; “தருமா, உனது சகோதரர்களில் ஒருவனுக்கு உயிர்ப்பிச்சையளிக்கின்றேன். நீ விரும்பிய ஒருவன் உயிர்தெழுவான்” என்றான்.

சில நிமிடங்கள் யோசித்த தருமன்; “நகுலன் உயிருடன் எழுந்திருக்கட்டும்” என்றான். அப்போது யக்சன் தருமன் முன் வந்து , “தருமா, பெரும்பலசாலியான வீமனை விரும்பாது ஏன் நகுலனை விரும்பினாய்?” என்று கேட்டான்.

“யக்சனே, மனிதனைப் பாதுகாப்பது தர்மம். தர்மவழியில் செல்வோர் கடவுளால் காப்பாற்றப்படுவர். எனது தந்தைக்கு இருமனைவிகள். குந்திக்கு நான் உயிரோடு இருக்கிறேன்.

அதுபோல எனது சிற்றனையாகிய மாத்திரிக்கும் ஒரு புத்திரன்தேவை. அதனாலேயே அவன் உயிர் பெறவேண்டுமென நினைத்தேன்” என்றான் தருமன்.

அதைக்கேட்டு மகிழ்ந்த யக்ஷனாக வந்த தருமதேவதை தருமனின் குணத்தை அறிந்து மிக்க மகிழ்ச்சி கொண்டு அவனை ஆரத்தழுவி அவனது சகோதரர்கள் நால்வரையும் உயிர்த்தெழச் செய்தது.

பாண்டவர்களது வனவாச காலம் பன்னிரண்டு வருடங்கள் முடிவடைந்து பதின்மூன்றாவது வருடம் ஆரம்பமானது. அந்த ஒரு வருடமும் யாரின் கண்களிலும் காணாது வாழவேண்டும். அதற்காக அவர்கள் வனவாசத்தின்போது தம்மோடு தங்கியிருந்த பிராமணர்களிடமும் முனிவர்களிடமும் விடைபெற்றனர்.

அதன் பின்னர் தனிமையிலிருந்து எந்தநாட்டிற்குச் சென்று மறைந்து வாழலாம் என ஆலோசித்தனர்; “ அண்ணா, நாம் எல்லோரும் ஓர் இடத்தில் மறைந்து வாழ்வது தான் நல்லது. அது எமக்குப் பெரும் துணையாக இருக்கும். அண்ணா, நீங்கள் யமனிடம் இதற்கான வரத்தை பெற்றுள்ளீர்கள். எம்மீது அன்பு கொண்ட அரசர்கள் பலர் இருக்கிறார்கள் . பாஞ்சாலதேசம், மத்யதேசம் சால்வம், வைதேகம், கலிங்கம், மகதம், போன்ற பல நாடுகள் உள்ளன. இதில் விராடனின் தேசமே எமக்கு உகந்ததேசமாகும். விராடதேசம் அழகானது. பொருள்கள் நிறைந்தது, அமைதியானது. அத்துடன் விராடதேசத்தரசன் எம்மீது பிரியமுள்ளவன். மிகுந்த பலமுள்ளவன், யாருக்கும் அஞ்சாதவன். அத்துடன் துரியோதனனின் செயல்களைப் பகிரங்கமாக எதிர்ப்பவன். இதில் தங்களுக்கு விருப்பமான தேசத்தைச் சொல்லுங்கள்” என்றான் அர்ச்சுனன்.

நீண்ட நேரம் தருமன் யோசித்து விட்டு, “தம்பி, அர்ச்சுனா நீ சொல்வதைப்போல விராடதேசம் செல்வோம். நான் விராடனிடம் ஆஸ்தானப்பணி விடைகள் செய்யலாமென எண்ணுகிறேன். கங்கள் என்ற பெயரில் சந்நியாசவேடம் தரித்திருக்கலாம் என்பது எனது எண்ணம். வீமா, நீ சமையல் கலையில் வல்லவன். அதனால் சமையல்காரனாக வேடமிட்டுச் செல். அர்ச்சுனா , நீ பெண்வேடம் தரித்து அரச சபைப் பெண்களின் உதவியாளாக இரு. முன்பு இந்திரனிடம் ஆயுதங்கள் பெறச்சென்றபோது ஊர்வசி உன்னை விரும்பினாள். நீ அவளை விரும்பாததால் உனது ஆண்மையை இழப்பாய் எனச் சாபமிட்டாள். அச் சாபப்படி நீ அலியுருவத்தைப் பெற்று வா. அன்பான எனது சகோதரனான நகுலனே, நீ குதிரைகளைப் பழக்கி அவற்றைப் போருக்காயத்தமாக்குவதில் திறமை மிக்கவன். அதனால் குதிரைகளுக்குப் பயிற்சியாளனாக வா. சகாதேவா, உனக்கு பசுமந்தைகளைப் பற்றிய பூரண அறிவுண்டு. அதனால் நீ பசுமந்தைகளுக்குப் பரிகாரம் செய்பவனாக வேடமிடு” என்றான் தருமன்.

சகோதரர்கள் ஐவரும் மிக்க மகிழ்வுடன் அதை ஏற்றுக்கொண்டனர். திரௌபதிக்கு வேலைகொடுக்கத் தருமனுக்குத் தயக்கமாக இருந்தது. அதனால் கவலையுடன் அவளைப்பார்த்தான். அதை உணர்ந்த திரௌபதி சொன்னாள்; “சுவாமி, என்பொருட்டு நீங்கள் கவலை கொள்ள வேண்டாம். நான் விராடனின் அந்தப்புரத்தில் உள்ள அரச குடும்பத்தைச் சேர்ந்தபெண்களினது சேவகியாகவும் தோழியாகவும் இருப்பேன். கவலையை விடுங்கள்”

அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் தனித்தனியாகச் சென்று விராடனது அரச சபையில் வேலைக்கு அமர்ந்தனர்.

திரௌபதை விரானுடைய மனைவி சுதேஷனைக்கு உதவியாக அந்தப்புரத்தில் இருந்தாள். சுதேஷனையின் சகோதரன் கீசகன். அவன்தான் விராடதேசத்தின் சேனைத் தலைவன். மிகுந்த பலசாலி. வீமனுக்கு நிகரான பலம் பொருந்தியவன். அவனது பெயரைக்கேட்டாலே எதிரிகள் நடுங்குவர்.

கீசகன் திரௌபதியின் அழகால் கவரப்பட்டான். அரசியின் வேலைக்காரி என்பதால் இவளை இலகுவில் அடையாமெனத் திட்டமிட்டு அவளுடன் நெருக்கமாகப் பழகி வந்தான். இடைஇடையே தனது எண்ணங்களை வெளியிடும் வந்தான்.

கீசகனது செயல்கள் அத்து மீறின. அவன் திரௌபதையைப் பலாத்காரமாக அடைய நினைத்தான் அதை அறிந்த சுதேஷனை கீசகனை எச்சரித்தான். ஆனால் கீசகன் அவளை அடைவதையே குறிக்கோளாக இருந்தமையால் அவனின் கோரிக்கைக்கு இணங்கினான் சுதேஷனை.

ஒருநாள் கீசகனின் வீட்டில் பெரும் விருந்து நடைபெற்றது. அங்கு சென்று பணிவிடை செய்யுமாறு சுதேஷனை திரௌபதியைப் பணித்தான். வேறு வழியின்றி அங்கு சென்ற திரௌபதையைக் கீசகன் தொந்தரவு செய்தான். கீசகனிடமிருந்து தப்பிப்பதற்காகத் திரௌபதி; “நானும் உன்னை விரும்புகிறேன். நாம் விரும்புவதை யாரும் அறியக்கூடாது. அதனால் நீ நாளை இரவு நடனசாலைக்கு வா. நான் உனக்காகக் காத்திருப்பேன்” என்றாள்.

கீசகன் அதை நம்பிப் பெருமகிழ்வுடன் அவளைச்செல்ல அனுமதித்தான்.

வெளியே வந்த திரௌபதி நேராக வீமன் இருக்கும் இடத்திற்குச் சென்று தனக்கு நேர்ந்த அவலத்தை அழுதழுது

சொன்னாள். அதை கேட்டுக் கோபம் கொண்ட வீமன்; “திரௌபதை, கவலை கொள்ளாதே. நாளை இரவு நான் நடன அறைக்குச் சென்று கீசகனை வதம் செய்வேன்” என்று உறுதியளித்தான்.

மறுநாள் இரவு வீமன் நடனஅறைசக்குச் சென்று பஞ்சனையில் படுத்திருந்தான். கீசகன் காமவெறியோடு வந்து பஞ்சனையில் படுத்திருப்பது திரௌபதை என நினைத்து அருகில் செல்ல வீமன் அவனோடு யுத்தம் புரிந்தான். இருவரும் வெகுநேரம் யுத்தம் புரிந்தனர். இறுதியில் கீசகன் இறந்துவிட வீமன் தனது இருப்பிடத்திற்குச் சென்றான்.

திரௌபதி காவலர்களை எழுப்பி; “கீசகன் எனக்குத் தொல்லைகள் தந்தான். நான் காந்தர்வப்பெண். அதனால் காந்தவர்கள் கோபமுற்று அவனைக் கொன்று விட்டனர்” என்றாள். அதனால் நாட்டிலுள்ள எல்லோரும் திரௌபதிக்கு மதிப்புக் கொடுத்தனர்.

பாண்டவர்கள் அஞ்ஞாத வாசம் செய்த போது துரியோதனன் தனது ஏவலாட்களை எல்லாத்தேசங்களுக்கும் சென்று பாண்டவர் இருக்குமிடத்தை அறிந்து வருமாறு கட்டளையிட்டான். ஏவலாட்கள் பாண்டவர்களைத் தேடி அலைந்தனர். அவர்களால் பாண்டவர்களைக் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை.

பாண்டவர்களைத் தேடியலைந்தவர்களில் ஒருவன், விராட தேசத்துத் தளபதியான கீசகனைக் காந்தவர்கள் ஒரு பெண்ணின் விடயமாகக் கொன்ற விடயத்தைத் துரியோதனனுக்குக் கூறினான்.

“கீசகனை எளிதில் எவராலும் கொல்லமுடியாது. அவனுக்கு நிகரானவன் வீமனைத் தவிர வேறு யாரும் இல்லை. கீசகன்

பெண் பித்துப் பிடித்தவன். அதனால் அவன் திரௌபதியுடன் காமலீலைகளில் ஈடுபட்டிருப்பான். அதனால் அவன் வீமனால் கொல்லப்பட்டிருக்கலாம். கீசகன் இறந்தமையால் விராடதேசம் பலமிழந்து விட்டது. அதனால் அந்த நாட்டின் மீது படையெடுப்போம். போரில் வெற்றியும் பெறுவோம். வெற்றி பெற்றால் பாண்டவர்களைக் கைது செய்யலாம். அஞ்ஞாதவாசம் முடியுமுன் பாண்டவர்கள் வெளிப் பட்டால் அவர்கள் மீண்டும் பன்னிரண்டாண்டுகள் வனவாசம் செய்தல் வேண்டும். அவர்கள் அங்கில்லாவிட்டால் நாட்டைக் கைப்பற்றலாம்” என்று துரியோதனன் சபையில் கூறினான்.

துரியோதனனது யோசனையை சுதர்மராஜனும் கர்ணனும் ஆதரித்தனர். சுதர்ம ராஜனின் தலையில் சென்ற படைவீரர்கள் விராடனுடைய பசுக்கூட்டத்தைக் கவர்ந்தனர். பின் வயல்களையும் தோப்புக்களையும் அழித்தனர். இதைக் கண்ட இடையர்கள் ஓடிச் சென்று விராடனிடம் முறையிட்டனர்.

அதைக் கேள்விப்பட்ட விராடன் நடுநடுங்கினான். கீசகன் இல்லாமையால் தோல்வி வருமென்று எண்ணினான். அதைக்கண்ட சந்யாசி வேடத்தில் இருந்த தருமன்; “அரசே , பயப்படாதீர்கள் நான் போதிய ஆயுதப்பயிற்சி பெற்றுள்ளேன். அத்துடன் சமையற்காரன் மல்லன் சிறந்தவீரன். குதிரைக் காப்பாளனும் மாடுகளைப் பராமரிப்பவனும் சிறந்த வீரர்கள் என்று கேள்விப்பட்டுள்ளேன். அவர்களை அழைத்து என்னுடன் அனுப்புங்கள். நாங்கள் அவர்களை வெல்வோம்” என்றான்.

அதனால் மகிழ்ச்சியடைந்த விராடன் அவர்களை அழைத்து போர் செய்யுமாறு பணித்தான். விராடனது சேனைக்கும் சுசர்மனுடைய சேனைக்கும் கடும்போர் நடைபெற்றது. அப்போது

சுசர்மன் விராடனைப் பிடித்து தனது தேரில் ஏற்றிச்சென்றான். அதைக் கண்ட தருமன் ; “வீமா, வேஷத்தைக்கலைத்து விட்டுச் சுசர்மனோடு போராடி விராடனைக் காப்பாற்று” என்று கட்டளையிட்டான்.

உடனே வீமன் தேரில் ஏறிச் சென்று சுசர்மனோடு போரிட்டு விராடனை மீட்டான். அப்போது திடீரென்று நகரத்தின் வடக்குப் பக்கமாக நுழைந்த துரியோதனனது படைவீரர்கள் அங்கிருந்த பெருவாரியான பசுக்களை ஓட்டிச் சென்றனர். இதை அறிந்த இடைச்சேரியின் தலைவன் அரண்மனைக்கு ஓடி வந்து விராடனைத் தேடிப்பார்த்தான். அவனைக் காணவில்லை. அவன் மறுபக்கத்தில் போரிட்டுக் கொண்டிருந்தான். அதனால் இடையர்குலத்தலைவன் அந்தப் புரத்திற்குச் சென்று விராடனது அந்தப்புரத்தில் இருந்த விராடனது புத்திரனான உத்தரனிடம் சொன்னான்.

“இடையர் குலத் தலைவரே, நான் போர் செய்யச் செல்வதற்கு ஒரு தேர்ச் சாரதி வேண்டும்” என்றான்.

அதைக்கேட்ட திரௌபதி; “எமது அந்தப்புரத்தில் அரசகுலப்பெண்களுக்குத் துணையாக இருக்கும் பிருகன்னளை அர்சுனனுக்குச் சாரதியாக இருந்தவன். அவனை அழைத்துப்போ” என்று கூறிவிட்டு அர்ச்சுனனிடம் சென்று உத்திரனுக்குச் சாரதியாகச் செல்லும் படி வேண்டினாள். அதற்கு அர்ச்சுனன் சம்மதித்தான்.

துரியோதனது பெருஞ்சேனையைக் கண்ட சிறுவனான உத்தரன் பயத்தால் நடுநடுங்கித் தேரில் இருந்து குதித்து ஓடினான். இதை எதிர்பாராத அர்ச்சுனன் அவனைத்திராத்திப் பிடித்து தேரில் ஏற்றி; “உத்தரா, நான் அந்தப்புரத்தில் பிருகன்னளை என்ற பெயரில் மறைந்து வாழும் அர்ச்சுனன். சந்நியாசி வேடத்தில்

இருப்பவர் எனது மூத்த சகோதரர் தருமன். சமையற்காரனாக இருப்பவன் வீமன். அந்தப்புரத்து அரசகுமாரிகளுக்குத் துணையாக இருப்பவன் திரௌபதை. குதிரைகளைக் காப்பவன் நகுலன். பசுக்கூட்டத்தைக் காப்பவன் சகாதேவன். எனவே பயங்கொள்ளாதே. நான் போர்செய்கிறேன். நீ ரதத்திற்குச் சாரதியாக இரு. இப்போது அந்த வன்னிமரத்தின் அருகே சென்று அதில் கட்டித் தொங்கவிடப்பட்டிருக்கும் மூட்டையை இறக்கு” என்றான்.

“அது வேடுவக் கிழவியொருத்தியின் சவம்” என்றான் உத்தரன்.

“அது சவமல்ல. நாம் மறைத்து வைத்திருக்கும் ஆயுதங்கள்” என்றான் அர்ச்சுனன். உத்தரன் மரத்தில் ஏறி அதில் கட்டப்பட்டிருந்த மூட்டையை இறக்கி அதன் கட்டுக்களை அவிழ்த்தான். அதனுள் இருந்த ஆயுதங்கள் பொன்னைப் போல் மின்னி உத்திரனது கண்களைக்கூசச் செய்தன. அவற்றைக் கண்ட உத்தரன் அர்ச்சுனனைக் கை கூப்பி வணங்கி; “அர்ச்சுனா, கிடைத்தற்கரிய பெரும்பேற்றை நான் பெற்றேன். இதுவரை தங்கள் வீரத்தைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டு வியப்படைந்து தங்களைப் பார்க்க வேண்டுமென ஆவலுற்றேன். அது இன்று நிறைவேறியுள்ளது. பெரும் வீரனான உங்களின் தேர்ப்பாகனாக இருந்து தேர் செலுத்த நான் கொடுத்து வைத்திருத்தல் வேண்டும். எனக் கூறித் தேர்த்தட்டில் ஏறி அமர்ந்து தேரைச்செலுத்திச் சென்று துரியோதனனது படையின் முன்னே நிறுத்தினான்.

அர்ச்சுனன் தன் குலதெய்வத்தை வணங்கிவிட்டுக் காண்டீபத்தை எடுத்து அதில் நாணை ஏற்றி இழுத்து மூன்று முறை விட்டான். அதனால் உண்டான பேரொலியைக் கேட்டுத் துரியோதனனின் படைவீரர் அச்சம் கொண்டு; “ இது அர்ச்சுனனது

காண்டீபம் எழுப்பும் ஒலி. அர்ச்சுனன் வந்து விட்டான்” என எண்ணிப் பயமுற்றனர்.

அவ்வொலியைக் கேட்ட துரோணர் இவ்வொலி அர்ச்சுனனது காண்டீபத்தின் ஒலியென்று தீர்க்கமாக முடிவு செய்து பீஷ்மருக்குக் குறிப்பால் அதனை வெளிப்படுத்தினார்.

அர்ச்சுனன் வந்து விட்டானென்ற செய்தி துரியோதனனுக்கு மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது. அவன் பீஷ்மரிடம் சென்று; “பிதாமகரே, அர்ச்சுனன் அஞ்ஞானவாசக்காலம் முடியு முன்வந்து எமது நிபந்தனையை மீறி விட்டான்.” என்றான்.

“துரியோதனா, அர்ச்சுனன் வந்தது உண்மை, அதில் தவறு ஏதுமில்லை. நேற்றுடன் அஞ்ஞானவாச காலம் முடிவு பெற்று விட்டது. போய்ப் போரைச் செய்” என்றார் பீஷ்மர்.

துரியோதனனது படைவீரர்களுக்கும் விராடனது படைவீரர்களுக்கும் இடையே கடுமையான போர் நிகழ்ந்தது. அர்ச்சுனனது அம்புகளின் தாக்குதலைச் சமாளிக்க முடியாது துரியோதனனது படைவீரர்கள் சிதறி ஓடினர். துரியோதனன் மயக்கமடைந்தான். அவனை வீரர்கள் தூக்கிவந்து பீஷ்மரிடம் ஒப்படைத்தனர். அவன் மயக்கம் தெளிந்ததும் ; “துரியோதனா, உனது படைவீரர்கள் அர்ச்சுனனின் தாக்குதலைச் சமாளிக்க முடியாது புறங்காட்டி ஓடித்தப்பி விட்டனர். இனி உன்னால் எதுவும் செய்ய முடியாது. அதனால் பசுமந்தைகளை விட்டு விட்டு அத்தினாபுரத்திற்குச்செல்” என்றார் பீஷ்மர்.

“உத்தரா, துரியோதனனது படைவீரர்கள் ஓடித்தப்பி விட்டனர். பசுக்களையும் மீட்டு விட்டோம். அதனால் தேரைத் திருப்பு” என்றான் அர்ச்சுனன்.

போகும் வழியில் நின்ற வன்னிமரத்தில் தனது ஆயுதங்களை மறைத்து வைத்த அர்ச்சுனன், மறுபடியும் பிருகன்னளை வேடமிட்டு தேரைச் செலுத்திக் கொண்டு தலைநகருக்குச் சென்றான். அங்கே மக்கள் உத்தரனது வெற்றியைக் கோலாகலமாகக் கொண்டாடிக் கொண்டிருந்தனர்.

26

தனது மகன் உத்தரன் துரியோதனனது படைவீரரைத் தோற்கடித்துப் பசுக் கூட்டங்களைக் கைப்பற்றியதைப் பெருவிழாவாகக் கொண்டாடும் படி பணித்துப் போர்வீரர்களுக்குப் பெரும் பெரும் பரிசுகள் கொடுத்தான் விராடன்.

நாடு விழாக்கோலம் கொண்டது. நடனங்களும் நாட்டியங்களும் ஊரெங்கும் நடைபெற்றன.

உத்திரனது வீரத்தை நினைத்து விராடன் கர்வங்கொண்டான். அவன் எல்லோருடனும் உத்திரனது வீரத்தைப் புகழ்ந்தான். பெரும் வீரர்களும் அரசர்களும் உத்தரனது வீரத்தை மெச்சினர். அதனால் விராடனது கர்வம் மேலும்மேலும் அதிகரித்தது. மகிழ்வுடன் கங்கள் வேடத்தில் மறைந்திருக்கும் தருமனை அழைத்துத் தனது மகனின் வீரத்தைப் புகழ்ந்தான் விராடன்.

“அரசே, பிருகன்னளையைப் போலொரு சாரதி அர்ச்சுனனிடமோ அல்லது தேவேந்திரனிடமோ இல்லை. அவள் சாரதியாகச் சென்றால் எந்தப்போரையும் வெல்லச் செய்வாள்”. என்றான் தருமன்.

அச் சொற்கள் விராடனது கோபத்தைமேலும் அதிகரிக்கச் செய்தது; “நீ எனது மகனின் வீரத்தைக் குறைத்து மதிப்பிட்டுப்

பிருகன்னளையைப் புகழ்கிறாய். அப்படியல்ல எனது மகன் அர்ச்சுனனுக்கு நிகரானவன்” என்றான் விராடன் கடும் கோபத்துடன்.

“இல்லை அரசே, பிருகன்னளை தேர்ச்சிபெற்றவள். அவள் சாதாரணமாணவள் அல்ல. அவளில்லா விட்டால் போரில் வெற்றி கிடைத்திராது” என்று தருமன் கூற அதை மிகுந்த கோபத்துடன் மறுத்த விராடன் கையில் வைத்திருந்த சூதாட்டக் காயால் தருமனின் கன்னத்தில் ஓங்கி அடித்தான். தருமனின் நெற்றியிலிருந்து இரத்தம் பீறிட்டுப் பாய்ந்தது. அதைக் கண்ட சைரந்தரி வேடமிட்டிருந்த திரௌபதி தனது உத்தரியத்தைக் கொண்டு இரத்தத்தை துடைத்தாள். பின் அவ் இரத்தத்தைப் பொற்பாத்திரத்தில் பிழிந்து விட்டாள். அதுவும் விரானுக்குக் கோபத்தை அதிகரிக்கச் செய்தது.

“நீ என்ன செய்கிறாய்? இரத்தத்தைப் பொற்கிண்ணத்தில் பிழியலாமா?” என்று கோபத்துடன் கேட்டான்.

“அரசே, துறவியின் இரத்தம் நிலத்தில் சிந்தினால் அது உமக்கும் நாட்டிற்கும் கேட்டைத் தரும். மழை பெய்யாது, விளைநிலங்கள் விளைச்சலைத் தராது, பசுக்கள் பாலைத்தராது” என்றாள்

அப்போது உத்திரன் தந்தையைக் காண அங்கு வந்தான். அங்கே தருமன் பெருங்காயத்துடன் இருப்பதைப் பார்த்து; “ இந்த மகானை யார் தாக்கியது?” என்று கோபத்துடன் கேட்டான்.

“நான் தான் தாக்கினேன். இவன் உன்னை விடப் பிருகன்னளை தான் வீரமானவள் என்றும் , அவளால் தான் போரை வெற்றி கொள்ள முடிந்தது என்றும் கூறினான். அதைப் பொறுக்கமாட்டாது தான் நான் தாக்கினேன்” என்றான் விராடன்.

“அரசே , பெருந்தவறு செய்து விட்டீர்கள். சந்நியாசி சொன்னது தான் உண்மை. பிருகன்னளை தான் ஒருதேவகுமாரனை அழைத்துத் துரியோதனனது படையுடன் போரிடச் செய்தாள். அதனால் தான் நாம் வென்றோம். நீங்கள் செய்தது மாபெரும் தவறு. அதனால் அவரது பாதங்களில் விழ்ந்து மன்னிப்புக் கோருங்கள் . இல்லாவிட்டால் எமது குலம் அழிந்து விடும்” என்றான் உத்தரன்.

“நான் மன்னிப்புக் கேட்கிறேன். நீ அந்தத் தேவகுமாரனை அழைத்து வா” என்றான் உத்தரன்.

விராடன் தருமனின் பாதங்களைப் பற்றி மன்னிப்புக் கேட்டான்.

மறுநாள் விராடன் அரசசபைக்கு வந்தபோது சந்நியாசி கங்கனும் சமையற்காரனும் குதிரைக் காரனும் பசுமேய்ப்பவனும் அரசர்கள் அமர்வதற்கென ஒதுக்கப்பட்ட ஆசனங்களில் அமர்ந்திருந்தனர். விராடன் சபைக்கு வந்த போது அவர்கள் எழுந்து அவனுக்கு மரியாதை செலுத்தவில்லை. அதனால் விராடனுக்குக் கடுங்கோபம் வந்தது. அதனால் அவன் சபையோருடன் முரண்பட்டான். அதை அவதானித்த தருமன் தனது வேஷத்தைக் கலைத்துத் தன்னை வெளிப்படுத்தினான். அதனால் திகைப் படைத்த விராடன் மதிப்பு மிக்கவர்களை அவமதித்து விட்டேன் என்று கலங்கித் தனது இராச்சியம் முழுவதையும் தருமனுக்குக் கொடுத்தான். அதை விரும்பாத தருமன் திருப்பி இராச்சியத்தைக் கொடுத்து அவனை ஆசீர்வதித்து விட்டு விராடதேசத்தை விட்டகன்றான்.

விராடதேசத்தை விட்டுப்புறப்பட்ட பாண்டவர்கள் விராடனுக்குச் சொந்தமான உபப்பிலாவியம் என்ற நகரில் வாழ்ந்தனர். அங்கிருந்து கொண்டு தமது நண்பர்களாக உள்ள அரசர்களுக்குத் தூது அனுப்பினார்கள். அதனால் அவர்களது இனத்தவர்களும் நண்பர்களும் அரசர்களும் உபப்பிலாவியம் என்னும் நகருக்கு வந்து பாண்டவர்களுடன் உறவாடி மகிழ்ந்தனர்.

வனத்தில் பிரிந்த இந்திரசேனன் என்பவன் தனது பரிவாரங்களுடன் வந்து சந்தித்தான். காசி ராஜனும் துருபதனும் திருஷ்டத்யும்மனும் தமது சேனைகளுடன் வந்து பாண்டவர்களுக்கு உதவி செய்வதாக வாக்களித்தனர். அத்துடன் விராடன் தனது மகனான உத்தரையுடன் வந்து அவர்களுக்கு ஆதரவளித்து உதத்தரையை அர்ச்சனனின் மகனான அபிமன்னியுக்கு முறைப்படி திருமணம் செய்து வைத்து உறவைப் பலப்படுத்திக் கொண்டான்.

விரானுடைய சபாமண்டபத்தில் மந்திராசேனைகைக் கூட்டம் நடைபெற்றது. அதில் கிருஷ்ணனும் தருமனும் துருபதனும் பலராமனும் சந்தியகியும் வேறுபலநாட்டரசர்களும் கலந்து கொண்டனர். நீண்ட நேர விவாதத்தின் பின் கிருஷ்ணன் சொன்னான்; “தருமனிடம் வஞ்சகமானமுறையிலேயே நாடு பறிக்கப்பட்டது. தருமன் சமாதானத்தை விரும்புவதால் அறிவுக் கூர்மை மிக்க தூதுவன் ஒருவனை அனுப்பி நியாயங்களை எடுத்துக் கூறிப் பாதி இராச்சியத்தைக் கேட்போம்”.

அவற்றைக் கேட்டு விட்டுப் பலராமன் சொன்னான்; “கிருஷ்ணனது யோசனை அருமையானது. மிகவும் புத்திக்கூர்மை மிக்கவனால் தான் பொறுமையாக நடந்து கொள்ள முடியும். பீஷ்மனையும், துரோணனையும், திருதராட்டினனையும்,

துரியோதனனையும், கர்ணனையும் சாதூரியத்தால் பேசி அவர்களின் மனங்களை மாற்றக்கூடியவனையே அனுப்புதல் வேண்டும்”.

“அதைக்கேட்ட யாதவவீரனான சாத்தியகி மிகுந்த கோபத்துடன் எழுந்து சொன்னான் ; “தருமனை வலிந்து இழுத்தே சூதாடப்பட்டது. அத்துடன் கபடமாகவும் ஆடப்பட்டது. அவற்றைப் பாண்டவர்கள் தருமருக்காகப் பொறுத்துக்கொண்டனர். இனியும் பொறுமையாக இருக்கத்தேவையில்லை. எமது படையைத்திரட்டி யுத்தம் செய்து அநீதி இளைத்த கௌரவர்களை வென்று தருமனுக்கு அடிமையாக்க வேண்டுமே தவிரச் சமாதானம் பேசக்கூடாது”.

“சாத்தியகி சொல்வது தான் சரி. துரியோதனுக்கு நீதியான வார்த்தைகள் பிடிக்காது. அவன் அதை ஏற்றுக்கொள்ளவும் மாட்டான். எமது நேச அரசர்களுக்கு அறிவித்து விட்டுப்போர் தொடுப்போம். எமது தேசத்துப் படைகள் பாண்டவர்களுக்காகப் போராடும்” என்றான் துருபதன்.

துருபதனின் பேச்சைக்கேட்ட கிருஷ்ணன் சொன்னான்; “ துருபதன் சொல்வது சரியானது, துருபதன் எமக்கெல்லாம் குருவைப் போன்றவர். அதனால் அவர் ஒரு தூதுவனை அனுப்பிச் சொல்லவேண்டியவற்றைச் சொல்லச்சொல்லுங்கள். அவற்றைத் துரியோதனன் ஏற்காவிட்டால் அதன் பின்பு யோசிப்போம்”.

அதைக்கேட்ட துருபதன் தனது புரோகிதனை அழைத்து; “பெரியவரே, நீர்தான் பாண்டவர்களுக்காகத் தூது செல்லத் தகுதியானவர். நீர் அங்கு சென்று நீதியை எடுத்துரைத்து அவர்களது எண்ணத்தை மாற்றும். துரியோதனன் மிகவும்

கெட்டவன். சமாதானமடையமாட்டான். எனினும் நீதியின்படி நாம் எமது எண்ணத்தை அவனுக்கு அறிவித்த பின்பே எதுவும் செய்தல் வேண்டும். துரியோதனன் சமாதானத்தை விரும்பாது தனது நட்பு நாடுகளுடன் உறவு கொண்டு போர் செய்வது பற்றி ஆராய்ந்து வருகிறான். இதைத் தாங்கள் நன்குணரல் வேண்டும். உமக்கு நான் இவற்றைச் சொல்லத்தேவையில்லை. நாளைக்கே புறப்பட்டுச் செல்லும்” என்றான்.

28

தனது ஒற்றர்கள் மூலம் தகவல்களைத் துரியோதனன் அறிந்து கொண்டிருந்தான். அவனுக்குச் சமாதானத்தில் விருப்பமில்லை. போர் செய்து பாண்டவர்களைக் கொன்று விட்டு முழு இராஜ்ஜியத்தையும் தானே ஆளவிரும்பினான். அதனால் அவன் பலநாட்டு அரசர்களின் உதவியை நாடிச் சென்றான். அந்தவகையில் துவாரகையின் அரசனான கிருஷ்ணனிடம் சென்றான். அதே நாளில் அர்ச்சுனனும் கிருஷ்ணனது உதவியை நாடிச் சென்றான்.

கிருஷ்ணன், துரியோதனன் செல்லும் போது நித்திரை செய்து கொண்டிருந்தான். அதனால் அவன் கிருஷ்ணனது தலைமாட்டில் இருந்த ஆசனமொன்றில் சென்று அமர்ந்தான். அதன்பின் அர்ச்சுனன் வந்தான். கிருஷ்ணன் நித்திரையாக இருந்தமையால் அவன் கால்மாட்டில் கிருஷ்ணனை வணங்கியபடி நின்றான்.

சிறிது நேரத்தில் நித்திரை விட்டெழுந்த கிருஷ்ணன் தனது கால்மாட்டில் கைகூப்பி வணங்கியபடி நின்ற அர்ச்சுனனைக் கண்டு புன்னகைத்து, அவனதும் அவனது சகோதரர்களினதும் சுகத்தை

விசாரித்தான். பின்பு துரியோதனனைக் கண்டு அவனது சுகத்தை விசாரித்தான்.

“கிருஷ்ணா, பாண்டவர்களுக்கும் எமக்கும் போர்வரும் போலத்தெரிகிறது. அப்படிப்போர் புரிய வேண்டிய நிர்ப்பந்த முண்டானால் நீ எமக்கே உதவி புரிதல் வேண்டும்” என்றான் துரியோதனன்.

கிருஷ்ணன் புன்னகைத்து விட்டுச் சொன்னான் ; “நீ எனது உதவியை நாடி வந்திருந்தபோதும் நான் முதலில் கண்டது அர்ச்சனையே. அதனால் அவனது எண்ணங்களை அறிந்தபின்பே உன்னோடு பேசவேன். முதலில் நீ வந்திருந்தாலும் நான்முதலில் கண்டவனுக்கே உதவிபுரிதல்வேண்டுமென்று அரச நீதி சொல்கிறது. அதனால் அர்ச்சனா, நீவிரும்பிதைக் கேள். போர் ஏற்படுமானால் நான் தனித்து நின்று தான் உதவி செய்வேன். எனது பல்லாயிரக்கணக்கான வீரர்கள் என்னுடன் சேரமாட்டார்கள். இதில் உனக்கு எது வேண்டுமென்று நன்றாகச் சிந்தித்துச் சொல். ஒன்றை நினைவில் வைத்துக்கொள். போர் வந்தால் நான் ஆயுதத்தைத் தொடமாட்டேன்” என்றான் கிருஷ்ணன்.

“பரமாத்மாவே, நீர்போர் செய்யத் தேவையில்லை. என்னுடன் இரும். அதுவும் எனது தேர்ச்சாரதியாகப் பணிபுரியும்” என்று மகிழ்வுடன் கூறினான் அர்ச்சனன்.

அதைக்கேட்டு மகிழ்ந்த கிருஷ்ணன் ; “உனது விருப்பப்படி நடக்கும். இனி நீகேள் துரியோதனா” என்றான்.

துரியோதனனுக்குப் பெருமகிழ்வு உண்டானது; “உமது சேனைமுழுவதையும் எனக்குத் தரல் வேண்டும்” என்றான்

துரியோதனன். அர்ச்சுனன் அப்படிக்கேட்டது அவனுக்கு அளவில்லாத மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது.

துரியோதனன் சென்றபின்; “அர்ச்சுனா, நீ ஏன் எனது படை வீரர்களைக் கேட்காது என்னை மட்டும் கேட்டாய்?” என்று கேட்டான்.

“பராமாத்மாவே , தாங்கள் தனித்து நின்று போராடிப்பல பலம் வாய்ந்த அசுரர்களையும் அவர்களது பெருஞ்சேனைகளையும் அழித்து மக்களைக் காத்தீர்கள். அதுபோலப் பாரதப்போரிலும் தாங்கள் தனித்து நின்றே அநீதியை அழித்துத் தர்மத்தைக் காப்பீர்கள் என்று எனக்குத் தெரிந்தமையால் தான் அப்படிக்கேட்டேன்” என்றான் அர்ச்சுனன்.

29

நகுலனதும் சகாதேவனதும் தாயாரான மாத்திரியின் உடன் பிறந்த சகோதரன் சல்லியன் . அவன் மந்திர தேசத்து அரசன். அவன் பாண்டவர்களைச் சந்தித்து அவர்களுக்கு உதவி செய்வதற்காகத் தனது நாட்டில் இருந்து புறப்பட்டுப் பாண்டவர்கள் வசிக்கும் நகரமான உபப்பிலாவியத்திற்குத் தனது முப்படைகளுடனும் வந்தான்.

இதை அறிந்த துரியோதனன் தந்திரமாகச் சல்லியனின் நட்பைப் பெற நினைத்துச் சல்லியனும் படைவீரர்களும் வரும் வழியெங்கும் தங்குமிடங்கள் பலவற்றை அமைத்து அங்கு அவர்களைத் தங்க வைத்து நல்ல சுவை மிகுந்த உணவுகளையும் பானங்களையும் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தான். அவற்றைச் செய்வது தருமன் என்று நினைத்துச் சல்லியன் மிகவும் மகிழ்ந்தான்.

அந்த வேளை துரியோதனன் சல்லியனைச் சந்தித்து ,
“ எனது உபசரணைகள் எப்படி?” என்று கேட்டான்.

“நல்ல முறையில் எம்மை வரவேற்று மகிழ்வித்தாய்.
இதற்குக் கைம் மாறாக நீ எதைப்பெறவிரும்புகிறாய்?” என்று
சல்லியன் கேட்டான்.

“நீரும் உமது சேனையும் யுத்தத்தின் போது எமக்குதவி
செய்தல் வேண்டும்” என்றான் துரியோதனன். அதைக்கேட்ட
சல்லியன் திகைத்துப்போனான். இருப்பினும் தன்னைச் சுதாகரித்துக்
கொண்டு, “துரியோதனா, உனது வரவேற்பையும் உணவையும்
பெற்ற நான் மற்றைய அரசர்களை விட உனக்குதவியாக
இருப்பேன்” என்று சத்தியம் செய்தான் சல்லியன்.

அதன்பின் சல்லியன் தருமனை உபப்பிலாவியம் சென்று
சந்தித்தான். நகுலனும் சகாதேவனும் தமது தாய்மாமனைக்
கண்டு மகிழ்ந்தனர். சல்லியன் பெரும் பலசாலி. அவனது
உதவியால் துரியோதனனை அழிக்கலாமென்று நகுலனும்
சகாதேவனும் எண்ணினர்.

“மருமகனே, வழியில் ஏற்பட்ட விபரீதத்தால் நான்
துரியோதனனுக்கு உதவ வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டு விட்டது. அது
விதியின் செயல். ஆனால் யுத்தத்தில் வெற்றி உங்களுக்கே
கிடைக்கும்” என்று கூறி அவர்களை ஆசீர்வதித்து விட்டுச்
சென்றான் சல்லியன்.

திருதராட்டினனுக்குச் சமாதானத் தூதுவனை அனுப்பிவிட்டுப் பாண்டவர்கள் போருக்கான ஆயத்தங்களைச் செய்தனர். பாண்டவர்களைவிட மும்முரமாகத்தூரியோதனன் போருக்கான ஆயத்தங்களைச் செய்து கொண்டிருந்தான்.

துருபதன் அனுப்பிய புரோகிதன் திருதராட்டினனைச் சந்தித்து; “மகாராஜா , தங்களது தம்பியான பாண்டுவின் புத்திரர்கள் தான் பாண்டவர்கள். பிதாவின் சொத்துக்கள் இருவருக்கும் உரியது. பாண்டுவின் புத்திரர்கள் கடந்த பதின்மூன்று ஆண்டுகளாகப் பெருந்துன்பப் படுகின்றனர். அவர்களது துன்பத்தைப் போக்க வேண்டியது தங்களது கடமை. அவர்கள் போரை விரும்பாததால் தான் சமாதானம் பேச நான் வந்துள்ளேன். அவர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டியவற்றை நீதி தவறாது கொடுத்துவிடுங்கள்” என்றான்.

“தர்மவான்களான பாண்டவர்கள் இப்போது வனவாசத்தையும் அஞ்ஞாத வாசத்தையும் முடித்து விட்டுச் சமாதானமான முறையில் தாங்கள் கொடுப்பதைப் பெற்றுச் சமாதானமாக வாழவிரும்புகின்றனர். அதனால் அவர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டியவற்றைக் கொடுப்பதே தர்மமானது” என்றார் பீஷ்மர்.

அப்போது கர்ணன் கடுங்கோபங்கொண்டான் ; “சூதாட்டத்தில் இழந்ததை எப்படித் தருமன் கோரலாம்? இப்போது மதஸ்யதேசத்தின் அரசனின் துணையுமிருப்பதால் சமாதானம் என்ற வழியால் பயமுறுத்துகிறார்கள். இதற்கு நாம் அஞ்சப் போவதில்லை. அவர்களின் அஞ்ஞாத காலக்காலம் முடிவு

பெறவில்லை. அதனால் அவர்கள் மீண்டும் காட்டுக்குச் செல்வதே நீதியானது” என்றான்.

“கர்ணா, பயனற்றபேச்சுக்களைச் சபையில் பேசாதே. தற்போது பாண்டவர்கள் உள்ள நிலையில் யுத்த மேற்பட்டால் துரியோதனனும் அவனது சேனைகளும் அழிவது உறுதி. அதனால் சமாதானமாகப் போவதே சிறந்த வழி” என்றார் பீஷ்மர்.

அதனால் சபையில் குழப்பமேற்பட்டது. பீஷ்மர் கூறுவது போலப் பாண்டவர்களுக்குப் பல்வேறு நாட்டரசர்களின் துணையிருக்கிறது. அதனால் சமாதானமாகப் போவதே நல்லது என்று நினைத்த திருதராட்டினன் சஞ்சயனை அழைத்துச் சொன்னான்; “ சஞ்சயா, நீ பாண்டவர்களிடத்துச் சென்று கோபப்படாது சமாதானமாகப் பேசி அவர்களை ஒரு நல்ல முடிவுக்குவரச் செய்” என்றான். உடனே சஞ்சயன் புறப்பட்டுப் பாண்டவர்களிடம் சென்றான்.

சஞ்சயன் தருமனைச் சந்தித்தபோது அவன் சஞ்சயனை ஆரத்தழுவினான்; “தருமா, உன்னைச் சந்தித்ததைப் பெரும்பாக்கியமாகக் கருதுகின்றேன். திருதராட்டினன் உனது சேமத்தை விசாரித்து வரும்படி என்னை அனுப்பியுள்ளார். அவர் சமாதானத்தையே விரும்புகிறார், யுத்தத்தை அல்ல” என்றான் சஞ்சயன்.

“அப்படியா? நாங்களும் சமாதானத்தைத் தான் விரும்புகிறோம்” என்றான் தருமன்.

“துரியோதனனும் கர்ணனும் திருதராட்டினனதும் பீஷ்மரினதும் மற்றும் பெரியவர்களிடமும் பேச்சுக்களை மதிக்காது தம் இஷ்டப்படி தான் நடக்கிறார்கள். அவர்கள் எல்லோரும்

துட்டர்கள், மூடர்கள். அதனால் அவர்களது பேச்சைக் கருத்திற் கொள்ளாது திருதராட்டினனது பேச்சுக்களையே நம்பு, அதன் படிநட. சமாதானம் தான் உலகையும் உயிர்களையும் காப்பது” என்றான் சஞ்சயன்.

“நாம் எப்போதும் சமாதானத்தைத்தையே விரும்புவோம். கிருஷ்ணன் எல்லாம் அறிந்தவர். தர்மத்தைக் காப்பவர் . அவர் எதைச் செய்யச் சொல்கிறாரோ அதையே நாம் செய்வோம்” என்றான் தருமன்.

அதைக்கேட்ட கிருஷ்ணன் சொன்னான்; “சஞ்சயா, நான் பாண்டவர்களின் நலத்தையே விரும்புகிறேன். அத்துடன் திருதராட்டினனும் அவனது புதல்வர்களும் நலமாக வாழவேண்டுமென்றும் விரும்புகிறேன். பாண்டவர்களுக்கு நீதி கிடைக்க வேண்டும். அதற்காக நான் சமாதானத்தில் ஈடுபடுவேன். இது இலகுவில் கைகூடுமென்று நான் நினைக்கவில்லை. பாண்டவர்கள் சமாதானம் பேசிய போதும் அது தவறினால் யுத்தம் செய்யவும் தயாராக உள்ளனர். இதில் எதைச் செய்வதென்று தீர்மானிப்பது திருதராட்டினனது கடமை”

“சஞ்சயா, நாம் வாழ்வதற்குத் தற்போது இடம் இல்லை. நாம் உரிய முறையில் வாழ்வதற்குத் திருதராட்டினன் எமது அடிப்படைத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்தல் வேண்டும். குறைந்தது எம் ஐவர்க்கும் ஐந்து கிராமங்களையாவது கொடுத்தல் வேண்டும்” என்றான் தருமன்.

அதன்பின் சஞ்சயன் தருமனிடமும் கிருஷ்ணனிடமும் விடை பெற்று அத்தினாபுரத்திற்குச் சென்றான்.

பாண்டவரிடத்துச் சமாதானம் பேசச் சென்ற சஞ்சயன் திரும்பவந்து திருதராட்டினனுக்குத் தருமன் சொன்ன விடயங்களை விபரமாகக் கூறினான். தருமனைச் சந்தித்த பின் அர்ச்சுனனைச் சென்று சஞ்சயன் சந்தித்தான். அப்போது அர்ச்சுனன் சொன்னதை அப்படியே விதுரன் சபையில் சொன்னான் ; “மகாராஜா, தருமன் சமாதானம் தான் எமது நோக்கம் அது தவறினால் தான் போர் என்றான். ஆனால் அர்ச்சுனன் சமாதானம் வேண்டாம், போர் தான் முடிவு என்றான். எம்மால் திரௌபதியைச் சபையில் அவமதித்ததைத் தாங்கி கொள்ள முடியாது. வீமன் செய்த சபதத்தை நிறைவேற்றினால் தான் திரௌபதி தன் கூந்தலை முடிப்பாள் . அதற்காகப் போர் செய்ய வேண்டும்” என்றான். ஆதலால் நியாயமான உரிமைகளைப் பாண்டவர்களுக்கு உடனே வழங்க வேண்டும்”.

“அர்ச்சுனனும், கிருஷ்ணனும் நரனும் நாராயணனுமாவர். அவர்களால் அழிக்க முடியாதவை எவையும் உலகில் இல்லை. போரில் உன்னையும் மனைவியையும் தவிர வேறு எவரும் எஞ்சப் போவதில்லை. இது உண்மை” என்றார் பீஷ்மர்.

“பீஷ்மர் சொல்வது உண்மை. பாதிராஜ்யத்தைப் பாண்டவர்களுக்குக் கொடுத்து விட்டு மிகுதியை நீ ஆள்வது தான் முறை. கர்ணனை விராடதேசத்தில் தோற்கடித்தவன் அர்ச்சுனன். உன்னைச் சிறைப்படுத்திய காந்தர்வனோடு போராடி உன்னை மீட்டவன் அர்ச்சுனன். அதனால் மகனே, அவர்களுக்குப் பாதிராஜ்யத்தைக் கொடுப்பது தான் உகந்தது” என்றான் திருதராட்டினன்.

“தந்தையே, முன்பு நான் தனியே சென்று விராட நாட்டில் போர் புரிந்தேன். இப்போது பலஅரசர்கள் எனக்குதவி செய்ய முன்வந்துள்ளனர். அதனால், தருமன் பயந்து தான் ஐந்து கிராமங்களைக் கேட்கிறான். ஐந்து கிராமங்கள், அல்ல ஓர் ஊசி முனையளவு நிலங்கூடக் கொடுக்க மாட்டேன்” என்று திமிருடன் பேசிய துரியோதனன் சபையை விட்டு வெளியேறினான்.

இவற்றைக் கேள்விப்பட்ட கிருஷ்ணன் தருமனிடம் வந்தான் ; “தருமா, துரியோதனன் யார்சொல்லையும் கேளாது அவர்களை அவமதிக்கிறான். துரோணர், பீஷ்மர், சஞ்சயன், விதூரன் போன்ற பெரியவர்களையும் மதிக்காது அவமதிக்கிறான். இனி யாரையும் தூதாக்க அனுப்புவதால் பயனில்லை. அதனால் நான் அங்கு சென்று பெரியவர்களையும் துரியோதனனையும் சந்தித்துப் பேசி வருகிறேன்.” என்றான்.

அதைத் தருமன் விரும்பவில்லை; “கிருஷ்ணா, நீ அறியாதது எதுவுமில்லை. துரியோதனன் துட்டன். உன்னை மதியாது விதாண்டாவாதம் பேசுவான். அவனை விடக் கர்ணன் மோசமானவன். அவனும் உன்னை அவமதிப்பான். இதை என்னால் பொறுத்துக் கொள்ளமுடியாது” என்றான்.

“துரியோதனனை அறியாதவனா நான்? ஆணவம் கொண்டு அக்கிராமங்களைச் செய்த எவரும் உலகில் இன்பமாக வாழவில்லை. சமாதானம் ஏற்படும் படியாக இதுவரையாரும் சொல்லவில்லை. நான் சென்று வருகிறேன். அவமானத்தை என்னால் தாங்கிக் கொள்ள முடியும். முன்பு அசுரர்கள் என்னை அவமானப்படுத்தியதை நீ அறியவில்லையா? எனக்கு யாரும் தீங்கு

செய்ய முடியாது. அதனால் என்னைத் தடுக்காதே” என்றான் கிருஷ்ணன்.

“எல்லாம் அறிந்தவன் நீ. உனக்கு என்ன நடக்கப்போவதென்றும் தெரியும். அதனால் சென்று வா” என்றான் தருமன்.

“நடைபெறும் நிகழ்வுகளைப் பார்க்கும் போது போர் நடைபெறும் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டேன். இருப்பினும் நீதிக்காகக் கடைசி முறையாக முயன்று பார்ப்போம்” என்று கூறிய கிருஷ்ணன் அத்தினாபுரத்திற்குப் புறப்பட்டான்.

32

சமாதானம் பேசக் கிருஷ்ணன் அஸ்தினா புரத்திற்குச் செல்கிறான் என்ற செய்தியைக் கேட்டுத் திரௌபதி அவனிடம் வந்து சொன்னாள் ; “கிருஷ்ணா, உனது கிருபையில்லாவிட்டால் அன்று நான் சபையிலேயே உயிர் துறந்திருப்பேன். எனது கூந்தலைப்பார். அது முடியப்படல் வேண்டும். எல்லாம் அறிந்தவன் நீ. அன்றுபோல என்னைக் காப்பாற்று. எனது எண்ணத்தை நிறைவேற்று” என்றாள்.

“திரௌபதி , கவலை கொள்ளாதே. திருதராட்டினனது புதல்வர்கள் யார் சொன்னாலும் கேட்கமாட்டார்கள். அது விதி. இருப்பினும் உலக நடைமுறைக்காகச் செல்கிறேன். உனது எண்ணம் விரைவில் நிறைவேறும்,” என்றான் கிருஷ்ணன் .அதைக்கேட்ட திரௌபதி மனம் மகிழ்ந்தாள்.

கிருஷ்ணன் அத்தினாபுரத்திற்கு வருகிறான் என்பதை அறிந்தமக்கள் தமது வீடுகளையும் வீதிகளையும் அலங்காரம் செய்தார்கள்; “கிருஷ்ணனை நல்ல முறையில் வரவேற்று

வேண்டியபரிசுகளை அளித்துக் கௌரவப் படுத்துங்கள்” என்று திருதராட்டினன் தனது மக்களுக்கும் விதூரனுக்கும் பணித்தான்.

“அரசே, கிருஷ்ணனிடம் இல்லாத எதையும் நாம் பரிசாகக் கொடுக்க முடியாது. அத்துடன் தூதுவனாக வருபவன் பரிசுப்பொருட்களை ஏற்கமாட்டான். அதனால் அவன் எதற்காக வருகிறான் என்பதை அறிந்து அதைக் கொடுப்பதே முறை” என்றான் விதூரன்.

கிருஷ்ணன் அத்தினாபுரத்துள் நுளைந்ததும் மங்கலபேரிகைகள் முழங்கின. மக்கள் நிறைகுடம் வைத்து மாலைகள் அணிவித்து ஆடிப்பாடி மகிழ்ந்தனர். பிராமணர்கள் வேதத்தை ஓதினர். கோவில்களில் பூசைகள் நடைபெற்றன. அவற்றைக் கண்டுகளித்து மகிழ்ந்த கிருஷ்ணன் திருதராட்டினனைக் கண்டு பேசி மகிழ்ந்தான். அதன் பின் துரியோதனனைச் சந்தித்துச் சிறிது நேரம் உரையாடி விட்டுத்தனக்கென ஒதுக்கப்பட்ட துச்சாதனனது மாளிகைக்குத் தனது பரிவாரங்களுடன் சென்று தங்கினான்.

கிருஷ்ணனைச் சந்திக்க வந்த விதூரன் சொன்னான்; “கண்ணா, துரியோதனனும் அவனது சகாக்களும் தம்மை யாராலும் வெல்லமுடியாதென்ற திமிரில் இருக்கிறார்கள். அதனால் அவர்கள் சமாதானத்திற்கு ஒத்துக் கொள்வார்கள் என்று நான் நினைக்கவில்லை. துரியோதனன், பாண்டவர்களுக்கு ஓர் ஊசி முனையளவு பூமியைக் கூடக் கொடுக்கமாட்டேன் என்று சபையில் கூறியவன். அவனை எப்படிச் சமாளிக்கப் போகிறீர்கள்”

“எல்லாவற்றையும் அறிந்த பின்பு தான் நான் இங்கு வந்துள்ளேன். தமக்கு வரும் தீமையைத் தவிர்க்கவேண்டும். ஆனால் பிறருக்கு நன்மை செய்தல் வேண்டும். இதுதான்

உலகநீதி. அதை உணரத் தவறினால் அழிவுதான் ஏற்படும்.” என்று சிரித்தான் கிருஷ்ணன்.

மறுநாள் காலை அரச அவை கூடியது. திருதராட்டினன் உட்பட மந்திரி பிரதானிகள் துரோணர் விதூரன் போன்ற அனைவரும் சபையில் இருந்தனர். கிருஷ்ணன் சபைக்குள்ப் பிரவேசித்ததும் அனைவரும் எழுந்து அவனுக்கு மரியாதை செலுத்தினர். பதிலுக்கு சபைக்கு மரியாதை செலுத்திய கிருஷ்ணன் தனக்கென ஒதுக்கப்பட்டிருந்த ஆசனத்தில் அமர்ந்து கொண்டான்.

“நான் பாண்டவர்கள் இழந்த உரிமைகளை பெற்றுக்கொடுப்பதற்காகவே இங்கு வந்திருக்கிறேன். பாண்டவர்கள் வாழ வழியற்றவர்களாகவே தற்போது இருக்கிறார்கள். இதை உணராத துரியோதனனின் செயலைத் தந்தையாகிய தாங்களும் ஏற்றுள்ளீர்கள். இது பெரும் தவறு. அதனால் தங்கள் புத்திரர்களுக்கு நற்போதனை செய்து பாண்டவர்களுக்குரிய பங்கைக் கொடுங்கள்” என்றான் கிருஷ்ணன்.

“கிருஷ்ணன் சொல்வது உண்மை, அதையே நானும் விரும்புகிறேன்” என்றான் திருதராட்டினன்.

“துரியோதனா, அரசர்கள் எவ்வேளையிலும் நீதி தவறக்கூடாது. தவறினால் அவர்களது குலம் அழிந்து விடும். உனது செயல்களால் குலத்திற்கு ஈனத்தைத் தேடுகிறாய். உன் முன்னோர்கள் பெரும் கொடைவள்ளல்கள். அவர்களைப் பின்பற்றி உனது சகோதரர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டியவற்றை உடனே கொடுத்துவிடு. அதைத்தான் உனது தந்தையும் விரும்புகிறார்” என்றான் கிருஷ்ணன்.

“நாம் சூதாடிப்பெற்ற எவற்றையும் ஒருபோதும் திருப்பிக் கொடுக்க மாட்டோம்”. என்று கூறிய துரியோதனன் சபையை விட்டு வெளியே செல்ல, அவனது சகோதரர்களும் கர்ணனும் அவனின் பின்னே சென்றனர்.

திருதராட்டினனுக்குப் பயமுண்டானது. கம்சனையும் சிகுபாலனையும் தனித்து நின்று கொன்ற கிருஷ்ணன் தனது மகனையும் கொன்று விடுவான் என்று அஞ்சினான்.

“யார் எதைச் சொன்னாலும் துரியோதனன் கேட்கமறுக்கிறான். அதனால் பெரும் தீமையுண்டாகப்போகிறது. கிருஷ்ணா, என்னால் எதுவும் செய்ய முடியவில்லை” என்று கலங்கினான் திருதராட்டினன்.

33

துரியோதனன் கிருஷ்ணனை அவமதித்தைக் கேள்விப்பட்ட குந்திதேவி கலங்கிப்போனாள். இனி யுத்தம் முடித்த முடிவு என நினைத்தாள். விதூரனும் இனிச் சமாதானப் பேச்சுக்கு இடமில்லை துரியோதனனாதியோர் யுத்த முடிக்கம் செய்கிறார்கள் என்று கூறிய பின் அவளால் நிம்மதியாக இருக்கமுடியவில்லை. தனக்குச் சூரிய தேவனின் அருளால் கிடைத்த பிள்ளை கர்ணன் என உணர்ந்தாள். அவன் அர்ச்சுனனுடன் தீராத பகை கொண்டுள்ளான். அவனை அழித்தே தீருவேன் என்று சபதமும் செய்துள்ளான். சகோதரர்கள் என்று அறியாமல் இருவரும் பெரும் விரோதம் கொண்டுள்ளனர். அதைத் தெரியப்படுத்தி அவர்கள் இருவரையும் ஒன்று சேர்க்கவேண்டும் என்று நினைத்துக் குந்திதேவி கர்ணனின் மாளிகைக்குச் சென்றாள்.

கர்ணன் கங்கைக் கரையில் சூரிய வணக்கத்தில் ஈடுபட்டிருந்தான். வணங்கி முடிந்ததும் திரும்பிய கர்ணன்

குந்திதேவியைக் கண்டான் ; “பாண்டவர்களின் தாயான இவள் ஏன் என்னைத் தேடி வந்தாள்” என எண்ணியவாறு அவளின் அருகே சென்று அவளை வணங்கினான்.

“மகனே, நீ தேரோட்டியின் மகன் அல்ல, எனது மகன் . சூரியதேவனின் அனுக்கிரகத்தால் நான் திருமணமாகுமுன் பிறந்தவன்” என்று கூறிக் கர்ணனை கட்டியணைத்து விம்மி விம்மி அழுதாள்.

கர்ணன் திகைத்துப் போனான். குந்தி சொன்னதை அவனால் நம்பமுடியவில்லை.

“மகனே, நீ உனது சகோதரர்கள் ஐவரோடும் சேர்ந்து விடு, நீ தான் எனது மூத்த புதல்வன். அதனால் நீயே நாட்டை ஆழ வேண்டியவன். துட்டர்களுடன் சேர்ந்து நீதியை அழிக்காதே. உன்னால் எனது புத்திரர்கள் அழியக் கூடாது. அவர்கள் அழிந்தால் சகோதரனால் அழிக்கப்பட்டனர் என்ற பழி உண்டாகும். அது உயிருள்ளவரை நிலைத்திருந்து தீராத கவலையைக் கொடுக்கும். அதனால் வா மகனே. வந்து உனது சகோதரர்களுடன் சேர்ந்து நாட்டை ஆள்” என்றாள் குந்தி.

“தாயே, இன்று தான் நீங்கள் சொந்தம் கொண்டாடுகிறீர்கள். இவ்வளவு காலமும் எனக்கு உணவு தந்து, உடை தந்து, நாட்டையும் தந்த துரியோதனனுக்கு நான் துரோகம் செய்ய மாட்டேன். அவன் எனது உயிர் நண்பன். அத்துடன் அர்ச்சுனன் எனது ஜென்ம விரோதி. அதனால் அவனைக் கொல்லாது விட மாட்டேன். தாயே, அர்ச்சுனனைத் தவிர்ந்த உமது புத்திரர்கள் எவரையும் நான் தீண்டமாட்டேன். இது சத்தியம். அது போல நான் துரியோதனனை விட்டுப் பிரியவும் மாட்டேன். . இதுவும் சத்தியம்” என்றான் கர்ணன்.

குந்தி பாசத்துடன் பல கதைகள் கூறியும் கர்ணன் அவற்றைக் கேட்கவில்லை. அவன் சத்தியம் தவறாதவன் என்று குந்திக்குத் தெரியும். அதனால் அவள் அவனிடமிருந்து விடைபெற்றாள்.

34

கிருஷ்ணன் உபப்பிலாவியத்திற்கு வந்து பாண்டவர்களைச் சந்தித்தான் ; “தருமா, இனியும் சமாதானம் பேசுப்பயனில்லை. எதையும் புரிந்து கொள்ள முடியாத மூர்க்கனாகத் தூரியோதனன் விளங்குகிறான். தானாகவும் உணர்கிறானில்லை. பெரியவர்களான துரோணர், விதூரர், பீஷ்மர் முதலியோர் நியாயத்தை எடுத்துக்கூறிய போதும் அவற்றைக் கேளாது அவர்களை அவமதிக்கிறான். ஆகையால் இனிப்பேசிப் பயனில்லை. யுத்தத்திற்கான ஆயத்தங்களை விரைந்து செய்யுங்கள்” என்றான் கிருஷ்ணன்.

“சகோதரர்களே, இனிப்பேசுவதால் பயனில்லை என்று எல்லாம் அறிந்த கிருஷ்ணன் சொல்லிவிட்டான். அதனால் போருக்குவேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யுங்கள். எமது சேனையை ஏழுபகுதிகளாகப் பிரித்து அவற்றிற்கு முறையே துருபதன், விராடன், திருஷ்டத்யும்மன், சிகண்டி, சாத்யகி, சேதிதானன், பீமசேனன் ஆகிய ஏழுபேரையும் ஒவ்வொன்றிற்கும் தலைமை தாங்கச் செய்வோம். இவ் ஏழுபேரில் யாரைத் சேனாதிபதியாக்குவது என்று முடிவு செய்யுங்கள்” என்றான் தருமன்.

“எமக்கு அஞ்ஞாதவாதகாலத்தில் பேருதவி புரிந்த விராடனைச் சேனாபதியாக்கலாம்” என்றான் சகாதேவன்.

“துருபதனே, பீஷ்மரை எதிர்க்கக் கூடிய வல்லமையுள்ளவன் அவனைச் சேனாபதியாக்குவது தான் பொருத்தமானது” என்றான் நகுலன்.

“பீஷ்மரை எதிர்க்கும் வல்லமை திருஷ்டத்யும்மனுக்கே உண்டு . அவனைச் சேனாபதியாக்குங்கள்” என்றான் அர்ச்சுனன்.

“அர்ச்சுனன் கூறியது போலத் திருஷ்டத்யும் மனைச்சேனாபதியாக்குவது தான் நல்லது” என்றான் வீமன்.

அவற்றைக் கேட்டறிந்த தருமன், கிருஷ்ணனைப் பார்த்து; “தாங்களே இவர்களுள் பொருத்தமானவரைத் தீர்மானியுங்கள்” என்றான். அதற்குக் கிருஷ்ணன்; “திருஷ்டத்யும்மனே பொருத்தமானவன். அவனுக்குச் சேனாபதியாக அபிஷேகம் செய்யுங்கள்” என்றான்.

கிருஷ்ணனின் சொற்படி திருஷ்டத்யும் மனுக்குச் சேனாதிபதி அபிஷேகம் செய்யப்பட்டது. அதே வேளை படைகள் பரீட்சிக்கப்பட்டன. ஆயுதங்கள் திருத்தப்பட்டன. போருக்குரிய ஆயத்தங்களைப் பாண்டவர்கள் விரைவாகச் செய்து கொண்டிருந்தனர்.

பாண்டவர்கள் தமது படைக்குச் சேனாதிபதியைத் தேர்வு செய்த பின்பு கௌரவர்களின் படைக்குச் சேனாதிபதியாகத் துரியோதனன் பீஷ்மரைத் தெரிவு செய்தான்.

“பிதாமகரே, எங்களது படைக்குச் சேனாதிபதியாக இருந்து பாண்டவர்களை அழித்து எனக்கு இராஜ்ஜியம் முழுவதையும் ஆளும் உரிமையை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தல் வேண்டும்” என்று துரியோதனன் பீஷ்மரின் பாதங்களைப் பணிந்தான்.

“துரியோதனா, நீயும் பாண்டவர்களும் எனக்குச் சமமானவர்களே தவிரப் பாண்டவர்கள் எனது எதிரிகள் அல்ல, அதனால் நான் எக்காரணம் கொண்டும் பாண்டுவின் புத்திரர்களைக் கொல்லமாட்டேன். நான் உன்னிடம் பட்ட கடனைத் தீர்த்துக் கொள்ளவே போராடுகிறேன்” என்றார் பீஷ்மர்.

பீஷ்மரைச் சேனாதிபதியாக்கியது கர்ணனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. அதனால் அவன் சொன்னான்; “பீஷ்மர் உயிருடன் இருக்கும் வரைக்கும் நான்போரில் ஈடுபடமாட்டேன். அவர் இறந்ததும் சேனைக்குத் தலைமை தாங்கி அர்ச்சனனைக் கொல்வேன்” என்றான்.

பீஷ்மரின் நிபந்தனையைத் துரியோதனன் ஏற்றுக் கொண்டான். பாண்டவர்களது பெருஞ்சேனையும் கௌரவர்களது பெருஞ்சேனையும் போரிடத் தயாராகிவிட்டன.

அவ் வேளையில் பல ராமன் பாண்டவர்களது பாசறைக்கு வந்தான். பலராமன் கிருஷ்ணனின் சகோதரன். அவனுக்குப் போர் செய்வது பிடிக்கவில்லை; “போர் செய்தால் ஆயிரக்கணக்கான வீரர்கள் உயிரிழப்பார்கள். ஆயிரக்கணக்கான வீரர்கள் தமது அங்கங்களை இழப்பார்கள். அதனால் பலபெண்கள் விதவைகளாவார்கள். இவை நடைபெறுவது எனக்கு விருப்பமில்லை. இரத்த உருத்துடையவர்கள் அதே இரத்த உரித்தாளர்களால் கொல்லப்படுவது அநியாயமானது. அதைக் காண நான் விரும்பவில்லை. பலமுறை இதைக் கிருஷ்ணனுக்கு எடுத்துரைத்த போதும் அவனுக்கும் விளங்கவில்லை. போரிடும் இருபகுதியினரும் எனக்கு மிகவும் வேண்டியவர்கள். அதனால் நான் இருபகுதியினருக்கும் உதவாது தீர்த்தயாத்திரை செல்கிறேன்” என்று கூறி விட்டுச் சென்றான்.

பாண்டவர்களுடைய சேனைகளும் கௌவைவர்களுடைய சேனைகளும் போர்க்களமான குரு சேத்திரத்தில் எதிரெதிராக் கூடி நின்றன. போர்க் களத்தில் நடக்கும் நிகழ்ச்சிகளைத் திருதராட்டினனுக்குச் சஞ்சயன் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

போருக்கான ஆயத்தங்கள் யாவும் முடிந்த நிலையில் போர் அறிவிப்பான சங்கநாதத்தை எதிர்பார்த்துப் படைகள் காத்திருந்தவேளை தருமன் திடீரெனத் தனது ஆயுதங்களைக் களைந்து விட்டுத் தேரில் இருந்து இறங்கி எதிரிகளின் படையை நோக்கி ஓடிச்சென்றான். இதை எவரும் எதிர்பாராததால் எல்லோரும் அதிர்ச்சியடைந்தனர். ஒவ்வொருவரும் தாம் நினைத்தவற்றைப்பேசினர். அர்ச்சுனன் அதிர்ச்சியடைந்து தருமனின் பின்னால் ஓட எத்தனித்தான். அதை அவதானித்த கிருஷ்ணன் சொன்னான்; “அர்ச்சுனா, விபரீதமாக எதுவும் நடைபெறமாட்டாது. தருமன் ஆச்சாரியர்களிடத்து ஆசிபெறச்செல்கிறான்”.

தருமன் ஓடோடிச் சென்று பீஷ்மரது பாதங்களைப் பணிந்து; “பிதாமகரே, எம்மை வளர்த்து ஆளாக்கியவர்களுடன் போர் செய்யப்போகிறோம். என்னை ஆசீர்வதியுங்கள்” என்றான்.

“மகனே, நீவிரும்பாத போர் உன்னை வந்தடைந்திருக்கிறது. அரச வழக்கப்படி எதிர்ப்பவனின் தராதரத்தைப் பாராது எதிரியென நினைத்து உக்கிரமாகப் போர் செய். உனக்கு வெற்றி உண்டாகட்டும்” என்றார் பீஷ்மர்.

பீஷ்மரிடம் ஆசி பெற்ற தருமன் துரோணரிடமும் சென்று ஆசிபெற்றான்; “மகனே, ஒருபோதும் அதர்மம் வென்றதில்லை, நாம் கயவர்களுக்குக் கடமைப்பட்டதால் அவர்களுக்காகப் போர்

செய்கிறோம். எது நீதியோ அதுவே வெல்லும். அதனால் எதற்கும் அஞ்சாமல் போர்செய். எனது ஆன்மா உன்பக்கமே இருக்கும்” என்றார் துரோணர்.

சங்குகள் ஒலித்தன. பேரிகைகள் முழங்கின. முதலாம் நாள்ப்போர் ஆரம்பமானது. தேர்த்தட்டில் காண்டபத்துடன் போரிடத் தயாராக நின்ற அர்ச்சுனன், தன் எதிரே நின்ற குருமார்களையும், பெரியவர்களையும், உறவினர்களையும் பார்த்தான். அவனால் போர் செய்ய முடியவில்லை. அதனால் காண்டபத்தைத் தேர்த்தட்டில் வைத்து விட்டு; “ கிருஷ்ணா, என்னை ஆளாக்கியவர்களைக் கொல்ல என்னால் முடியவில்லை. இக் கொடுமையான போர் நாட்டின் மீது கொண்ட ஆசையால் தானே வந்தது. எனக்கு நிலமும் வேண்டாம், போரும் வேண்டாம்” என்றான் .

அப்போது கிருஷ்ணன் பகவத்கீதையை அவனுக்கு உபதேசித்துத் தனது விஸ்வரூபத்தைக் காட்டினார். அதனால் மனம் தெளிந்த அர்ச்சுனன் காண்டபத்தைத் தூக்கி எதிரிகளை அழிக்க ஆயத்தமானான்.

முதலாவது நாள் யுத்தம் ஆரம்பமானது. கௌரவர்களின் சேனைகளுள் துச்சாதனனது சேனை முன்னே சென்றது. பாண்டவர்களின் சேனைகளுள் வீமனின் சேனை முன்னே சென்றது. சிம்மநாதமும் சங்கின் ஒலியும் பேரிகைகளின் முழக்கமும் குதிரைகளின் கணைப்பும் யானைகளின் பிளிறலும் வாள்களின் உரசும் ஓசையும் பெரிதாகக் கேட்டன.

முதலாம் நாள்ப் போரில் பாண்டவர்களது சேனையைப் பீஷ்மர் உக்கிரமாகத் தாக்கினார். அர்ச்சுனனின் மகனான அபிமன்யு பீஷ்மரையும் கிருத்த வர்மனையும் சல்லியனையும் அம்புகள் எய்து முன்னேற விடாமல் தடுத்தான். அபிமன்யுவின் ஓர் அம்பு

துர்முகியின் சாரதியின் தலையைத் துண்டித்தது. மற்றொர் அம்பு கிருபாச்சாரியாரின் வில்லை ஓடித்தது. அதனால் கோபமுற்ற பீஷ்மர் சரமாரியாக அம்புகளைத் தொடுத்தார். அவற்றையெல்லாம் அபிமன்யு தடுத்தான். பீஷ்மரது பனை மரக்கொடியையும் அபிமன்யு அறுத்து வீழ்த்தினான்.

விராடனது மகன் உத்தரன் யானை மீது ஏறிச் சென்று சல்லியனைத் தாக்கினான். சல்லியனது தேரில் பூட்டியகுதிரைகள் நான்கும் உத்தரனது யானையால் மிதிக்கப்பட்டு இறந்தன. சல்லியன், உத்திரன் மீது அம்பை எய்தான். அது உத்தரனது கவசத்தைப் பிளந்தது. உத்தரன் அந்த இடத்திலேயே மரணமானான். யானை சல்லியனைத் தாக்கியது. சல்லியன் கத்தியை எடுத்து யானையின் தும்பிக்கையை வெட்டினான். அதனால் யானை இறந்தது.

உத்திரனது சகோதரான சுவேதன் தனது சகோதரன் சல்லியனால் கொல்லப்பட்டதை அறிந்து வந்து சல்லியனை மூர்க்கத் தனமாகத் தாக்கினான். அதைக்கண்ட துரியோதனன் பெரும் படையுடன் வந்து சுவேதனைத் தாக்கினான். சுவேதன் அவர்களை எதிர்த்துத் தாக்க அவர்கள் பின் வாங்கினர். அதனால் சுவேதன் பீஷ்மரைத் தாக்கினான். இருவருக்கும் இடையில் கடுமையான யுத்தம் நடைபெற்றது. சுவேதன் கதாயுதத்தை எடுத்துப் பீஷ்மரைத்தாக்க, பீஷ்மர் அதிலிருந்து தப்புவதற்காகத் தரையில் குதித்தார். கதாயுதம் பட்டதேர் சுக்கு நூறாயிற்று.

முதலாவது நாள் யுத்தத்தில் பாண்டவர்களது படை பெரும்பாதிப்படைந்திருந்தது. கௌரவர்களின் படை பெரிதும் பாதிக்கப்படவில்லை. அதனால் துரியோதனன் பெரும் மகிழ்ச்சி கொண்டான். பாண்டவர்கள் துயரத்துக்குள்ளானார்கள்.

“தருமா, கவலை கொள்ளாதே. போர் தொடங்கிய அன்றே வெற்றி தோல்வியைக் கணிக்க முடியாது. சூரர்களான உனது சகோதரர்கள் எதிரிகளை வதைப்பார்கள்” என்றான் கிருஷ்ணன்.

இரண்டாம் நாள் யுத்தம் தொடங்கியது. பாண்டவர்களின் படை வீரர்கள் மிகுந்த உற்சாகத்துடன் போர் புரிந்தனர். கௌரவர்களின் படைவீரர்கள் முதல்நாள் வென்றமையால் கர்வத்துடன் போரிட்டனர்.

பீஷ்மரின் தலைமையிற் சென்ற படைவீரர்கள் பாண்டவர்களது படைவீரர்களைக் கடுமையாகத்தாக்கினர்.

“கிருஷ்ணா, பீஷ்மரைக் கொன்றாழொழியக் கௌரவர்களின் படையை வெல்லமுடியாது. அதனால் பீஷ்மரைக் கொல்லவேண்டும். அதனால் பீஷ்மருக்கருகே தேரைக் கொண்டு செல்” என்றான் அர்ச்சுனன்.

உடனே கிருஷ்ணன் தேரைப் பீஷ்மருக்கருகே கொண்டு சென்றான். அர்ச்சுனன் பீஷ்மரைத் தாக்கத் தொடங்கியதும் கௌரவர்களது படைவீரர்கள் ஒன்று திரண்டு அர்ச்சுனனைத் தாக்கினார், பீஷ்மரை “எவ்வேளையிலும் காப்பாற்றவேண்டும்” என்று துரியோதனன் கட்டளையிட்டிருந்ததால் ஆயிரக்கணக்கான வீரர்கள் அர்ச்சுனனைச் சுற்றி நின்று தாக்கினார். அர்ச்சுனன் உக்கிரமாகத் தாக்கி அவர்களை அழிந்தான். கௌரவர்களின் படைவீரர்கள் பலர் கொல்லப்பட்டனர். மிகுதியானவர்கள் தப்பி ஓடினர். அதைக்கண்ட துரியோதனன் பீஷ்மரின் அருகே வந்தான்; “பிதாமகரே, இன்று உங்கள் வீரம் எங்கே சென்றது? நிலைமையைப் பார்த்தால் அர்ச்சுனனும் கிருஷ்ணனும் உம்மை அழித்து விடுவார்கள் போலத் தெரிகிறது” என்றான்.

அதனால் தடுமாறிய பீஷ்மர் தன்பலம் முழுவதையும் திரட்டிச் சரமாரியாக அம்புகளைத் தொடுத்தார். அர்ச்சுனனும் தனது பலம் முழுவதையும் திரட்டி அம்புகளைத் தொடுத்தான். இருவருக்குமிடையில் உக்கிரமாகப் போர் நடைபெற்றது.

இதேவேளை மறுபுறத்தில் துரோணரும் திருஷ்டத்யும்மனும் பெரும்போர் செய்து கொண்டிருந்தனர். திருஷ்டத்யும்மனின் வம்ச விரோதி துரோணர். அதனால் திருஷ்டத்யும்மன் சரமாரியாகப் பாணங்களைத் தொகுத்தான். கத்திகளை வீசினான். கதாயுத்தத்தால் தாக்கினான். அவற்றை யெல்லாம் துரோணர் இலகுவாகத் தடுத்து நிறுத்தியதோடு உக்கிரமாகத் தாக்கினார். அவனது தேர் உடைந்து சக்குநூறாகியது. அதனால் கதாயுத்தத்தால் துரோணரைத் தாக்கினான். அதையும் துரோணர் பாணங்களால் தாக்கி அழித்தார். திருஷ்டத்யும் மனின் ஆபத்தான நிலையைக்கண்ட வீமன் தனது சேனையுடன் வந்து உக்கிரமான போர் செய்து திருஷ்டத்யும்மனைத் தனது தேரில் ஏற்றிச் சென்றான்.

அதைக்கண்ட துரியோதனன் வீமனது சேனையைத் தாக்கும் படி கலிங்க தேசத்தரசனுக்குக் கட்டளையிட்டான். வீமன் தன்னைத் தாக்கவந்த கலிங்கதேசத்து வீரர்களைத் தாக்கிச் சின்னாபின்னப் படுத்தினான். கலிங்கப்படை தப்பியோடுவதைக் கண்ட பீஷ்மர் அப்படை வீரர்களுக்கு உதவி செய்யவந்தார். சத்தியகி விடுத்த அம்பு பீஷ்மரின் தேர்ச் சாரதியைக் கொன்றது. அதனால் குதிரைகள் தறிகெட்டு ஓடின. பாண்டவ வீரர்கள் உற்சாகத்துடன் போர்புரிந்தனர். இரண்டாம் நாள் யுத்தத்தில் பாண்டவர்கள் பெருவெற்றி பெற்றனர். தோல்வியடைந்த கௌரவர்கள் மிகுந்த துக்கமடைந்தனர்.

மூன்றாம் நாள் யுத்தம் ஆரம்பமானது. பீஷ்மர்தன் சேனையைக் கருவியூகமாக அமைத்தார். வியூகத்தின் முன்நிலையில் பீஷ்மர் நிற்க, துரியோதனன் தனது படையுடன் பின்னே நின்றான்.

பாண்டவர்கள் தமது சேனையைத் சந்திரவடிவமாக அமைத்தனர். பிறையின் வலப்பக்கக் கொம்பில் வீமனும், இடப்பக்கத்துக்கு கொம்பில் அர்ச்சுனனும் நின்றனர். அர்ச்சுனன் மிகக்கடுமையாகத் தாக்கிய போதும் அவனால் கருவியூகத்தை உடைக்க முடியவில்லை. கௌரவரின் படைவீரர் தமது பலம் முழுவதையும் திரட்டி அர்ச்சுனனைத் தாக்கினர். சக்தி மிகுந்த ஆயுதங்கள் , ஈட்டிகள், அம்புகள், முத்திரைகளையும் அர்ச்சுனன் மீது ஏவினர். அவர்களின் நோக்கம் அர்ச்சுனனைக் கொல்வதே. அதை அறிந்த அர்ச்சுனன் காண்டபத்தால் அனைத்தையும் அழித்தான்.

அவர்களைக் காப்பாற்றுவதற்காகச் சகுனி பெரும்படையுடன் அவ்விடம் வந்தான். அவர்களைச் சத்தியகியும் அபிமன்யுவும் எதிர்த்தனர். சத்தியகியின்தேர் உடைந்து தூள்தூளானது. உடனே அபிமன்யு சத்தியகியைத் தனது தேரில் ஏற்றினான். இருவருமாகச் சேர்ந்து சகுனியின் படையைத் தாக்கினர். தருமனது படையைத் துரோணரும் பீஷ்மரும் கடுமையாகத் தாக்கினர். நகுலனும் சகாதேவனும் தருமனுக்கு உதவி புரியச் சென்று துரோணரது படையையும் பீஷ்மருடைய படையையும் எதிர்த்தனர். வீமனும் அவனது மகன் கடோற்கஜனும் சேர்ந்து துரியோதனனது படையைத் தாக்கினர். கடோற்கஜனது தாக்குதலைச் சமாளிக்க முடியாது துரியோதனன் கலங்கினான். வீமனது கதாயுதம் துரியோதனனைத் தாக்கியதால் அவன் மயக்கமுற்றுத் தேரில் விழுந்தான். தேர்ச் சாரதி சாதூரியமாகத் தேரைத் திருப்பி

ஓட்டினான். அதனால் கலக்கமடைந்த படைவீரர்கள் சிதறிஓட, வீமன் அவர்களைத் துரத்தித் துரத்தித் தாக்கினான்.

பீஷ்மரும், துரோணரும் சிதறி ஓடிய படைவீரரைத் தடுத்து நிறுத்திப் போராடினர். மயக்கம் தெளிந்த துரியோதனன்; “பிதாமகரே, உங்களுக்குப் பாண்டவர்கள் மீது தான் அன்பு அதிகமென்று எனக்குத் தெரியும். அதனால் தான் பெரும் வீரர்களான நீங்கள் இருவரும் உங்கள் முழுப்பலத்தையும் திரட்டிப் போராடவில்லை. போராடியிருந்தால் நமது படைசிதறியிராது. உங்கள் இருவருக்கும் போராட விருப்பமில்லாவிட்டால் நீங்கள் போர்க்களத்தை விட்டுச் செல்லலாம்” என்றான்.

“துரியோதனா, நீ நற்போதனைகளை ஏற்க மாட்டாய். பாண்டவர்கள் பெரும் பல சாலிகள். அவர்களை யாரும் எதிர்த்துப் போராடமுடியாதென்று முன்பே சொன்னேன். நீ கேட்கவில்லை. என்னால் முடிந்தவரை போராடுவேன். உனது வீரர்கள் பலவீனர்கள். நீயும் பலவீனமானவன். இல்லாவிட்டால் மயக்கமடைந்திருப்பாயா? நீ மயங்கியதும் வீரர்கள் நீ இறந்துவிட்டதாகக் கருதித் தான் சிதறி ஓடினர். பிறகேன் என்னைக் குறை கூறுகிறாய்?” என்ற பீஷ்மர் மறுபடியும் போரிட்டார்.

துரியோதனனுடைய கொடிய வார்த்தைகளைக் கேட்டுச் சகிக்க முடியாத பீஷ்மர் உக்கிரமாகப் போர்செய்தார். அதனால் பாண்டவர்களது படை நிலை குலைந்தது. அதைக்கண்ட கிருஷ்ணன்; “அர்ச்சுணா, பீஷ்மருக்கருகில் தேரைக்கொண்டு செல்கிறேன். நீ அவரைத் தாக்கு. உனது சபதம் நிறைவேற ஆரம்பித்து விட்டது” என்றான்.

அர்ச்சுனனுக்கும் பீஷ்மருக்கும் கடுமையான யுத்தம் நடைபெற்றது. பீஷ்மரது வில்லை அர்ச்சுனன் உடைத்தான்.

அதனால் பீஷ்மர் வேறொருவில்லை எடுத்தார். அதையும் அர்ச்சுனன் தகர்த்தான். பீஷ்மரின் அம்புகள் பலவும் அர்ச்சுனனையும் கிருஷ்ணனையும் தாக்கிக் காயப்படுத்தியது. அதனால் வெருண்டெழுந்த கிருஷ்ணன் தனது சக்கரா யுத்தத்தை எடுத்துப் பீஷ்மரைக் கொல்ல நினைத்தான். அதைக் கண்ட பீஷ்மர் தனது வில்லைக் கீழே போட்டுவிட்டு; “பரம் பொருளே, நீ என்னைக் கொன்றால் எனக்கு பெரும் பேறு கிடைக்கும். என்னை உடனே கொல்” எனக் கை கூப்பினார்.

அதைக் கண்ட அர்ச்சுனன் ; “யாதவா, பரம்பொருளே. நீ அறியாதது எதுவுமில்லை. பீஷ்மரை நீ கொல்வது போருக்கு முரணானது. அவரை நான் கொல்லவேன்” என்று கூறிய பின் கிருஷ்ணனின் கோபம் தணிந்தது.

அதன்பின் அர்ச்சுனன் கௌரவரின் படையைக் கொடுரமாகத் தாக்கினான். பல ஆயிரம் படை வீரர்கள் அதனால் இறந்தனர். அன்று சூரியன் மறைந்தமையால் மூன்றாம் நாள்ப்போர் முடிவுக்கு வந்தது.

நான்காம் நாள் யுத்தம் ஆரம்பமானது. அசுவத்தாமனும் , பூரிசிரவசுவம், சல்லியனும், சித்திரசேனனும், சலனுடைய மகனும், அபிமன்னுவைச் சுற்றி நின்று தாக்கினார்கள். அதைக்கண்ட அர்ச்சுனனும், திருஷ்டத்யும் மனும் அபிமன்னுவுக்கு உதவியாக வந்தனர். அப்போது சலனுடைய மகனை அபிமன்யு கொன்றான். அதனால் கோபங்கொண்ட சலனும் சல்லியனும் திருஷ்டத்யும் மனைத் தாக்கினார். சலன், திருஷ்டத்யும் மனின் வில்லின் நாணை கூரிய அம்பால் அறுத்தான். அதைக்கண்ட அபிமன்யு சலனையும் சல்லியனையும் தாக்கினான். இவற்றைக் கண்ட துரியோதனன் தனது படையுடன் வந்து சலனையும் சல்லியனையும் காத்தான்.

வீமன் கதாயுதத்துடன் துரியோதனனின் யானைக் கூட்டத்துள்ப் புகுந்து யானைகளைத் தாக்கிக் கலவரப் படுத்த, யானைகள் பீதியடைந்து ஓடித்தப்பின. இதைக் கண்ட துரியோதனனும் தம்பிமாரும் பீமன் மீது அம்புமழை பொழிந்தனர். அதனால் வீமன் தேரில் ஏறி, துரியோதனனையும் அவனது சகோதரர்களையும் தாக்கினான். அதில் துரியோதனனின் தம்பிமார் எண்மர் மாண்டனர். துரியோதனன் நிலைதடுமாறித் தேரில் சாய்ந்தான். அப்போது கடோற்கஜன் அவ்விடம் வந்து தகப்பனுக்கு உதவியாகச் செயற்பட்டுப் பலரைக் கொன்றான்.

திருதராட்டினனது எட்டுப்புதல்வர்கள் போர்க்களத்தில் இறந்த செய்தியைச் சஞ்சயன் சொல்லத் திருதராட்டினனுக்குத் துன்பம்மேலிட்டது. விம்மி விம்மி அழுதான்.

“சஞ்சயா, எனது எட்டுப்புதல்வர்களையும் கொல்வதைத் துரோணரும் பீஷ்மரும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்களா? அவர்களின் வீரம் எங்கே போய்விட்டது?” என்றான் திருதராட்டினன்.

“அரசே, அநீதி ஒருபோதும் வெல்லமாட்டாது. அதர்மம் மேலோங்கினால் கொடியவர்கள் அழிக்கப்படுவார்கள். இதை முன்பே தங்களுக்குப் பீஷ்மர் சொல்லியிருந்தார். நீங்கள் அதைக்கேட்கவில்லை. அதனால் தான் இவை நடைபெறுகின்றன” என்றான் சஞ்சயன்.

நான்காம் நாள் யுத்தம் முடிந்தபின் படுக்கைக்குச் சென்ற துரியோதனனுக்கு உறக்கம் வரவில்லை. நடந்த சம்பவங்களை நினைக்க அவனுக்குப் பயமாக இருந்தது. அதனால் பீஷ்மரிடம் சென்றான்; “பிதாமகரே, நீங்களும், துரோணரும், கிருபரும், அசுவத்தாமாவும், கிருதவர்மாவும், விகர்ணனும், பகதத்தனும் மாவீரர்கள். இவர்களுக்கு உயிர் துச்சமானது. மானம் தான்

உயிரைவிடப் பெரியது. அப்படியிருக்கையில் தோல்விக்கான காரணம் என்ன? தயவு செய்து கூறுங்கள்” என்றான்.

“துரியோதனா, பணம், வீரம், கல்வி என்பவற்றைத் தீர்மானிப்பது விதி. விதியைத் தீர்மானிப்பது தர்மம். தர்மத்தை வழிநடத்துவது ஒழுக்கம். ஒழுக்கம் என்பது பெரியவர்களை மதித்தல், அவர்களது வார்த்தைகளுக்கு மதிப்புக் கொடுத்தல் என்பனவாம். தர்மதேவதை வீரனைக் காப்பாற்றாது. நீதியையே காப்பாற்றும். இதை நன்கறிந்த பெரியவர்கள் எடுத்துச் சொன்னபோது நீ அவர்களை அவமதித்தாய். அதன் பயன்தான் இது. எங்கேயும் எப்போதும் தரும் தோற்றதாக வரலாறு இல்லை. அதனால் இனியாவது உணர்ந்து சமாதானமாகப்போ. இல்லாவிட்டால் பெருந்துன்பமேற்படும்” என்றார் பீஷ்மர். துரியோதனன் அதைக் காதில் வாங்கிக் கொள்ளவில்லை. சிறிது நேரம் மௌனமாக நின்று விட்டு அவ்விடத்தை விட்டகன்றான்.

அதன்பின் பெருங்கவலையுடன் சென்ற துரியோதனன் துரோணரிடம் சென்றான். துரோணர் ஒப்புக்காகத் தான் போராடுகிறார் என்ற எண்ணமே அவனது மனதில் மேலோங்கியிருந்தது; “ஆச்சாரியாரே, நீங்கள் ஒப்புக்காகப் போராடுகிறீர்களே தவிர உண்மையில் போராடவில்லை. எதிரிகளைக் கலங்க வைக்கும் உங்கள் வீரம் விலைபோய்விட்டதா”? என்று கேட்டான்.

துரோணருக்கு அடக்க முடியாத கோபம் வந்தது; “முடனே , ஆராயாது பேசாதே, தர்மத்தைப் பற்றி உனக்குத் தெரியாது. நீதியை நீ அறிய மாட்டாய். சபை நடுவே திரௌபதியின் துகிலை உரிந்த நாசகாரனே, அப்பழி உன்னை விட்டு அகலுமென்றா

நினைக்கிறாய்?” என்று கேட்டார் துரோணர். துரியோதனன் எதுவும் பேசவில்லை.

மறுநாள்ப் பொழுது விடிந்ததும் இருபக்கத்துச் சேனைகளும் போரிடத் தொடங்கின. பீஷ்மர் மிகவும் உக்கிரமாகப் போர் செய்தார். அதனால் பாண்டவர்களது சேனை நிலை குலைந்து தடுமாறியது.

துரோணரும் பீஷ்மரும் சல்லியனும் வீமனைக் கடுமையாக எதிர்த்தனர். அவ்வேளை அங்கு வந்த சிகண்டி பீஷ்மரையும் துரோணரையும் எதிர்த்து அம்புமாரி பொழிந்தான். அதனால் பீஷ்மர் தாக்குதலை நிறுத்தி விட்டு வேறுபக்கம் சென்றார். சத்திரியர்கள் ஆணும் பெண்ணும் அல்லாத ஒருவரை எதிர்த்துத் தாக்கமாட்டார்கள். சிகண்டி ஆணுமல்ல பெண்ணுமல்லாத ஒருவன்.

அவ்வேளை சத்தியகி துரியோதனனது படைவீரர்களுடன் கடும் யுத்தம் செய்து கொண்டிருந்தான். துரியோதனனது படைவீரர்கள் பின்வாங்கச் சத்தியகி பூரிசிரவசுவைத் தாக்கினான். பூரிசிரவசுபெரும் வீரன். பராக்கிராமசாலி. அதனால் சத்தியகியின் படை சிதறியது. அதைக்கண்ட சத்தியகியின் பத்துப்புதல்வர்களும் வந்து பூசிரவசுவைத் தாக்கினார். இருபடைகளுக்கும் இடையில் கடுமையான யுத்தம் நடைபெற்றது. பூசிரவசு சத்தியகியின் பத்துப் பிள்ளைகளையும் கொன்றான். அதனால் ஆத்திரமடைந்த சத்தியகி பூசிரவசுவை மூர்க்கத்தனமாக எதிர்த்தான். இருவருக்குமிடையில் கடும்போர் நடைபெற்றது. அப்போது அங்கேவந்த வீமன் சத்தியகியைத் தனது தேரில் ஏற்றிக் கொண்டு சென்றான்.

அன்று அர்ச்சனனால் கௌரவர் படை தாக்கி அழிக்கப்பட்டது. பல ஆயிரம் வீரர்கள் கொல்லப்பட்டனர். சூரியன் மறைய படைவீரர்கள் பாசறைக்குத் திரும்பினார்.

ஆறாவது நாள் யுத்தத்திற்கு இருபிரிவினரும் தயாராகினர். பாண்டவர்படைதிருஷ்டத்யும் மன் தலைமையில் மகர வியூகத்தில் அணிவகுத்து நின்றது. கௌரவர் படை பீஷ்மரின் தலைமையில் கிரௌஞ்சவியூகத்தில் அணி வகுத்து நின்றது.

போர் ஆரம்பமானவுடன் இருதரப்பிலும் பெரும் ஆள்ச்சேதம் ஏற்பட்டது. துரோணரின் தேர்ச்சாரதி கொல்லப்பட்டான். வியூகங்கள் இரண்டும் உடைந்து சிதறின.

வீமன் தேரை விட்டு இறங்கித் துரியோதனது சகோதர்களைத் தாக்குவதற்காகச் சென்றான். அப்போது அங்கே வந்த திருஷ்டத்யும் மன் தேரில் வீமனைக் காணாது கலங்கி, வீமனைத்தேடிச் சென்றான். அப்போது வீமன் துரியோதனது படைவீரர்களுடன் கடுமையான யுத்தம் செய்து கொண்டிருந்தான். அதைக்கண்டு மகிழ்ந்த திருஷ்டத்யும்மன் வீமனருகே சென்று அவனைத் தனது தேரில் ஏற்றினான். இருவருமாகச் சேர்ந்து துரியோதனது படைவீரரைக் கலக்கமடையச் செய்தனர். அப்போது திருஷ்டத்யும்மன் துரோணரிடம் கற்ற மோகன அஸ்திரத்தை ஏவ, துரியோதனது படை வீரர்கள் நினைவிழந்து தரையிற் சாய்ந்தார்கள். அதைக்கண்ட துரியோதனன் ஓர் அஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்துத் தனது வீரர்களின் மயக்கத்தைத் தெளிவித்தான்.

துரோணர் உக்கிரமாக அன்று போர் செய்தமையால் திருஷ்டத்யும்மனது தேர்ச்சாரதி கொல்லப்பட்டான். குதிரைகள் மாண்டன. தேர்உடைந்து நொருங்கியது. அதைக்கண்ட தருமன் அபிமன்யு தலைமையில் படையை அனுப்பினான். அபிமன்யு வந்ததும் திருஷ்டத்யும்மன் அபிமன்யுவின் தேரில் ஏறியுத்தம் செய்தான்.

மறுகரையில் துரியோதனனும் வீமனும் போர் செய்தனர். வீமனின் தாக்குதலால் துரியோதனன் நிலை குலைந்து மயக்கமடைந்தான். அதைக்கண்ட கிருபர் அவ்விடம் வந்து தந்திரமாகத் துரியோதனனைக் காப்பாற்றினார். அப்போது அங்கு வந்து சேர்ந்த பீஷ்மர் பாண்டவர்களின் படை வீரர்களைத் தாக்கி அழிந்தார். இருபக்கத்திலும் உயிர்ச்சேதம் அன்று அதிகரித்திருந்தது.

உடலெங்கும் காயங்கள் ஏற்பட்ட துரியோதனன் பீஷ்மரிடம் சென்று; “பிதாமகரே, பெரும் பெரும் மாவீரர்கள் இருந்தும் தோல்வி தான் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருப்பது எனக்குக் கவலையை அளிக்கிறது” என்றான்.

“போர் முடிந்த பின்புதான் வெற்றி தோல்வியைப் பற்றித் தீர்மானிக்க முடியும். இறுதி நாளிலும் வெற்றி வரும். அதனால் கலங்காதே. நான் உட்பட பல பலசாலிகள் உனது சேனையில் உள்ளோம். எல்லோரும் வெற்றியைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டே போராடி வருகிறார்கள். அதனால் அஞ்சாதே” என்று தைரியமுட்டினார் பீஷ்மர்.

ஏழாவது நாள் யுத்தம் ஆரம்பமானது. தருமன் தனது சேனையை வச்சுரவியூகமாக அணிவகுத்துப் போரைத் தொடங்கினான்.

இன்னொரு முனையில் அர்ச்சுனனுக்கும் பீஷ்மருக்கும் இடையே கடும்போர் நடைபெற்றது. மற்றொரு முனையில் துரோணரும் விராடனும் மோதினர். இன்னொரு முனையில் சிகண்டிக்கும் அசுவத்தாமனுக்கும் இடையே பெரும்போர் நடைபெற்றது. இன்னோர் இடத்தில் துரியோதனனும் திருஷ்டத்யும்மனும் மோதினார். மறுமுனையில் நகுலனும்

சகாதேவனும் சேர்ந்து சல்லியனைத் தாக்கினார். இன்னொரு முனையில் கிருதவர்மாவையும், சித்திரசேனனையும், விகர்ணனையும், துர்மஷனையும் எதிர்த்துப் வீமன் போராடிக் கொண்டிருந்தான். கடோற்கஜன் பகதத்தனையும் அவனது பெரும்படையையும் தாக்கியழித்துக் கொண்டிருந்தான். இன்னோர் முனையில் விராடனும் துரோணரும் போரிட்டுக் கொண்டிருந்தனர். துரோணர்விராடனது மூன்றாவது புதல்வனான சங்கனைக் கொன்றார்.

திருஷ்டத்யும்மனால் தாக்கப்பட்ட துரியோதனன் உயிர்தப்பினால் போதுமென நினைத்துத் தேரில் இருந்து குதித்து ஓடினான். அதைக்கண்ட சகுனி அவ்விடம் வந்து துரியோதனனைத் தனது தேரில் ஏற்றிச் சென்றான். அன்று துரியோதனன் மிகவும் பலவீனமடைந்திருந்தான். அதனால் அவனது மனம் துன்பப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

எட்டாம்நாள் விடியற்காலையில் பீஷ்மர் கௌரவர்களது சேனையைக் கூர்மவியூகமாக அமைத்தார்.

திருஷ்டத்யும்மன் பாண்டவ சேனையை மூன்று சிகரங்கள் கொண்ட சேனையாக அமைத்தான். ஒருபக்கத்தில் வீமன் பெரும் படையுடன் நின்றான். மறுமுனையில் சத்தியகி பெரும் படையுடன் நின்றான்.

யுத்தம் ஆரம்பமான சிலமணி தேரத்துள் திருதராஷ்டினனது புத்திரர்களில் எண்மரை வீமன் தனது கதாயுத்தால் அடித்துக் கொன்றான்.

அன்று அர்ச்சுனனுக்கும் நாககன்னிகைக்கும் பிறந்த இரவான் என்ற மகன் கொல்லப்பட்டான். அது அர்ச்சுனனுக்கு மிகுந்த கவலையைக் கொடுத்தது. இரவான் கொல்லப்பட்டதைக் கேள்விப்பட்ட கடோற்கஜன் கௌரவர்களின் சேனையுள்ப் புகுந்து

கொடுரமாகத் தாக்கினான். அத் தாக்குதலைச் சமாளிக்க முடியாத கௌரவர்களின் சேனை சிதறி ஓடியது. அதனால் துரியோதனன் அங்கு வந்தான். அவனுக்குத் துணையாக வங்கதேசத்து அரசன் யானைப்படையுடன் வந்தான். கடோற்கஜன் கடுங்கோபத்துடன் துரியோதனைத் தாக்கினான். அதை வங்கதேசத்தரசன் தடுத்துத் துரியோதனைக் காத்தான். கடோற்கஜன் துரியோதனைத் தாக்குவதைக் கண்ட பீஷ்மர், பெரும்படையொன்றை அங்கு அனுப்பி வைத்தார். கடோற்கஜனுக்கு உதவியாக வீமன் வந்தான். அதன் பின் போர்மிக உக்கிரமாக நடைபெற்றது போரில் துரியோதனின் சகோதரர்கள் பதினாறு பேர் மாண்டனர்.

ஒன்பதாம் நாள் காலை யுத்தம் ஆரம்பமான போது அபிமன்யுக்கும் அலம்பரசனுக்கும் இடையே பெரும் போர் தொடங்கியது. அதுபோலச் சத்தியகியும் அசுவதாமனும் மோதினர். ஏனையோர் ஒன்று திரண்டு பீஷ்மரை எதிர்த்தனர். துரியோதனன் பீஷ்மருக்குதவியாகத் துச்சாதனனையும் அவனது படை வீரர்களையும் அனுப்பினான். பீஷ்மர் பாண்டவர்களையும் அவர்களது படைவீரர்களையும் சின்னா பின்னப்படுத்திக் கொண்டிருந்தார். அப்போது கிருஷ்ணன்,; “ அர்ச்சுனா, பீஷ்மரைக் கொல்லவேண்டிய நேரம் வந்துவிட்டது. அதற்குக் தயாராகு” என்றான்.

கிருஷ்ணன் பீஷ்மரின் தேரின் அருகே தனது தேரை நிறுத்திவிட்டு,; “பீஷ்மரைத் தாக்கு” என்றான். அர்ச்சுனன் தயங்கினான். அவன் தயங்குவதைக் கண்ட கிருஷ்ணன் சக்கராயுதத்தை எடுத்துக் கொண்டு தேரில் இருந்து குதித்து பீஷ்மரை நோக்கிச் சென்றான்.

“கேசவா, ஆயுதமெடுத்துப்போர் செய்ய மாட்டேன் என்று சபதமிட்டதை மறந்து விட்டாயா? பீஷ்மருடன் நான் போரிடுகிறேன்” என்று கூறிக் காண்டீபத்தை எடுத்தான். இருவருக்குமிடையில் கரும் போர் தொடங்கியது. பலமணிநேரமாகியும் போர் முடிவுக்கு வரவில்லை. சூரியன் அஸ்தமமானான். அதனால் போர் நிறுத்தப்பட்டது.

பத்தாம் நாள் யுத்தம் தொடங்கியது. அர்ச்சுனன் சிகண்டியை முன்னால் வைத்துக் கொண்டு பீஷ்மரோடு யுத்தம் புரிந்தான். சிகண்டியின் அம்புகள் பீஷ்மரின் உடலைத் துளைத்தன. அர்ச்சுனனது அம்புகள் பீஷ்மரின் உடலைப் பிளந்தன. அதனால் பீஷ்மர் தேரில் இருந்து கீழே விழுந்தார். அவரது உடல் நிலத்தில் படவில்லை. அர்ச்சுனனது நூற்றுக்கணக்கான அம்புகள் மாற்பைத்துளைத்து அப்பாற் சென்று அவரது உடலைத் தாங்கிக் கொண்டு நின்றன.

அர்ச்சுனனும் கிருஷ்ணனும் பீஷ்மரின் அருகே சென்றனர்; “அர்ச்சுனா, நீ எனது தலையில் அம்பை எய்யாமையால் அது அந்தரத்தில் தொங்குகிறது. அதைத் தாங்குவதற்காகத் தலையிலும் அம்பைச் செலுத்து” என்றார்.

அதைக் கேட்டு மிக்க துயரடைந்த அர்ச்சுனன் பீஷ்மரின் தலையைக் குறிவைத்து மூன்று அம்புகளை விட்டான். அவை பீஷ்மரின் தலையைத் தூக்கி வைத்திருந்தன.

“அர்ச்சுனா, தாகமாக இருக்கிறது. நீர் கொண்டுவா” என்றார் பீஷ்மர்.

எல்லோரும் தண்ணீர் எடுக்க ஓடினர். அர்ச்சுனன் வில்லை வளைத்துப் பூமிக்குள்ச் செல்லுமாறு எய்தான். உடனே பூமி பிளந்து நீர் பெருகியது. நீரைக் குடித்த பீஷ்மர் துரியோதனனுக்குச்

சொன்னார்; “மகனே , போரில் தோல்வியடையப் போகிறாய். இனியாவது சமாதானம் செய்து கொள்”

துரியோதனன் அதைக் கேளாதவன் போலச் சென்று விட்டான்.

அம்புப் படுக்கையில் படுத்திருந்த பீஷ்மரைக் கர்ணன் சென்று சந்தித்தான்; “பிதாமகரே, உம்மை நான் பல தடவைகள் மனம் வேதனைப்படும் படி ஏசியுள்ளேன். அவற்றைப் பொறுத்துக் கொள்ளும். ஒரு தேரோட்டியின் மகனான எனக்கு அவ்வேளைகளில் ஆராயும் தன்மை இல்லாமற் போய்விட்டது”

“நீ தேரோட்டியின் மகன் அல்ல, குந்தியின் மகன். இனியாவது மனம் மாறிப் பாண்டவர்களுக்காகப் போராடு” என்றார் பீஷ்மர்.

“எல்லாம் எனக்குத் தெரியும். நான் யாரென்று தெரியாது கலங்கிய போது தன்னைத் தந்து, தனது நாட்டின் ஒரு பகுதியைத் தந்து , கௌரவம் தந்து , உணவு தந்து காப்பாற்றிய துரியோதனனுக்குத் துரோகம் செய்ய எனது மனம் இடங்கொடுக்குதில்லை” என்றான் கர்ணன்.

“உன்நிலையில் இருந்து பார்த்தால் நீ சொல்வது சரி. உன்னைப்போலவே நாமும் திருதராட்டினனிடம் பெற்ற கடனுக்காகவே நீதியை மறந்து போராடுகிறோம். அதனால் உன்னை நான் ஆசீர்வதிக்கிறேன்” என்றார் பீஷ்மர்.

பீஷ்மருக்கு அடுத்ததுப் படைக்குத் தலைமை தாங்குவது யார் என்று திருதராட்டினன் பெரியவர்களுடன் ஆராய்ந்தான். சபையோர் துரோணரே பொருத்தமானவர் என்று

ஏகோபித்துச்சொன்னார்கள். அதனால் துரோணர் கௌரவர்களின் படைக்குத் தலைமை தாங்கினார்.

துரோணர் கௌரவ சேனைக்குத் தலைமை தாங்கிப் போரை நடத்தினார். அப்போது துரியோதனன் துரோணரிடம் வந்து அவரைப் பணிந்தான். பின்; “ஆச்சாரியாரே, நீர் தருமனை உயிருடன் பிடித்து ஒப்படைத்தால் போதும். அது உம்மால் முடியும்” என்றான்.

“நல்லது. உனது நல்ல எண்ணத்தை நான் பாராட்டுகிறேன்” என்று துரியோதனரின் வஞ்சனையை அறியாத துரோணர் மகிழ்வுடன் கூறினார்.

தருமனை உயிருடன் பிடித்துப் பேரம் பேச நினைத்தான் துரியோதனன். தருமனைக் கொன்றால் தம்பிமாரின் கோபம் அதிகரித்து அனைவரையும் அழித்து விடுவார்கள். கிருஷ்ணனும் கோபம் கொள்வான். அதை விடப்பல தீமைகள் உருவாகும். அதனால் தருமனை உயிருடன் பிடித்தால் மீண்டும் அவர்களைக் காட்டுக்கனுப்பாலம் என்று நினைத்தான் துரியோதனன். அவனது கபட எண்ணத்தை அறிந்த துரோணர் தருமனைக் காப்பாற்ற நினைத்தார். அதற்காக ஒரு தந்திரம் செய்தார்.

வீமனும் சல்லியனும் உக்கிரமாகப் போர் செய்து கொண்டிருந்தனர். கௌரவர்களது சேனை சிதறி ஓடச் சல்லியன் பின் வாங்கினான். அதனைக் கண்ட துரோணர் அவ்விடத்திற்குச் செல்லுமாறு தேர்ச் சாரதியைப் பணிந்தார். துரோணரைக் கண்ட தருமன் அம்புகளைத் துரோணரை நோக்கிச் செலுத்தினான். அதைத் துரோணரால் சமாளிக்க முடியவில்லை. அவரது வில்லின் நாண் அறுந்தால் துரோணர் நிலத்தில் குதித்தார். துரோணர் கீழே

குதித்துத் தருமனை நோக்கிச் செல்ல வீரர்கள் தருமன் உயிருடன் பிடிபட்டான் என ஆரவாரம் செய்தனர்.

உடனே அவ்விடத்திற்கு வந்த அர்ச்சுனன் தனது அம்புகளால் துரோணரையும் படைவீரர்களையும் விரட்டியடித்தான்.

தருமன் தேரில் வருவதைக் கண்ட படைவீரர்கள் ஆரவாரம் செய்தனர்.

பன்னிரண்டாவது நாள்க் காலை கௌரவர்களின் படைப்பிரிவைச் சேர்ந்த சுசர்மன் என்பவன்; “இன்று அர்ச்சுனனைக் கொல்லாது திரும்பமாட்டேன்” என்று சபதம் செய்து பெரும்படையுடன் போர்க்களத்திற்கு வந்து; “ அர்ச்சுனா, என்னுடன் போர் செய்யவா” என்று அறை கூவல் விடுத்தான்.

அதைக்கேட்ட அர்ச்சுனன் கடுஞ்சினம் கொண்டு சுசர்மனும் படை வீரர்களும் நின்று இடத்திற்குச் சென்றான். இருவருக்கும் இடையில் பெரும்போர் நடைபெற்றது. சுசர்மனது வீரர்கள் நிலை தடுமாறிச் சிதறி ஓடினார்கள்.

துரோணர், தருமன் இருந்த இடத்திற்குச் சென்றார். அதைக் கண்ட விராடனின் மகனான சதாநீகன் துரோணரை எதிர்த்தான். அவனைத் துரோணர் இலகுவாகக் கொன்றார். அதைக் கண்ட திருஷ்டத்யும்மன் துரோணரின் பக்கம் வந்தான். அவனைக் கண்டதும் துரோணருக்கு மரணபயம் உண்டானது. அவனால் தான் தனக்கு மரணம் ஏற்படும் என நினைத்துத் தேரைத் திருப்பித் துருபதன் நின்று இடத்திற்குச் சென்றார். அதைக்கண்ட கர்ணன் துரோணரைக் காப்பாற்றுவதற்காகத் துருபதனின் அருகே சென்றான்.

பிரோக் ஜோதிச தேசத்தரசனான பகதத்தன் சுப்ரதீகம் என்ற பலம் பொருந்திய யானையின் மீது ஏறி வீமனைத் தாக்கினான். யானை வீமனது தேரை உடைத்தது. குதிரைகளைக்

காலால் மிதித்தது. தன் தும்பிக்கையால் வீமனைத் தாக்கியது. வீமன் கதாயுத்தத்தால் பலமாகத் தாக்க யானை வெருண்டு ஓடியது. அதைப் பகதத்தன் அடக்கிச் சத்தியகியைத் தாக்குமாறு பணித்தான். யானை சத்தியகியின் தேரைத் தாக்கி நாசப்படுத்தியது. அதனால் சத்தியகி தேரில் இருந்து குதித்துத் தப்பினான். அதன் பின் அவ்யானை பாண்டவர்களது சேனையுள்பு குந்து மூர்க்கத்தனமாகத் தாக்கியது. பாண்டவர்களின் வீரர்கள் பலரை யானை மிதித்துக் கொன்றது. அதைக் கண்ட அர்ச்சனன்; “கிருஷ்ணா, பகதத்தனின் பலம் பொருந்திய யானை எம்வீரர்களில் பலரைக் கொன்று விட்டது. அதைக் கொல்லாவிட்டால் எமக்குத் தோல்வி ஏற்படலாம். உடனே அவ்விடத்திற்குச் செல்லல் வேண்டும்” என்றான்.

அர்ச்சனனைக் கண்ட பகதத்தன் தன் யானையை அர்ச்சனனைத் தாக்குமாறு பணிக்க, யானை அர்ச்சனனின் தேரைத் தாக்கியது. அது தாக்கும் போதுகிருஷ்ணன் தந்திரமாகத் தேரைத் திருப்பித் தாக்குதலில் இருந்து தப்பிவித்தான். பகதத்தன் கிருஷ்ணனையும் அர்ச்சனனையும் கடுமையாகத் தாக்கினான். அர்ச்சனன் யானை மீது அம்புகளை விட யானையின் கவசம் உடைந்து சிதறியது. பகதத்தன் அர்ச்சனனைத் தாக்க அர்ச்சனனது கிரீடம் நழுவியது. அதைச்சீர் செய்த அர்ச்சனன் பகதத்தனைத் தாக்கினான். பகதத்தன் யானையைக் குத்தி யோட்டும் அங்குசத்தால் அர்ச்சனனைத் தாக்க அதைக் கிருஷ்ணன் தடுத்தான். அவ் அங்குஷம் கிருஷ்ணனது கழுத்தில் மாலையாக விழுந்தது. அதன் பின் அர்ச்சனன் ஓர் அம்பை எடுத்து யானையைக் குறிவைத்து விட்டான். யானை பிளறிய படி நிலத்தில் விழுந்து இறந்தது. அதன்பின்பு அர்ச்சனன் விட்ட அம்பு

பகதத்தனின் மார்பைப் பிளந்தது. பகதத்தனின் மரணத்துடன் பன்னிரண்டாம் நாள்ப்போர் முடிந்தது.

அர்ச்சனனின் மகனான அபிமன்யு அர்ச்சனனைப் போன்ற சிறந்த வீரன். அவன் தர்மனிடம் சென்று; “ தந்தையே, துரோணர் எமது சேனையை நிலைகுலையச் செய்கிறார். இதை அனுமதிக்கக் கூடாது. நான் துரோணர் அமைத்த வியூகத்துள்ப் பிரவேசித்து அதைச் சின்னா பின்னமாக்க விரும்புகிறேன்” என்றான்.

“வீரனே, வியூகத்தை உடைத்து உள்ளே நீ செல். பின்னால் உனக்குத் துணையாக நாம் வருகிறோம்” என்றான் தருமன்.

மறுகனம் அபிமன்யு துரோணரின் வியூகத்தை உடைத்து உள்ளே புகுந்து கௌரவர்களின் வீரர்களைத் தாக்கிக் கொண்டு கொண்டிருந்தான். அதைக் கண்ட துரியோதனன் அங்கு சென்று அபிமன்யுவை எதிர்த்துத் தாக்குதலை நடத்தினான். எனினும் அபிமன்யுவின் தாக்குதலை அவனால் சமாளிக்க முடியவில்லை. படைவீரர்கள் சிதறடிக்கப்பட்டனர். சிறிது நேரத்தில் துரோணர் , அசுவத்தாமன், கிருபர், கர்ணன், சகுனி போன்ற அனைவரும் சுற்றி நின்று அபிமன்யுவைத் தாக்கினார். அபிமன்யு, கர்ணனின் தலைக்கவசத்தை உடைத்தான். சல்லியன் அபிமன்யுவால் தாக்கப்பட்டுத்தேரிலிருந்து விழுந்தான். சகுனி தப்பி ஓடினான். துச்சாதனன் அடிபட்டுக் காயங்களுடன் தரையில் விழுந்தான். கர்ணன் தப்பி ஓடினான். படைகள் சிதறின. இதைக்கண்ட துரோணர் திகைப்படைந்து சிதறி ஓடுபவர்களைப் பார்த்து; “ நில்லுங்கள் ஓடாதீர்கள். பாண்டவர்களின் சேனையைத் தாக்குங்கள்” என்று பலமாகக் கூறியும் அவர்கள் அதைக் கேளாது ஓடினர்.

“அபிமன்யுவை நான் கொல்வேன்” என்று கடுஞ் சினத்துடன் கூறிய துச்சாதனன் சிம்மநாதம் செய்து அபிமன்யுவைத் தாக்கினான். போர் பலமணிநேரம் நடைபெற்றது. ஈற்றில் துச்சாதனன் காயம் பட்டுத் தேர்த்தட்டில் சாய, தேர்ச்சாரதி துச்சாதனனைக் காப்பாற்றிப் பௌத்திரமாகக் கொண்டு சென்றான்.

அபிமன்யு வியூகத்தை உடைத்து அதனுள்ளே புகுந்தபோது பாண்டவர்களின் படை வியூகத்தில் நுழையத் தயாரான போது பெரும் பலசாலியான ஜயத்திரன் அவர்களைத் தடுத்துப் பெரும்போர் செய்தான். அதனால் பாண்டவர்களது சேனையால் வியூகத்துள் நுழைய முடியவில்லை. அபிமன்யு பிளந்த வியூகத்தை ஜயத்திரன் மூடினான். அதனால் பாண்டவர்களது சேனை பிரிந்தது. மேலும் பல கௌரவ வீரர்கள் வந்து சேர்ந்தனர். தூரியோதனனின் மகன் லக்ஸ்மணன் வந்து யுத்தம் புரிந்த போது அபிமன்யு அவனைக் கொன்றான்.

மகன் இறந்ததைக் கண்ட தூரியோதனன் கடுங்கோபங் கொண்டு; “அபிமன்யுவைக் கொல்லுங்கள்” என்று கத்தினான். அதனால் துரோணரும், கிருபரும் , கர்ணனும் , அசுவத்தாமனும், பிருகத்பலனும், கிருத்தவர்மனும் அபிமன்னுவைச் சூழ்ந்து கொண்டனர். கர்ணன் விட்ட அம்பு அபிமன்யுவின் வில்லை அறுத்தது. குதிரைகளும் சாரதியும் கொல்லப்பட்டனர். அதனால் கத்தியையும் கேடத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு அபிமன்யு கௌரவர்களின் படை வீரர்கள் பலரைக் கொன்றான். துரோணர் அபிமன்யுவின் கத்தியை தனது அம்பால் உடைத்தார். கர்ணன் தனது அம்புகளால் கேடயத்தை உடைத்தான். அதனால் கோபமுற்ற அபிமன்யு தேர்ச் சக்கரத்தைக் கழற்றி அதனால் பலவீரர்களைக் கொன்றான். பலர் அபிமன்யுவைத் தாக்கிய போது அவன் தடுமாறி நிலத்தில் விழ, துச்சாதனனின் மகன்

கதாயுத்தால் அபிமன்யுவின் தலையில் பலமுறை அடித்தான். அதனால் அபிமன்யு தரையில் விழுந்து மரணமானான்.

தனித்து நின்று பலரைக்கொன்ற அபிமன்யுவைப் பலர் சேர்ந்து கொன்றதை அர்ச்சுனனால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. அதனால் போரை வெறுத்துத் தனியான ஓர் இடத்தில் இருந்து அர்ச்சுனன் அழுது கொண்டிருந்தான். தருமனும், வீமனும் நகுலனும் சகாதேவனும் திருஷ்டத்யும் மனும் சத்தியகியும் வந்து ஆறுதல் வார்த்தைகளைக் கூறிய போதும் அர்ச்சுனனின் மனம் நிம்மதியிழந்து தவித்தது.

அர்ச்சுனனது துயரத்தைக் கண்டு வேதனைப்பட்ட கிருஷ்ணன் சொன்னான்; “ அர்ச்சுனா, அரசகுலத்தின் பிறந்தவர்களது உயிர் போர்க்களத்தில் பறிக்கப் படுவது இயற்கை. புண்ணியம் செய்தவர்கள் அடையும் சுவர்கத்தை அபிமன்யு அடைந்து விட்டான். யுத்தம் நடைபெறும் போது சுவர்கத்தின் வாசல் திறந்திருக்கு மென்று நீ பிரம்மச்சாரியப் பருவத்தில் அறியவில்லையா? அறிந்திருந்தும் ஏன் கலங்குகிறாய்? உனது சோகத்தால் உனது சகோதரர்களும் படை வீரர்களும் நிலை தடுமாறிப் போவர். அதனால் எழுந்திரு. உனது மகனைக் கொன்றவர்களைக் கொல்லவேண்டும். கொல்லாமல் அழுவது கோளைகளின் இயல்பு. அதனால் எழுந்திரு” என்றான் கிருஷ்ணன்.

அதனால் மனத் திடமடைந்த அர்ச்சுனன் கோபா வேஷத்துடன் எழுந்து; “நாளைய பொழுது சாயுமுன் ஐயத்திரனைக் கொல்வேன். இது சத்தியம். இல்லாவிட்டால் உயிர்துறப்பேன்” என்றான். அதைக்கேட்டு மகிழ்ந்த கிருஷ்ணன் தனது சங்கான பாஞ்சஜனத்தை எடுத்து ஊதினான்.

அர்ச்சுனன் சபதம் செய்த செய்தியைத் துரியோதனன் அறிந்து மிக்க மகிழ்ச்சி கொண்டான். ஜயத்திரனுக்குப் பயமாக இருந்தது; “அர்ச்சுனன் சபதம் செய்தால் கட்டாயம் அதை நிறைவேற்றுவான். அதனால் நான் இன்று பொழுது சாயும் வரை மறைந்திருக்கிறேன்” என்றான்.

“ஜயத்திரா, அஞ்சாதே . எமது படைவீரர் அனைவரும் உன்னைப் பாதுகாப்பர். நீ மறைந்திருந்தால் அதை அறிந்த அர்ச்சுனனும் கிருஷ்ணனும் மாற்று வழியைத் தேடுவார்களே தவிர்ச் சபதத்தை நிறைவேற்றாது விடமாட்டார்கள். அதனால் பயமில்லாது போரிடத் தயாராகு” என்றான் துரியோதனன். அதை ஜயத்திரன் ஏற்றுக்கொண்டான்.

அன்று திருதராட்டினனது புதல்வனான துர்மர்சன் தலைமையில் ஆயிரம் தேர்களும், நூறுயானைகளும் , மூவாயிரம் குதிரைகளும் பதினாயிரம் வீரர்களும் அர்ச்சுனனுடன் போர் புரிந்தனர். துர்மசனது படையை அர்ச்சுனன் சிதைத்தான். படைவீரர் செய்வதறியாது திகைத்தனர்.

மறுபுறம் மிக்க பராக்கிராமசாலியான துச்சாதனன் அவ்விடத்திற்கு வந்த போது அர்ச்சுனன் அவன் மீது அம்புகளை ஏவ, துச்சாதனன் அவற்றைத் தடுத்தழிக்க முடியாது துரோணரிடம் சென்றான்.

துரோணருடன் கடும் சமர் புரிந்த அர்ச்சுனன் அவரது தாக்குதலைச் சமாளிக்க முடியாதது அவதிப்படுவதைக் கண்ட கிருஷ்ணன் தேரை வேறு பக்கம் திருப்பி ஜயத்திரன் இருந்த இடத்தை நோக்கித் செலுத்தினான்.

அதைக் கண்ட துரியோதனன் கோபத்துடன் துரோணரிடம் சென்று; “ஆச்சாரியாரே, உம்மை அர்ச்சுனனைக் கொல்லும் படி

ஏவினேன். அது உம்மால் முடியவில்லை. அர்ச்சனனோடு யுத்தம் புரிந்து அவனைத் தடுக்கவும் உம்மால் முடியவில்லை. இப்போ அவன் ஐயத்திரனைக் கொல்வதற்காக அவன் நிற்குமிடத்திற்குச் செல்கிறான். நீங்கள் பாண்டவர்களுக்கு அனுசரனையாகவே நடந்து கொள்கிறீர்கள்” என்றான்.

“நீ தவறாக நினைக்கிறாய். உனக்கு ஒரு அற்புதமான கவசத்தை நான் தருகிறேன். அதை அணிந்து கொண்டு அர்ச்சனனுடன் நீ போர்செய். அக்கவசத்தை மீறி அர்ச்சனனது ஆயுதங்கள் உன்னைத் தாக்காது. எதிரே பார் தருமன் தனித்து நின்று போர் புரிகிறான். அவனை நான் உயிருடன் பிடித்து உன்னிடம் ஒப்படைக்கின்றேன்” என்று துரோணர் கூறத் துரியோதனன் மகிழ்ந்து கவசத்தை வாங்கி அணிந்து கொண்டு அர்ச்சனனோடு போர் புரியச் சென்றான்.

ஐயத்திரனைத் தாக்குவதற்காகச் சென்ற அர்ச்சனனை இடை மறித்துத் தாக்கினான் துரியோதனன். அர்ச்சனன் முர்க்கங் கொண்டு காண்டபத்தை வளைத்து நூற்றுக்கணக்காக அம்புகளைத் துரியோதனனின் மீது எய்தான். அவை யாவும் அவனைத் தாக்காது கீழே விழுந்தன. அதைக்கண்டு அதிர்ச்சியடைந்த அர்ச்சனன் கிருஷ்ணனைக் கவலையுடன் பார்த்தான்; “அர்ச்சனா, துரோணர் அரியகவசமொன்றைத் துரியோதனனுக்குக் கொடுத்துள்ளார். அக் கவசம் முடிய பகுதிகளை எந்த ஆயுதங்களும் தாக்காது. அதனால் கவசம் முடாத பகுதிகளை அம்புகளால் தாக்கு” என்றார்.

உடனே அர்ச்சனன், துரியோதனனது குதிரைகளையும் சாரதியையும் தேரையும் தாக்கினான். பின் கவசத்தால் முடப்படாத பகுதிகளைத் தாக்கினான். துரியோதனனால் அதைச் சமாளிக்க

முடியவில்லை. அதனால் அவன் பின் வாங்கி ஓடினான். அதைக் கண்ட கிருஷ்ணன் பாஞ்சஜன்னம் என்ற சங்கை எடுத்து ஊதினான். அதன் பேரொலி கௌரவர்களைத் திகிலடையச் செய்தது.

துரியோதனன் பின்வாங்கியதைக் கண்ட கர்ணனும் கிருபரும் சல்லியனும் அசுவத்தாமனும் அர்ச்சுனனை எதிர்த்தனர்.

கிருஷ்ணனின் சங்கின் ஒலிதருமனுக்குத் துல்லியமாக கேட்டது. உற்றுக் கேட்டான். அர்ச்சுனனது காண்டீபத்தின் ஒலி கேட்கவில்லை. அதனால் தருமனுக்குக் கவலை உண்டானது. அர்ச்சுனனுக்கு ஏதோ தீமை ஏற்பட்டு விட்டது எனக் கலங்கி, சத்தியகியையும் படை வீரர்களையும் அவ்விடத்திற்கு அனுப்பினான். ஐயத்திரன் பலம் பொருந்திய மாவீரன். அதனால் அவனால் அர்ச்சுனனுக்கு ஆபத்து ஏற்பட்டிருக்கும் என்று தருமன் அஞ்சினான்.

சத்தியகியை, அர்ச்சுனனின் இருப்பிடத்தை அடையவிடாது கௌரவப்படைவீரர் கடுமையாகத் தாக்கினர். அதைக் கண்ட தருமன் தனக்குத் துணையாக நின்ற வீமனைச் சத்தியகியுடன் சென்று போராடுமாறு பணித்தான். வீமன் சென்று சத்தியகியுடன் போரிட்டுப் படைகளைத் துரத்திவிட்டு அர்ச்சுனன் போர் செய்த இடத்திற்குச் சென்று அர்ச்சுனனைக் கண்டு மகிழ்ந்து சிம்மநாதம் செய்து அர்ச்சுனன் நலமாக இருப்பதாக அறிவித்தான். வீமனின் சிம்மநாதத்தைக் கேட்டுத் தருமன் மிகவும் மகிழ்ந்தான். அவனது மனதில் இருந்த துயரம் நீங்கியது.

வீமன் அர்ச்சுனனைத் தேடிச் சென்ற போது கர்ணன் அவனைத் தடுத்து நிறுத்தினான். வீமனுக்கு அடக்கமுடியாத கோபம் உண்டானது. அதனால் அவன் தனது தைரியம்

முழுவதையும் பிரயோகித்துக் கர்ணனைத் தாக்கினான். வீமனின் உடலெங்கும் பெருங்காயங்கள் ஏற்பட்டு இரத்தம் கசிந்தபோதும் அவன் பலவீனப்படாது கர்ணனைத் தாக்கினான். கர்ணனது தேர் உடைந்தது. வில் அறுந்தது. குதிரைகள் மாண்டன. கர்ணன் வேறு தேரில் ஏறித்தப்பினான். அதைக் கண்ட துரியோதனனின் தம்பியான துர்யயன் வீமனை எதிர்த்தான். வீமன் அவனைக் கொன்றான்.

வீமன் கர்ணனைக் கடுமையாகத் தாக்கியதைக் கண்ட துரியோதனனின் தம்பிகளான துர்முகன், துர்மாசன் , துஸ்யகன், துர்மதன் , துர்த்தரன், ஐயன் ஆகியோர் கர்ணனுக்கு உதவ வந்தனர். வீமன் அவர்களையும் கொன்றான். அதைக் கண்ட துரியோதனன் ஆத்திரமிகுதியால் தனது தம்பிமார்களான சித்திரன், உபசித்திரன், சித்ராசன் சாருசித்தன், சகாசனன் , சித்திராடிதன் சித்திரவாமன் ஆகிய ஏழுபேரையும் அழைத்துக் கர்ணனுக்கு உதவுமாறு பணித்தான். அவர்களையும் வீமன் தனது கதாயுதத்தால் தாக்கிக் கொன்றான். அதைக்கண்ட துரியோதனன் தனது சகோதரர்களான சத்ருஷ்சயன் , சத்துருஞ்சன், சத்துருகசன் , சிந்திரன், சித்திராயுதன், திடன், சித்திரசேனன், விகர்ணன் ஆகிய எழுவரையும் கர்ணனுக்கு உதவியாக அனுப்பினான். அவர்கள் வீமனைச் சுற்றி நின்று சண்டையிட்ட போதும் அவர்களால் வீமனைத் தாக்க முடியவில்லை. வீமன் சினங் கொண்டு அவ் எழுவரையும் கொன்றான்.

துரியோதனனின் சகோதரர்கள் பலர் தனக்குதவவந்து மரணமடைந்ததைக் கர்ணனால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. அதனால் ஆவேசத்துடன் பீமனைத் தாக்கினான். வீமனின் ஆயுதங்கள் யாவும் கர்ணனால் தாக்கப்பட்டு செயலிழந்தன. தேர் உடைந்தது, குதிரைகள் மாண்டன, நிலத்தில் குதித்தான் வீமன். அவனால் செயற்பட முடியவில்லை. கர்ணன் அவனைப் பார்த்துச்

சிரித்து விட்டுத் “தப்பிப் போ” என்று கூறிவிட்டுச் சென்றான். வீமனின் தாயான குந்தி, கர்ணனைச் சந்தித்த போது அர்ச்சுனைத் தவிர வேறெவரையும் கொல்லக்கூடாதென்று வரங்கேட்டிருந்தாள். அதன்படி வீமனைக் கொல்லக்கூடியதாக இருந்தும் கர்ணன் வீமனைக் கொல்லவில்லை.

பூசிரவசு கிருஷ்ணனின் பரமவாரி. கிருஷ்ணனின் தாயார் தேவகி . தேவகியின் திருமணத்தின்போது பெரும் சண்டையேற்பட்டது. கிருஷ்ணரின் தந்தை வாசுதேவருக்காக சினிஎன்பவன் சௌந்தமனை எதிர்த்து யுத்தம் செய்து அவனைத் தோற்கடித்துத் தனது தேரில் தேவகியை ஏற்றிச் சென்று வாசுதேவரிடம் ஒப்படைத்தான். சினியின் பேரன் சாத்தியகி. சௌதமனின் மகன் பூரிசிரவசு. அவன் சாத்தியகியைக் கண்டதும் தமது குடும்பப்பகையை நினைத்துச் சாத்தியகியுடன் போர் செய்தான் பூரிசிரவசு.

இருவருக்குமிடையில் நெடுநேரம் கடும் யுத்தம் நடைபெற்றது. இதைக் கண்ட கிருஷ்ணன்; “அர்ச்சுனா, சாத்தியகி களைப்படைந்து விட்டான். அதனால் பூசிரவசு அவனைக்கொன்று விடுவான். அதற்கு முன் அவனைக் காத்தல் வேண்டும்” என்று கூறிச் சாத்தியகியின் அருகே தேரைக் கொண்டு சென்றான். சாத்தியகி களைப்பால் நிலத்தில் விழுந்து விட்டான். உடனே பூசிவரசு தனது கத்தியை எடுத்து சாத்தியகியின் சிரசை நோக்கி வீசினான். அதைக் கண்ட அர்ச்சுனன் அம்பை விட அவ்வம்பு கத்தியுடன் கூடிய கையைத் துண்டித்தது.

துடித்து எழுந்த சாத்தியகி தனது கத்தியால் பூசிரவசுவின் தலையைத் துண்டித்தான். அப்போது துரியோதனன் கர்ணனிடம் வந்து சொன்னான்; “இன்று சூரியன் மறையுமுன் ஜயத்திரன்

கொல்லப்படாவிட்டால், அர்ச்சுனன் தீக்குளித்து மரணமாகி விடுவான். சூரியன் சாய்ந்து விட்டான் . இன்னும் சில மணி நேரம் ஜயத்திரனை நெருங்கவிடாது அர்ச்சுனனைத் தடுத்து விட்டால் வெற்றி எமக்குக் கிடைக்கும். அசுத்தாமனும் சல்லியனும் நானும் நீயும் கிருபரும் ஜயத்திரனைக் காப்பாற்ற வேண்டும்”

அர்ச்சுனன் கௌரவர்களின் சேனையைத் தாக்கி அழித்தவாறு ஜயத்திரனை அண்மித்தான். ஜயத்திரனைக் காப்பாற்றவெனத் துரியோதனனால் நியமிக்கப்பட்ட வீரர்கள் அஞ்சி ஓடினர். சூரியன் செந்நிறமாக மாறி மறையத் தொடங்கினான்.

துரியோதனுக்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சி. ஜயத்திரன் தான் தப்பி விட்டேன் என நினைத்து மகிழ்ந்தான். அர்ச்சுனன் கலவரமடைந்தான். அதைக்கண்ட கிருஷ்ணன்; “அர்ச்சுனா, இது என்னால் உருவாக்கப்பட்ட இருள். இப்போது ஜயத்திரன் வெளியே வருவான். முதலாவது அம்பால் ஜயத்திரனது தலையைத் துண்டித்துவிடு. ஆனால் ஜயத்திரனது தலை கீழே விழலாகாது. அதை உனது அம்புகளால் தூக்கிச் சென்று அவனது தந்தையினது மடியில் விழச் செய். ஜயந்தரனது தந்தையான விருத்த சத்திரியன் தனது மகனின் தலையை நிலத்தில் விழுத்துபனின் தலை சுக்குநூறாக வெடித்துச் சிதறட்டும் என்று சாபமிட்டிருக்கிறான். அதை மறந்து விடாதே,” என்றான்.

விருத்தசத்திரிய ராஜன் தனது ஆச்சிரமத்தில் நிஷ்டையில் இருந்தான். அப்போது ஜயத்திரனுடைய தலை அவனின் மடியில் வந்து விழுந்தது. அதை அவன் கீழே தள்ள அவனது தலை வெடித்துச் சிதறியது.

கிருஷ்ணனும் அர்ச்சுனனதும் வீமனும் தமது சங்குகளை ஊதிச் சிம்மநாதம் செய்யப் பாண்டவர்களது படை மகிழ்ச்சியாரவாரம் செய்தது.

வீமனுடைய மகன் கடோற்கஜன் அபிமன்யுவைப்போலச் சிறந்த வீரன். வீமனைப் போலச் சிறந்த பலசாலி. பதின் நான்காம் நாள் சூரியன் மறைந்த பின்பும் போர்செய்வதற்காகத் தீவட்டிகளை ஏற்றினார்கள். இரவில் போராடுவது கடோற்கஜனுக்கு மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது.

அன்று இரவு கர்ணனுடன் மோதினான் கடோற்கஜன். கடோற்கஜன் மாயங்கள் செய்வதில் வல்லவன். ஓர் இடத்தில் அவன் தோன்றுவான். அவனை எதிர்க்கப்படை வீரர்கள் சூழ்ந்தால், அவன் இன்னோர் இடத்தில் தோன்றுவான். கடோற்கஜனது வீரர்களும் அதே தன்மையைக் கொண்டவர்கள் அதனால் அவர்கள் கௌரவர்களது சேனையைச் சிதறடித்தனர். பல வீரர்கள் மாண்டு விழுந்தனர். கௌரவ வீரர்களால் அழிவைத் தடுத்து நிறுத்த முடியவில்லை. அதனால் துரியோதனன் கர்ணனிடம் வந்து; “கர்ணா, இவனை அழிக்காவிட்டால் விடியுமுன் எமது வீரர்கள் அனைவரும் அழிந்துவிடுவார்கள். அதனால் எப்படியாவது அவனை கொல்” என்றான்.

கடோற்கஜனின் செயல்கள் கர்ணனுக்கு ஆத்திரத்தை வரவழைத்தது. உக்கிரமாக அவன்மீது அம்புகளை விட்டபோதும் கடோற்கஜன் அவற்றை எல்லாம் தடுத்துக் கௌரவ வீரர்களை அழித்துக் கொண்டிருந்தான். இந்திரன் கர்ணனுக்கு ஓர் அரிய அஸ்திரத்தைக் கொடுத்திருந்தான். அதைக் கர்ணன் அர்ச்சுனனைக் கொல்வதற்காக வைத்திருந்தான். ஆனால் கடோற்கஜனைக் கொல்லாவிட்டால் அவன் கௌரவர்களின் படை

முழுவதையும் அழித்து விடுவான் என்று துரியோதனன் கூறக் கர்ணன் அந்த அஸ்திரத்தை எடுத்துக் கடோற்கஜன் மீது ஏவ அவன் அவ்விடத்திலேயே மாண்டான்.

கடோற்கஜன் இறந்த பின் துரோணர் பெருங்கோபம் கொண்டு பாண்டவர்களது சேனையைத் தாக்கினார். பாண்டவர்களது சேனை துரோணரது தாக்குதலைச் சமாளிக்கமுடியாது தடுமாறியது. பாண்டவர்களது வீரர்கள் பலர் மரணமானார்கள். அப்பொழுது கிருஷ்ணன் தருமனிடம் சென்று; “தருமா, துரோணரின் நிலையைப் பார். அவர் ஆவேசத்துடன் போரிடுகிறார். அதைச் சமாளிக்க முடியாது எமது வீரர்கள் தப்பி ஓடுகிறார்கள். நாம் போரில் வெல்ல வேண்டுமானால் துரோணரைக் கொல்ல வேண்டும். யுத்தத்தின் மூலம் துரோணரைக் கொல்லமுடியாது. தந்திரமாகத்தான் கொல்லவேண்டும் . அதற்கு நீதான் உதவி செய்தல் வேண்டும்” என்றார்.

தருமன் பதில் சொல்லவில்லை; “தருமா, நீ துரோணரின் அருகே சென்று; “அசுவத்தாமா இறந்து விட்டான் என்று சொல்”. அதனால் துரோணர் புத்திரசோகமுற்று இறப்பார்” என்றான்.

“நாட்டை இழந்தாலும் பராவாயில்லை. நான் பொய் சொல்ல மாட்டேன். எனக்கு நாடு வேண்டாம்” என்று கூறிய தருமன் ஆயுதங்களைக் கீழே போட்டான்.

“தருமா, நீ பொய் சொல்ல வேண்டாம். அசுவத்தாமா என்ற யானையைப் போரின்போது வீமன் கொன்றது உனக்குத் தெரியும் . ஆகையால் நீ அசுவத்தாமா என்ற யானையைக் கொன்றுவிட்டார்கள்” என்று சொல். அது போதும்” என்றான் கிருஷ்ணன்.

அதற்கு உடன்பட்ட தருமன் துரோணரின் அருகே சென்று; “அசுவத்தாமா என்ற யானை போரில் கொல்லப்பட்டான்” என்று சொன்னான். அசுவத்தாமன் என்றதும் கிருஷ்ணன் சங்கை எடுத்து ஊதினான். பின் போரில் கொல்லப்பட்டான் என்ற வார்த்தையை உச்சரிக்கு முன் சங்கு ஊதுவதை நிறுத்தினான்.

துரோணர் திகைத்துத்திகிலடைந்து போனார். தருமன் சொன்ன படியால் அது உண்மையென்று நம்பித் தேர்த்தட்டில் அமர்ந்தார். அதைக்கண்ட திருஷ்டத்யும்மன் தேரில் ஏறித் துரோணரைக் கொன்றான்.

துரோணர் இறந்தசெய்தி கேட்டுத் தனது படையுடன் துச்சாதனன் திருஷ்டத்யும்மனைத் தாக்கவந்தான். அதைக்கண்ட வீமன் அவனை வழிமறித்துத் தாக்கினான்; “ துட்டனே, பெண்ணென்று பாராது திரௌபதையின் சேலையைச் சபையில் உரிந்த மூடனே, சேலையை உரிந்தகைகளை முறிக்கிறேன்” என்று கூறித் துச்சாதனனது கைகளை முறித்துப் போட்டான். பின் அவனது மார்பைப்பிளந்து இரத்தத்தை இரண்டு கைகளாலும் அள்ளிக் குடித்தான். அப்போதும் அவனது ஆத்திரம் தீரவில்லை. அதைக் கேள்விப்பட்ட திரௌபதை தனது விரிந்த கூந்தலை முடிந்தாள்.

துரோணர் இறந்தமையால் கர்ணன் படைக்குத் தலைமை தாங்கினான். கர்ணனுக்கும் அர்ச்சுனனுக்குமிடையே கடும்போர் நடைபெற்றது. அப்போது கர்ணனின் தேரின் இடது பக்கச் சக்கரம் நிலத்தில் புதைந்தது; “அர்ச்சுனா, எனது தேர்ச் சக்கரம் மண்ணில் புதைந்து விட்டது. நில் அதைத் தள்ளிச் சீர்செய்து விட்டு வருகிறேன். அது வரையுத்தத்தை நிறுத்து. தர்மத்திற்கு விரோதமான செயலில் ஈடுபடாதே” என்று கூறிவிட்டுத் தேரில்

இருந்து குதித்துப் பூமியில் புதையுண்ட சக்கரத்தைத் தனது தோள் வலிமையால் மீட்டுக் கொண்டிருந்தான் கர்ணன்.

“கர்ணா, கஷ்டம் வரும்போது தருமத்தைப் பற்றிப்பேசும் நீ, பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போது தானே திரௌபதி துகிலூரியப்பட்டாள். அது தர்மமா? சூதாட்டத்தின் போது எத்தனை கபடங்களைச் செய்வித்தாய் அது தர்மமா? வீமனை விஷமிட்டுக் கொன்ற பாவியர்களுடன் சேர்ந்து செயற்பட்டாயே அது தர்மமா? பாண்டவர்கள் அரக்கு மாளிகையில் உறக்கத்தில் இருந்த போது அதைத் தீயிட்மர்களே அது தர்மமா?” என்று கேட்டபடி இருந்தான். கர்ணன் எவ்வளவு முயன்றும் தேர்ச்சக்கரம் மண்ணைவிட்டு எழவில்லை. அப்போது அர்ச்சுனன் விட்ட அம்பு கர்ணனின் மார்பைத் துளைத்தது. கர்ணன் குற்றயிராகத் தரையில் சாய்ந்தான்.

அதைக்கேள்விப்பட்ட குந்தி தான் கர்ணனுக்கு வாக்களித்ததை எண்ணிப்போர்க்களத்திற்கு வந்து கர்ணனின் தலையைத் தூக்கித் தனது மடியில் வைத்துப் புலம்பினாள்.

வெகுநேரம் சென்றும் கர்ணனது உயிர் பிரியாமையைக் கண்டு வருந்திய கிருஷ்ணன்; “கர்ணனின் புண்ணியபலன் தான் அவனைக் காக்கிறது” என உணர்ந்து ஒரு கிழப்பிராமண வடிவில் வந்து கர்ணனிடம் தானமாக ஏதாவது தரும்படி கேட்கக் கர்ணன் தான் செய்த புண்ணிய பலனைத் தானமாகக் கொடுத்தான். அவன் அப்படிக்கொடுத்ததும் கர்ணனது உயிர் உடலை விட்டுப் பிரிந்தது.

அதன் பின் நடைபெற்ற போரில் சல்லியனும் சகுனியும் மாண்டனர். துரியோதனனைத் தவிர ஏனைய கௌரவர்களின் வீரர்கள் எல்லாரும் மாண்டுபோயினர்.

துரியோதனன் அப்போதும் சமாதானத்தை விரும்பாது வீமனுடன் சண்டையிட்டுக் குற்றயிராகக் கிடந்தான். அதைக் கண்ட

அசுவந்தாமன் துரியோதனனின் அருகே வந்து சொன்னான்;
“பாண்டவர்களை இன்று இரவு நான் கொல்வேன் கவலைப்படாதே”

அதைக்கேட்டு துரியோதனன் மிக்க மகிழ்ச்சி அடைந்தான்.

பாண்டவர்கள் நித்திரையாக இருக்கும்போது அவர்களைக் கொல்ல வேண்டும் என அசுவத்தாமன் திட்டமிட்டான். அதைக் கிருபரும் கிருதவர்மாவும் ஆதரித்தனர். நள்ளிரவானதும் மூவரும் பாண்டவர்களின் பாசறையை அடைந்தனர். திருஷ்டத்யும்மனும் திரௌபதியின் பிள்ளைகளும் அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் எல்லோரையும் மூவரும் கொன்றனர். அவர்களைக் கொன்றுவிட்டுப் போர்க்களத்திற்கு வந்தான் . அசுவத்தாமா. அங்கு துரியோதனன் குற்றூயிராகக் கிடந்தான்; “துரியோதனா, பாண்டவர்களது வம்சத்தை அழித்து விட்டேன்” என்றான் அசுவத்தாமன். மிகவும் மகிழ்ந்த துரியோதனன்; “நன்றி எனது ஆசை நிறைவேறி விட்டது” என்று சொல்லி விட்டு உயிரை விட்டான்.

பாண்டவர்களால் துயரத்தைக் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை; “எனது பிள்ளைகளைக் கொன்ற பாவியான அசுவந்தாமனைக் கொல்ல யாருமில்லையா?” எனப்புலம்பினாள் திரௌபதை.

பாண்டவர்கள் அசுவந்தாமனைத் தேடிச்சென்றனர். அசுவத்தாமன் கங்கைக்கரையில் வியாச முனிவரின் ஆச்சிரமத்தில் இருந்தான். அவன் பாண்டவர்களைக் கண்டதும் ஒரு புல்லை எடுத்து; “ இப்புல் நாணாகமாறிப் பாண்டவர்களின் வம்சத்தை அழிக்கட்டும்” எனச் சாபமிட்டு அனுப்பினான். அது அபிமன்யுவின் மனைவி உத்தரையின் கர்ப்பத்தில் உள்ள சிசுவை அழிக்கச்

சென்றது. அதைக் கிருஷ்ணன் அழித்துப் பாண்டவர்களது வம்சத்தைக் காத்தான். அச்சிசு தான்பின் பரிசித்து ராஜனாகப் பிறந்து பாண்டவர்களின் வம்சத்தைத் தழைக்கச் செய்தது.

பின் திருதராட்டினன் இறந்ததன் மக்களது பிதிர்க்கடன்களைச் செய்தான். பாண்டவர்கள் திருதராட்டினனிடம் ஆசி பெற்றனர். வீமன் ஆசிபெறச் சென்ற போது கிருஷ்ணன் ஒரு இரும்புப் பொம்மையை அனுப்பினான். திருதராட்டினன் தனது புதல்வர்கள் அனைவரையும் கொன்ற வீமனைப் பழிவாங்க நினைத்து இரும்புப்பொம்மையைக் கட்டியணைத்து அதை நொருங்கிவிட்டு; “வீமன் ஒழிந்தான்” என்றான். அதைக்கேட்ட கிருஷ்ணன்; “நீ இப்படிச்செய்வாய் என்பதற்காகத் தான் இரும்புப் பொம்மையைத் தந்தோம்” என்றான்.

சில நாட்களின் பின் அத்தினாபுரத்தில் தருமனுக்கு முடிசூட்டுவிழா வெகுவிமர்சையாக நடைபெற்றது.

அதன் பின் திருதராட்டினன் தவம் செய்யக் காட்டுக்குச் சென்றான். அவனுடன் அவனது மனைவியும் சென்றாள். அவர்கள் இருவருக்கும் துணையாகக் குந்தியும் சென்றாள். ஒரு நாள் அவர்கள் தங்கியிருந்தகாடு திடீரெனத் தீப்பற்றிக் கொண்டது. அதனுள் அகப்பட்டுத் திருதராட்டினனும் அவனது மனைவியும் குந்தியும் இறந்துபோனார்கள்.

கிருஷ்ணன் பாண்டவர்களிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு துவாரகைக்குச் செல்லும் வழியில் உதங்கர் என்ற பிராமணரைச் சந்தித்தான். அவர் தினமும் காடுகளில் நிஷ்டையில் இருப்பதால் அவருக்கு உலகில் நடைபெறும் விஷயங்கள் எதுவும் தெரியாது. அவர் கிருஷ்ணனைக் கண்டு மிகவும் மகிழ்ந்தார். அவனது சுக நலன்களை விசாரித்து விட்டு; “கிருஷ்ணா, பாண்டவர்களும்

கௌரவர்களும் நலமாக இருக்கிறார்களா?” என்று கேட்டார்; “பிராமணசிரேட்டரே, துரியோதனன் பாண்டவர்களுக்குப் பெருந் தீமைகள் செய்தான். அவனிடம் பலர் தூது சென்று நீதியை எடுத்துரைத்தும் அவன் கேட்கவில்லை. இறுதியாக நான் சென்றேன். என்னையும் அவன் அவமதித்தான். அதனால் இருசாரருக்குமிடையில் பெரும்போர் ஏற்பட்டுத் துரியோதனதும் , அவனது வம்சமும் அழிந்துவிட்டது.” என்றான் கிருஷ்ணன்.

“கிருஷ்ணா, உன்னாற்கூடச் சமாதானம் செய்ய முடியாமற் போய்விட்டதா? இதை நான் நம்பமாட்டேன். நீ எதைச் சொன்னாலும் நான் கேட்கமாட்டேன். தீமைகள் பலவற்றை கபடமாகச் செய்திருப்பாய். அதனால் உனக்குச் சாபம் தரப்போகிறேன்” என கோபங்கொண்டார் உதங்கர்.

“முனிவரே, பொறுத்தருளும். உமக்கு ஞானக் கண்களைத் தருகிறேன். அவற்றால் நடந்ததைப் பாடும்” என்றான் கிருஷ்ணன்.

உதங்கர் ஞானக் கண்களைப் பெற்றுப் பார்த்தார். நடந்த சம்பவங்கள் யாவும் தெளிவாகத் தெரிந்தன. திரௌபதியைச் சபை நடுவே துகிலுரிந்ததை அவரால் பொறுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை.

“நீ செய்தது சரி” என்றார் உதங்கர்; “பிராமணரே, உமக்கொரு வரம் தரவிரும்புகிறேன் கேளும்” என்றான் கிருஷ்ணன்.

“எனக்கெதற்கு வரம். வேண்டாம்” என்றார் உதங்கர்.

“இல்லைக் கேளும்” என்று வற்புறுத்தினான் கிருஷ்ணன்.

“நான் காடுகளில் அலையும் போது நீரில்லாது கஷ்டப்பட்டால் நீ, நீர் தரவேண்டும்” என்று கேட்டார் உதங்கர்; சரி” என்று கூறிவிட்டு விடைபெற்றான் கிருஷ்ணன்.

ஒரு நாள் உதங்கர் காட்டில் நீரில்லாது வருந்தினார். அப்போது கிருஷ்ணனின் ஞாபகம் வர அவர் அவனை நினைத்தார். உடனே அவ்விடத்திற்கு ஒரு வேடன் வந்தான். அவனின் தோற்றத்தைப் பார்க்க அருவருப்பாக இருந்தது. இரண்டுகைகளிலும் கொல்லப்பட்ட மிருகங்கள் . தோளில் வில், முதுகில் தோற்பையில் நீர். சுற்றிவர வேட்டை நாய்கள்.

உதங்கருக்கு அருவருப்பாக இருந்தது; “முனிவரே, இக்காட்டுள் நீர் எடுக்கமுடியாது. தாங்கள் தாகத்தால் வருந்துவதாகக் தெரிகிறது. இத்தோற்றையில் நீருண்டு. அருந்துங்கள்” என்று நீட்டினான் வேடன்.

உதங்கருக்கு வயிற்றைப் புரட்டியது; “எனக்கு வேண்டாம்” என்றார். வேடன் சென்று விட்டான். . தாகம் அதிகரித்ததால் மீண்டும் கிருஷ்ணனை நினைத்தார் உதங்கர்.

உடனே சங்கு சக்கரத்துடன் கிருஷ்ணன் தோன்றினான்.

“பகாவானே, வேடனின் தோற்பையில் உள்ள நீரை ஏன் அனுப்பினாய்?” என்று கேட்டார் உதங்கர்.

“முனிவரே, வந்தவன் வேடனல்ல இந்திரன். அவனிடம் நான் தங்களுக்கு அமிழ்தம் வழங்குமாறு கோரினேன். அதற்கு அவன் மானிடர்களுக்கு அமிர்தம் வழங்கக்கூடாது. நீர் கேட்டபடியால் வேடனுருவில் நான் செல்கிறேன். முனிவர்விரும்பினால் தோல் பையில் உள்ள அமிழ்தைக் குடிக்கட்டும்” என்று கூறிவிட்டு

வேடனுருவில் வந்தான். நீர் குடிக்க மறுத்து விட்டீர்” என்றார் கிருஷ்ணர். உதங்கர் மிக்க கவலை கொண்டார்.

36

பாரத யுத்தம் முடிந்தபின் கிருஷ்ணன் முப்பத்தாறு வருடங்கள் துவாரகையை ஆண்டான். நீதியான அரசு, நியாயமான வாழ்வு, சுகபோகங்களுக்குப் பஞ்சமில்லை. எல்லோரும் எல்லாமும் பெற்று வாழ்ந்தனர். பொன்னும் பொருளும் அளவுக்கதிமாக இருந்தமையால் அவர்கள் ஒழுக்கத்தை மறந்தனர். இன்பத்தை அனுபவிக்க விரும்பினர்.

ஒரு நாள் சில முனிவர்கள் துவாரகைக்கு வந்தனர். யாதவர்களுக்கு அவர்களோடு வேடிக்கையாக விளையாடவேண்டும் என்ற எண்ணம் பிறந்தது. ஓர் ஆணுக்கு அவர்கள் கர்ப்பினிப்பெண்வேடமிட்டு முனிவர்களிடம் அழைத்து வந்து அவர்களை நமஸ்கரித்து; “இந்தப்பெண்ணுக்கு என்னபிள்ளை பிறக்கும்? என்று ஞானத்தால் அறிந்து சொல்லுங்கள்” என்றனர்.

யாதவர்களின் வேடிக்கையால் கோபமுற்ற முனிவர்; “உலக்கைதான் பிறக்கும். அந்த உலக்கையால் உங்கள் குலம் அழியும்” எனச் சபித்தார்.

முனிவர் கூறியது போலச் சில நாட்களில் பெண்வேஷம் போட்டவனுக்கு உலக்கை பிறந்தது. அதைக் கண்டு பயந்த யாதவர்கள் உலக்கையை எரித்து அச்சாம்பலைக் கடற்கரையில் வீசினர். பின்பு மழைபெய்தது. நடந்தவற்றை அவர்கள் மறந்து விட்டார்கள்.

அதன் பின் ஒரு நாள் யாதவர்கள் எல்லோரும் கடற்கரையில் ஒன்றுகூடி மதுபான வகைளைக் குடித்துவிட்டுச்

சண்டையிட்டனர். அதில் பாண்டவர்களுக்காகப் போராடிய சாத்தியகியும் கௌரவர்களுக்காகப் போராடிய கிருந்தவர்மனும் கலந்துகொண்டனர். மது மயக்கத்தில் அவர்கள் பழைய கதைகளைப் பேச, அது பெருஞ்சண்டையானது. சாத்தியகி கிருந்தவர்மனின் தலையை வெட்டினான். கிருஷ்ணனின் மகன் பிரத்யும்னன் அச்சண்டையை விடும்படி கேட்டபோதும் யாதவர்கள் அவனையும் சத்தியகியையும் கொன்றனர். அதனால் கோபமடைந்த கிருஷ்ணன் கடலோரமாக வளர்ந்திருந்த கோரைப் புற்களைப் பிடுங்கி யாதவர்களைத் தாக்கினான். அப்புற்கள் உலக்கைகளாக மாறி அனைவரையும் கொன்றன.

அதைக் கண்ட பலராமன் யோகத்திலிருந்து உயிர் நீத்தான். இதனால் வெறுப்பேற்பட்ட கிருஷ்ணன் கடற்கரையில் துயரத்துடன் படுத்திருந்தான். அப்போது மிருகங்களைத் தேடியலைந்த வேடனொருவன் கிருஷ்ணனை மாடு என்று நினைத்து அம்பு எய்தான். அவ் அம்பு கிருஷ்ணனைத் தூக்கிச் சென்று மறைந்தது. கிருஷ்ணன் மறைந்ததைக் கேள்விப்பட்ட பாண்டவர்கள் அபிமன்யுவின் மகனான பரிசித்துவுக்கு முடிசூட்டிவிட்டுக் காட்டுக்குச் சென்றார்கள். அவர்களுடன் ஒரு நாயும் சென்றது. இமயமலையில் ஏறிச் செல்லும்போது ஒவ்வொருவராக விழுந்து விழுந்து இறந்தனர். இதைக் கண்ட தருமன் துயரத்துடன் நடந்து சென்றான். வழியில் இந்திரன் தனது தேரில் தருமனை ஏற்றிச் செல்ல வந்தான். தருமன் தேரில் ஏறும் போது நாயும் தேரில் ஏறியது. அதை இந்திரன் விரும்பவில்லை. நாயை விட்டுப்பிரிய மனமில்லாத தருமன் தேரில் இருந்து இறங்கினான். அப்போது இந்திரன் தருமனைத் தடுத்து நாயையும் ஏற்றிக் கொண்டு இந்திர லோகம் செல்லும்போது நாயுருவில் வந்த தருமதேவதை மறைந்துவிட்டது.

இந்திரன் தருமனைச் சுவர்க்கத்திற்கு அழைத்துச் சென்றான். அங்கே சகலவசதிகளுடனும் துரியோதனன் இருந்தான். தருமன் ஆவலோடு தனது சகோதரர்களையும் கர்ணனையும் தாயையும் தேடினான். அவர்களைக் காணவில்லை. அதனால் துயரத்துடன்; “இந்திரனே, எனது சகோதரர்கள் எங்கே? தாய் எங்கே? திரௌபதி, கர்ணன், வீமன் முதலியோர் எங்கே? அவர்களை நான் பார்க்க விருபுகிறேன்” என்றான்.

“அவர்கள் நரகத்தில் இருக்கிறார்கள் . வாருங்கள் காட்டுகிறேன்” என இந்திரன் அழைத்துச் சென்றான். அவர்கள் நரகத்திற்குச் சென்றபோது தூர்நாற்றம் வீசியது. தருமனால் மேலே செல்லமுடியவில்லை. வழியெங்கிலும் மாமிசமும் இரத்தமும் பிணங்களும் எலும்புக்கூடுகளும் கிடந்தன. அதனால் தருமன் திரும்பினான். அப்போது அவனது சகோதரர்கள் அழைப்பது கேட்டது. தாயின் அழைப்பும் கேட்டது. திரௌபதியின் அழுகையும் கேட்டது. அவர்களெல்லாம் துன்பப்பட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

அதைக் கண்ட தருமன் வேதனையைத் தாங்க முடியாது அழுதான். ஒருநாள் முழுவதும் தருமன் தனது வம்சத்தவர்களுடன் நரகத்தில் இருந்தான். கொடியவர்களான துரியோதனனாதியோர் சுவர்கத்தில் இருக்கத் தருமவான்களான பாண்டவர்கள் ஏன் நரகத்தில் இருக்கிறார்களெனக் கவலைப்பட்டான்.

அப்போது அங்கே இந்திரனும் யமனும் வந்தனர். அப்போது நரகம் சுவர்க்கமாக மாறியது; “தருமா, நீ எப்போதும் உன் வம்சத்திற்காகவே வாழ்பவன். அதனால் தான் நீ நரகத்தில் இருக்க விரும்பினாய். உன்னைச் சோதித்துப் பார்த்தோம்” என்றான் யமன். அதன்பின் தருமன் மானிடத் தேகத்தை விட்டுத் திவ்வியமான சரீரத்தைப் பெற்றான். பாண்டவர்களும் கௌரவர்களும் பகை

நீங்கிச் சவர்க்கத்தில் மகிழ்வுடன் இருப்பதைப் பார்த்துத் தருமன் மகிழ்ந்தான்.

வணக்கம்.